

Maigret

G. SIMENON

Maigret
és a
hazudós szeretők

PIRIS KÖNYVKIADÓ

Georges Simenon

Maigret és a hazudós szeretők

Georges Simenon

Maigret és a hazudós szeretők

Fordította: Bognár Róbert

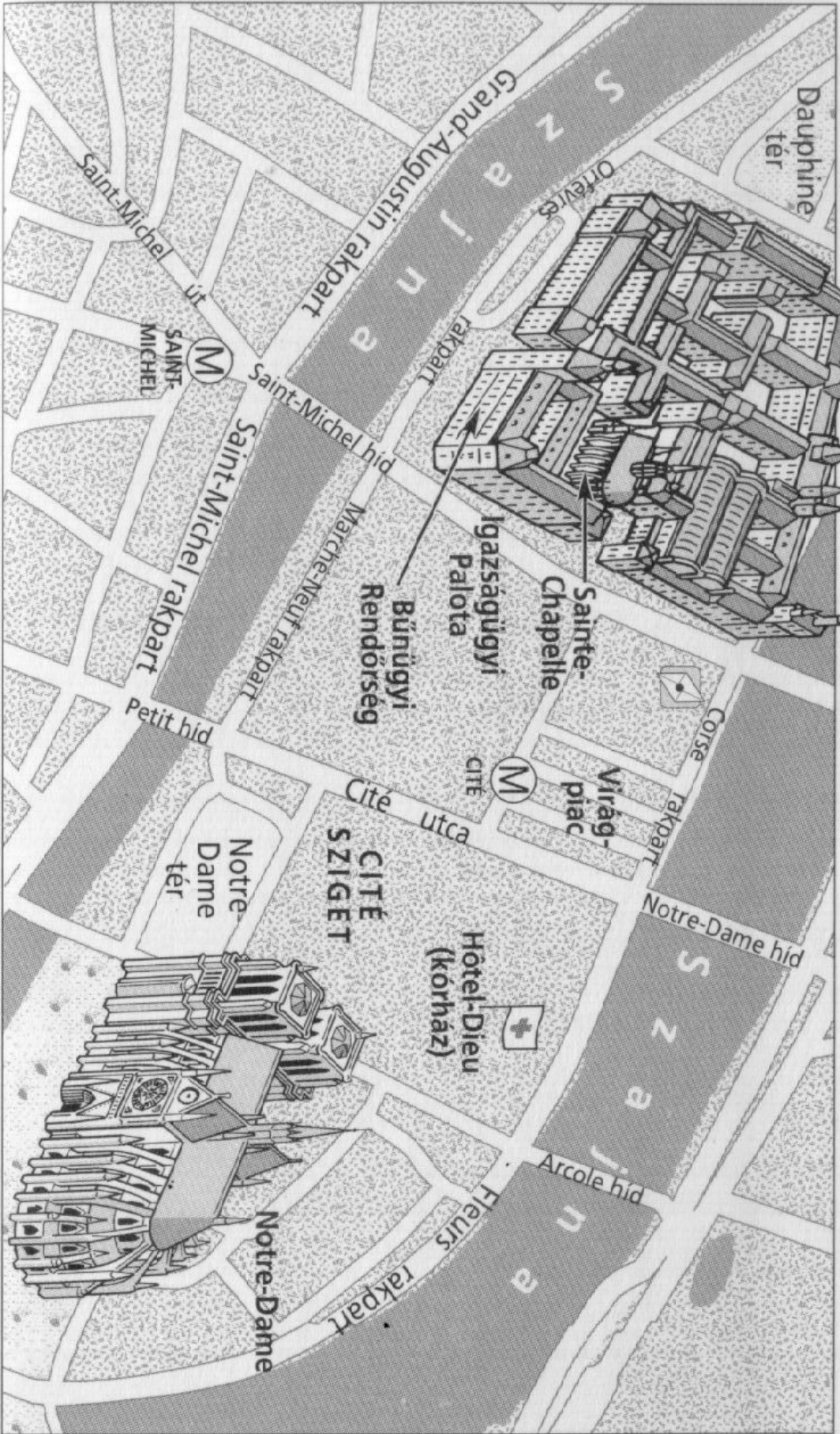
Park Könyvkiadó

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Georges Simenon: Maigret et l'affaire Nahour
Presses de la Cité

A Park Könyvkiadónál megjelent Simenon-kötetek:

Maigret és a langaléta
Maigret dühbe gurul
Maigret és az idős hölgy
Maigret kudarcot vall
Maigret és a hajléktalan
Maigret és a fantom Maigret és a vizsgálóbíró
Maigret az iskolában Maigret és a magányos férfi
Maigret És a miniszter
Maigret és a titokzatos lány
Maigret és a gyilkos
Maigret csapdát állít
Maigret osztálytársa
Maigret habozik
Maigret védekezik
Maigret türelmes

Copyright © 1967 Georges Simenon Limited,
A Chorion Company. All rights reserved.
Hungarian translation © 2005 Bognár Róbert
Magyar kiadás © 2005 Park Könyvkiadó, Budapest
Felelős szerkesztő: Tönkö Vera
Szerkesztette: Lator László
Műszaki szerkesztő: Mező Zsuzsa
Fedélterv: Gerhes Gábor
Tördelés: Alinea Kft.
Készült a Szekszárdi Nyomda Kft-ben

ELSŐ FEJEZET

Orvul vállon ragadták, és ő erejét megfeszítve védekezett, viaskodott. Próbálna ököllel odacsapni, de a karja béna, nem engedelmeskedik.

- Mi van? - kiáltotta, homályosan érezve, hogy a kérdés nemigen illik a megalázó helyzetéhez. De az se biztos, hogy hang jött ki a torkán.

- Jules! Telefon!

Igen, álmában csakugyan hallott valami fenyegető zajt, de meg se fordult a fejében, hogy az a zaj telefoncsengés volna, hogy az ágyában fekszik, rosszat álmodott (már nem is emlékszik, hogy mit), és a felesége rázogatója.

Vakon nyúlt a telefon után, de már nyitotta is ki a szemét, felült. A felesége éjjeliszekrény-lámpája lágy fényt vetett a puha, meleg ágyra.

- Halló! - Kis híján megismételte, amit álmában kiabált: „Mi van?”

- Maigret?... Itt Pardon beszél.

A főfelügyelő egy kicsit előrehajolva megnézte az ébresztőórát a felesége éjjeliszekrényén.

Fél kettő. Tizenegy után pár perccel jöttek el Pardonéktól; jó, fűszeres töltött birkalapocka volt a vacsora.

- Parancsoljon!

- Bocsánat, amiért felriasztom első álmából, de olyan esemény történt nálam, amelyet meglehetősen súlyosnak ítélek, és amely a maga illetékességébe tartozik.

A Maigret és a Pardon házaspár immár több mint tíz éve barátok voltak, havonta egyszer felváltva egymásnál vacsoráztak, de a két férfinak sose jutott eszébe, hogy akár tegeződhetnek is.

- Parancsoljon! Mondja el!

Pardon hangjában aggodalom és zavar érződött.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha idejönne. Jobban átlátná a helyzetet.

- Valami baj van?

Tétova csend után:

- Bajnak éppen nem mondanám, de nyugtalanít a dolog.

- A feleségével vari valami?

- Nem. Éppen kávéfőz nekünk.

Madame Maigret kérdően nézett a férjére, a szavaiból próbálta kitalálni, mi történhetett.

- Indulok.

Letette. Már kiment az álom a szeméből, de gondterhelt volt az arca. Ez a telefon a legkevésbé sem vallott Pardon doktorra, és nyilvánvaló volt, hogy súlyos az eset.

- Mi történt?

- Nem tudom. Pardon a segítségemet kéri.

- És miért nem ő jön ide?

- Nyilván oka van rá, ha azt akarja, hogy én menjek oda.

- Este még semmi sem látszott rajta. A felesége is vidám volt. A lányukról meg a vejükről volt szó, hogy micsoda hajóutat terveznek nyáron a Baleár-szigetekre.

Maigret nem nagyon figyelt oda. Kapkodta magára a ruhát, egyre azon törve a fejét, hogy ugyan mi készítette a doktort erre a különös telefonra.

- Csinálok egy kávéfőzőt.

- Ne fáradj. Pardon felesége már főzi.

- Hívjak taxit?

- Ilyen időben? Vagy fel se veszik a telefont, vagy egy félórába telik, mire ideér.

Január tizennegyediké volt, péntek, és Párizsban egész nap mínusz tizenkét fok. Az előző napokon havazott, és a vastag hó úgy megfagyott, hogy lehetetlen volt eltakarítani; hiába sózták a járdát, a járókelők helyenként fényes jégen csúszkáltak.

- A meleg sálát vedd! - ő maga kötötte vastag gyapjúfonalból, és a férjének nagyon ritkán volt alkalma felvenni. - Okvetlenül húzz kalucsnit!

- Ugyan!

Rossz, hogy el kell engednie a hideg éjszakába. Pardonéktól hazajövet igazán óvatosan lépkedtek, nagyon megnézték, hogy hova teszik a lábukat, Maigret mégis fenékre esett a Chemin-Vert utca sarkán, és jó darabig döbbsenten és szégyenkezve ült a földön.

- Megütötte magát?

- Nem, csak meglepődtem. - Nem hagyta, hogy segítsen neki feltápáskodni, és azt se, hogy fogja a karját. - Azt akarod, hogy mind a ketten elesünk?

Kikísérte, megcsókolta, és halkán azt mondta:

- Légy óvatos! - Nyitva tartotta az ajtót, amíg a férje le nem ért a földszintre.

Maigret elkerülte a Chemin-Vert utcát, ahol elesett, inkább egy kis kerülővel a Richard-Lenoir körúton ment egészen a Voltaire körútig; ott laktak Pardonék.

Lassan ment, nem hallott semmi mást, csak a saját lépéseit. Taxi sehol, autó sehol. Párizs mintha néptelen volna, és Maigret úgy emlékezett, hogy legfeljebb kétszer vagy háromszor látta ilyenek a várost, fagyba dermedve.

Távolabb, a Voltaire körúton, már egészen a République térnél mégiscsak volt valami élet: egy lépésben haladó teherautó motorja surrogott, és sötét árnyak széles mozdulatokkal sőt lapátoltak a járdára.

Pardonéknál két ablak volt világos, az egész házsoron csak ott égett a villany. Árnyék mozdult a függöny mögött, és Maigret-nek nem volt ideje csöngetni, nyílt a kapu.

- Még egyszer bocsánatot kérek, Maigret. - Pardon ugyanazt a sötétkék zakót viselte, mint a vacsoránál. - Kényes helyzetbe kerültem, és nem tudom, hogy másszak ki belőle.

A liftben Maigret az orvos fáradt arcát fürkészte.

- Le se feküdt, ugye?

Pardon zavartan magyarázkodott:

- Amikor elmentek, még nem voltam álmos, gondoltam, kihasználom az időt, és kitöltöm az elmaradt beteglapokat.

Más szóval rengeteg munkája volt, mégse akarta elhalasztani a hagyományos vacsorát.

Ráadásul Maigret-ék véletlenül tovább maradtak, mint általában. Csakugyan a nyaralás volt a fő téma, és Pardon megjegyezte, hogy a páciensei egyre fáradtabban jönnek haza, kivált a társasutakról.

Áthaladtak a várószobán, ahol csak egy kis lámpa égett, és nem a nappaliba mentek, hanem Pardon rendelőjébe.

Megjelent Madame Pardon, kávéskannát, két csészét, cukrot hozott egy tálcán.

- Ne haragudjon, hogy ilyen öltözetben fogadom, de lusta voltam felöltözni. Különben se maradok, a férjemnek van megbeszéltnivalója magával. - Világoskék pongyola volt rajta a hálóing fölött, és mezítláb bújt a papucsba. - Nem akarta magát háborgatni. Én erősködtem, és ha fölöslegesen aggodalmaskodtam, én tartozom bocsánatkéréssel. - Kitöltötte a kávé, és már indult is. - Nem fogok elaludni, amíg meg nem beszélük a dolgokat, úgyhogy nyugodtan szóljanak, ha szükségük van valamire... Nem éhes, Maigret?

- Én nagyon bevacsoráztam.

- Este?

- Köszönöm.

Egy nyitott ajtón be lehetett látni az aprócska vizsgálóba. Középen hármastagolású vizsgálóasztal, rajta vérfoltos lepedő. Maigret látta, hogy a zöld linóleumpadlón is nagy vérfoltok vannak.

- Üljön le. Előbb igyuk meg a kávé. - Egy halom papírra meg kartonlapra mutatott. - Látja ezt? Az emberek nem is tudják, hogy nemcsak vizsgálunk meg kijárunk a fekvő betegekhez, a papírmunkát is el kell végeznünk. És mivel sok a sürgős hívás, egyre csak halogatjuk, halogatjuk az adminisztrációt, és az a vége, hogy belefutunk. Úgy terveztem, hogy két-három órát rászánok.

Pardon reggel nyolctól tízig végiglátogatta a betegeit, utána kezdte a rendelést. A Picpus negyed nem gazdag. Itt kisemberek laknak, és olykor tizenöten is voltak a váróban. Maigret az egyik kezén meg tudta volna számolni, hány olyan közös vacsorájuk volt, hogy ne hívták volna beteghez Pardon, és ő ne maradt volna távol vagy egy óra hosszat, akár többet is.

- Töltöttem ki a beteglapokat. A feleségem aludt. Teljes csönd volt, amikor egyszer csak csöngettek... olyan váratlan volt, hogy majdnem a plafonig ugrottam. Ajtót nyitottam, egy férfi és egy nő állt a küszöbön, nagyon különös pár.

- Mi volt különös bennük?

- Először is egyiküket sem ismertem, pedig hát jobbára a pácienseim szoktak rám törni az éjszaka közepén, és közülük is csak azok, akiknek nincs telefonjuk.

- Aha.

- Továbbá úgy néztem, hogy nem a mi környékünkre valók. A nő szilszkinbundát és kucsmát viselt. No mármost pont tegnapelőtt a feleségem egy divatlapot lapozgatott, és odavetette: - Ha meg akarsz lepni egy bundával, ne hogy nercet vegyél, hanem szilszkint. A nerc az ma már olyan közönségesnek számít, a szilszkin viszont... Nem nagyon figyeltem oda, de az valahogy a fülemben maradt, úgyhogy meglehetősen elcsodálkoztam, ahogy végignéztem rajtuk az ajtóban. A férfin is olyan ruha volt, amelyet ritkán látni a Voltaire körúton, ő szólalt meg, enyhe akcentussal:

- Pardon doktor?

- Én vagyok, parancsoljon.

- A hölgy megsebesült, szeretném, ha megvizsgálná.

- Honnan tudja a címemet?

- Egy idősebb nő adta meg, itt, a Voltaire körúton. Gondolom, a páciense.

Bejöttek a rendelőbe. A hölgy nagyon sápadt volt, szemlátomást ájulás kerülgette, tágra nyílt szemmel nézett rám, de kifejezéstelen volt a tekintete, és mindkét kezét a mellére szorította.

- Azt hiszem, nincs vesztegetni való idő - mondta a férfi, miközben levette a kesztyűjét.

- Milyen természetű a sebesülés? - A nő felé fordult... világítóan szőke nő, még nincs harmincéves. - Le kéne vennie a kabátot.

A nő szó nélkül levette a bundát, és akkor láttam, hogy szalmasárga ruhája hátul csupa vér, egészen az övig... Nézze csak! Itt ez a vérfolt a szőnyegen, az íróasztal mellett, itt állt, itt tántorgott... Bevezettem a vizsgálóba, és megkértem, hogy vegye le a ruhát, felajánlva, hogy segítek. Erre se szólt egy szót se, csak nemet intett a fejével, és egyedül levetkőzött. A férfi nem jött velünk, de az ajtó nyitva maradt, és ő továbbra is beszélt hozzám, vagyis hát válaszolt a kérdéseimre. Fölvettem az orvosi köpenyt. Kezet mostam. A nő mozdulatlanul feküdt, hason, még csak nyögni sem nyögött.

- Hány óra volt? - kérdezte Maigret, és pipára gyújtott, az elsőre, amióta felébresztette a telefon.

- Megnéztem a faliórát, amikor csöngettek. Negyed kettő előtt öt perccel. Nagyon gyorsan történt, sokkal kevesebb idő alatt, mint amennyi most kell, hogy elmondjam. Már javában tisztítottam a sebet és tamponoztam a vért, amikor rádöbbszem, hogy mibe keveredtem. Első ránézésre nem volt súlyos a seb. Mintegy nyolc centi hosszú seb a hát jobb oldalán, változatlanul vérzett. Miközben tettem a dolgom, megkérdeztem a férfit, aki, ugye, itt maradt ebben a helyiségben, a látókörömön kívül, hogy mi történt.

- A sugárúton mentem, a járdán, úgy százméternyire innen, a hölgy pedig előttem haladt.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy elcsúszott?

- Nem. Csodálkoztam, hogy egyedül járkal ilyen késői órán, és lelassítottam a lépteimet, nehogy azt higgye, hogy le akarom szólítani. És akkor hallom, hogy közeledik egy autó. - Pardon elhallgatott, megitta a kávéját, és töltött magának még egy csészével. - Magának is tölthetek?

- Köszönöm.

Maigret álmos volt, égett a szeme, és egyre inkább az volt az érzése, hogy ki fog törni rajta a nátha. Már vagy tíz embere nyomta az ágyat, ami igencsak megnehezítette a munkát az elmúlt napokban.

- Igyekszem tőlem telhetően felidézni a párbeszédet, de azért afelől nem kezeskedem, hogy minden szóra pontosan emlékszem. Láttam, hogy a harmadik és a negyedik borda közt mélyebb a seb, és ahogy fertőtlenítettem, valami a földre esett belőle, nem is figyeltem oda, hogy mi.

- Golyó?

- Várjon! A férfi így folytatta: - Amikor a kocsis a hölgy mellé ért, fékezett, pedig már előtte is lassan haladt. Egy kar nyúlt ki az ablakon...

Maigret félbeszakította:

- Az első vagy a hátsó ablakon?

- Nem mondta, és nekem nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem. Ne felejtse, hogy a figyelmemet lekötötte a sebészeti beavatkozás. Nagy ritkán, sürgős esetben máskor is rákényszerülök, de nem vagyok szakképzett sebész, és az egész ügyet nagyon furcsának találtam. És tudja, min csodálkoztam legjobban? Azon, hogy a páciens meg se mukkant... A férfi így folytatta:

- Lövést hallottam, és láttam, hogy a hölgy megtántorodik, megpróbál megkapaszkodni a házfalban, de megrogyan a térde, és elterül a hóban. Az autó közben eltávolodott, és befordult jobbra, nem tudom, mi annak az utcának a neve. Odasiettem a hölgyhöz. Láttam, hogy nem halt meg, sőt belém kapaszkodva a saját erejéből állt fel. Megkérdeztem, megsebesült-e, és bólintott, hogy igen.

- Mondott is valamit?

- Nem... Most aztán mit csináljak? Nézem, hol található némi segítséget... És pont arra jött egy öregasszony, és megkérdeztem, nem tudja-e, hol található orvos, ő mutatta meg a házat és mondta meg a nevét.

Pardon elhallgatott. Úgy nézett Maigret-re, mint egy rosszalkodáson kapott kisgyerek.

A főfelügyelő azt kérdezte:

- Az meg se fordult a fejében, hogy kórházba kellene vinnie a nőt?

- Ezt én is mondtam neki, és azt is megjegyeztem, hogy itt van a közelben a Saint Antoine Kórház. Mire ő azt morogta, hogy nem tudta.

- Ahogy azt se, hogy ide száz méterre van a kerületi rendőrkapitányság.

- Gondolom, azt se... Kínban voltam. Tisztában vagyok vele, hogy ha lőfegyver által okozott sebet látok el, haladéktalanul értesítenem kell a rendőrséget. De hozzátartozik, hogy amikor elkezdtem a beavatkozást, még nem tudtam, hogy lőtt sebről van szó, és világosan megmondtam: - Én csak elsősegélyben részesítem, és mihelyt végzek, mentőt hívok. - A kötés is csak ideiglenes volt. - Ne vegye vissza az átvérzett ruhát, inkább kölcsönadok magának egy fürdőköpenyt. - Rázta a fejét, hogy nem akarja, és maga vette fel a kombinéját meg a ruhát, és átjött ebbe a helyiségbe a férfihoz, akivel jött. Mondtam nekik, hogy üljenek le, mindjárt jövök. Le akartam venni a gumikesztyűt meg a véres köpenyt, és visszatenni a dugót az üvegekbe, amiket használtam. Közben tovább beszéltem hozzájuk: - Kérem mindkettőjük nevét és lakcímét... Ha nem közkórházba akarnak menni, hanem magánklinikára, most szóljanak, mert aszerint intézkedem.

Maigret előtt most már minden világos volt.

- Mennyi ideig hagyta magukra őket?

- Bajosan tudnám megmondani... fölvettem a földről a golyót, és kidobtam a szemétkosárba a véres gézt meg vattát... Két-három perc lehetett... Még nagyban beszéltem hozzájuk, amikor az ajtóból látom, hogy üres a rendelő. Rohantam a váróba, ki a lépcsőházba. A lift nem ment, lépéseket se hallottam, gyorsan vissza ide, az orvosi szobába, és kinéztem az ablakon. Csak az a baj, hogy innen nem látni le a ház elé. És akkor tisztán hallottam, hogy felbög egy autó motorja. A hangja alapján esküdni mernék, hogy egy luxusportkocsié. Mire kinyitottam az ablakot, már üres volt a körút, csak a République tér felé szórták a sötét teherautóról, és a másik irányban, de még távolabb, egy magányos gyalogost láttam.

Nem számítva a legközelebbi munkatársait, Lucas-t, Janvier-t, Torrence-t és a legkésőbb jött kis Lapointe-ot, aki iránt igazi szeretettel viseltetett, Maigret-nek egyetlen barátja volt: Pardon doktor. Csak három év korkülönbség volt köztük, és hogy mindketten az emberek és a társadalom betegségeivel voltak elfoglalva, igencsak hasonlóan ítélték meg a világ dolgait.

Megesett, hogy a Richard-Lenoir körüti vagy a Voltaire körüti vacsorák után órák hosszat beszélgettek, észre se véve az idő múlását, és az élményeik, tapasztalataik nem nagyon különböztek.

Vajon az egymás iránti tiszteletből maradtak meg a magázásnál? Ki tudja... Hanem ezen az éjszakán, a rendelő nyugalmas csendjében nem voltak olyan fesztelenek, mint két-három órával korábban, hiszen a véletlen úgy hozta, hogy szakmai téren szembekerültek egymással.

A doktor riadtságában egy kicsit gyorsabban beszélt, mint általában, s mintha az orvosi kamara bizottsága előtt felelne, nyilvánvalóan azt igyekezett bizonyítani, hogy jóhiszeműen járt el. Maigret pedig fékezte magát, csak azokat a kérdéseket tette fel (némi habozás után), amelyeket mulhatatlanul szükségesnek talált.

- Azzal kezdte, doktor, hogy maga szerint se a férfi, se a nő nem környékbeli.

- Megpróbálom megmagyarázni. A pacientúrám nagy részét a boltosok, iparosok, ilyesféle kisemberek adják. Én nem elegáns orvos vagyok vagy szakorvos, hanem az a fajta, aki az elmaradhatatlan táskájával naponta hússzor massza meg az öt meg hat emeletet, mert nincs lift. Vannak itt a körúton polgári, sőt nagypolgári házak is, de az utcán soha nem találkoztam olyan emberekkel, amilyenek most éjszaka voltak nálam. A nő ki se nyitotta a száját, de biztos vagyok benne, hogy külföldi. Nordikus fajta: tejfehér bőr, és olyan lenszőke haj, amelyet ritkán látni Párizsban, legfeljebb festett szőkét, de ez nem az volt. A melle alapján különösebb kockázat nélkül feltételezem, hogy szült már, és szoptatta is a gyereket vagy a gyerekeit.

- Különös ismertetőjel?

- Nincs... De mégis! Körülbelül két centi hosszú sebhely a bal külső szemzugnál. Azért tűnt fel, mert olyan, mintha szarkalábas volna a szeme, ami egy ilyen fiatal arcon igen pikáns.

- Úgy gondolja, hogy szándékosan nem mondott semmit?

- Meg mernék esküdni rá. Mint ahogy látva őket egymás mellett az ajtó előtt meg itt bent, a rendelőben, arra is mérget veszek, hogy ismerik egymást, még hozzá közelről. Lehet, hogy butaság, amit most mondani fogok... Szerintem van valami aura az igazi szerelmesek körül, és még ha nem néznek egymásra, vagy nem érnek egymáshoz, akkor is érezni lehet, hogy összetartoznak.

- Beszéljen a férfiról!

- Őt kevesebb ideig láttam. Selymesen puha szövetkabátot viselt, mindvégig magán tartotta.

- Kalap?

- Hajadonfőtt volt. Barna haj, napbarnított, finom vonalú arc, mogyoróbarnánál sötétebb szem. Huszonöt-huszonhat éves lehet, és a beszédmódja, a gesztusai meg az öltözködése alapján hajlamos vagyok arra következtetni, hogy egész életében nagyvilági társaságban forgolódott. Jóképű férfi, látszólag szelíd, egy kicsit melankolikus. Bizonyára spanyol vagy dél-amerikai... Na most mit csináljak? Nem tudom a nevüket, nem tudom kitölteni a betegkartont. Holott nagyon valószínű, hogy bűncselekmény történt.

- Elhitte, amit a férfi mondott?

- Azon frissiben nem gondolkoztam rajta. Csak amikor üresen találtam a rendelőt, és később, miután már telefonáltam magának, és itt vártam, akkor vált világossá előttem, hogy fura egy mesét adott elő.

Maigret alaposan szemügyre vette a pisztolygolyót.

- Valószínűleg egy 6.35-ösből lötték ki. Nem pontos fegyver, és csak közelről veszélyes.

- Ez megmagyarázza, hogy miért olyan a seb, amilyen. A golyó ferdén érte a hátat, néhány centiméter hosszan feltépte a bőrt, és végül elég mélyre hatolt, hogy megakadjon a két borda közt.

- Meddig juthat a nő ilyen állapotban?

- Nem tudom megítélni. Könnyen lehet, hogy mielőtt idejött volna, bevett valami fájdalomcsillapítót, mert alig reagált, pedig a felületi sérülések gyakran igencsak fájdalmasak.

Maigret felállt.

- Jól van, megpróbálom megtalálni őket. Küldjön nekem reggel egy jelentést, írja le, amit most elmondott.

- Nem lesz bajom ebből?

- Kötelessége orvosi segítséget adni minden rászorulóknak, nem? - Újra pipára gyújtott, felhúzta a kesztyűjét, fejébe nyomta a kalapot. - Majd értesítem.

Ahogy kilépett az utcára, arcába csapott a fagyos hideg. Ment vagy száz métert, figyelmesen nézte a házak falához tolt havat, de sehol se látott vérnyomot, se annak nyomát, hogy valaki elesett volna. Visszafordult, átvágott a León Blum téren, és bement a polgármesteri hivatal földszintjén lévő kerületi rendőrségre.

Hosszú évek óta ismerte az altisztet, aki ott ült a magas asztalnál.

- Szervusz, Demarie. - Az őrsparancsnok meglepődött a Bűnügyi Rendőrség főfelügyelője láttán, és elvörösödve állt fel, merthogy éppen képregényt olvasgatott. - Szervusz, Louvelle. - Louvelle őrmester azzal foglalatzkodott, hogy kávét melegített egy spirituszfőzőn. - Mindkettőtöktől kérdezem: nem hallottatok valamit úgy egy órával ezelőtt?

- Nem, főfelügyelő úr.

- Lövést, körülbelül százméternyire...

- Nem hallottunk.

- Egy óra és egy óra tíz perc közt...

- Merrefelé?

- A Voltaire körúton, a République-nál.

- Pontosán egy órakor indult egy kétfős őrzőjárat, Mathis őrmester és Bernier őrmester, az Amelot utca felé mentek a Voltaire körúton.

- Most merre járnak?

Az őrsparancsnok fölnézett a villany faliórára.

- A Bastille téren, de lehet, hogy már a Roquette utcában. Háromkor érnek vissza. Megpróbáljuk elérni őket?

- Ne. Hívjatok egy taxit. És majd telefonáljatok be nekem a céghez, ha beérnek.

Harmadik hívásra nagy nehezen sikerült szabad taxit találni. A kocsira várva Maigret hazatelefonált.

- Ne izgulj, csak hajnal felé érek haza... A kerületi rendőrségen vagyok... Taxival megyek be... Ugyan, dehogy! Nem tehet róla, és nincs semmi baj, de muszáj már most éjjel foglalkoznom a dologgal... Nem, nem estem el... Viszlát...

A csigalassúsággal haladó sószerós teherautó mellett mentek el, és egész úton ha három autóval találkoztak. Az Orfvészes rakparton posztoló őr olyan volt, mintha jéggé fagyott volna.

Lucas-t találta fönt az irodában, meg Jussieu és Lourtie nyomozót. A többi helyiség néptelen volt.

- Jó estét, fiúk! Először is telefonáljatok Párizs minden kórházába és magánklinikájára. Tudni akarom, hogy ma éjjel fél kettő után jelentkezett-e valamelyikben egy férfi és egy nő. Az is elképzelhető, hogy a háton lőtt nő egyedül véteti fel magát. .. A személyleírásuk a következő... - Elismételte, amit Pardontól hallott. - A keleti kerületekben kezdjétek.

Miközben a három férfi rávetette magát a telefonokra, ő bement a szobájába, felkapcsolta a lámpát, és levette a kabátját meg a vastag gyapjúsálát.

Nem hitte el, hogy egy autóból adták volna le a lövést. Az alvilági módszer, márpedig olyan nincs, hogy egy alvilági bűnözőnek 6.35-ös volna a fegyvere. Továbbá egyetlen lövést adtak le, és az is igen ritka autós merénylet esetén.

Akárcsak Pardon, meg volt győződve róla, hogy a férfi és a nő ismerik egymást. Amit mi sem bizonyít jobban, mint hogy köszönés nélkül, együtt léptek le, kihasználva, hogy a doktor egy percre szem elől tévesztette őket, mert dolga volt a kezelőben.

Visszament az embereihez; már majdnem a lista végére értek.

- Semmi?

- Semmi, főnök.

Maigret maga hívta fel a központi ügyeletet.

- Nem volt hívásuk egy óra tájban? Senki sem jelentett be lövést?

- Egy perc türelmet kérek. Megkérdem a kollégákat. - Kisvártatva: - Csak egy kocsmai verekedés és szurkálás az Italie kapunál. Azon kívül csak a mentőket kellett riasztanunk láb- és kéztörésekhez... Most, hogy a legtöbben otthon vannak, egyre kevesebb a bejelentés, de még így is jut minden tíz percre egy.

Alig tette le a kagylót, Lucas már hívta is a másik telefonhoz.

- Magát keresik, főnök. Demarie volt a XI. kerületi rendőrségről.

- Most ért vissza az őrzőjárat. Mathis és Bernier semmi rendkívülit nem látott, csak néhány jégen való elcsúszást jelentettek. De Mathis figyelmes lett egy piros Alfa Rómeóra, amelyik a Voltaire körút 76/B előtt állt, és még mondta is a társának, hogy „na látod, ez kéne nekünk járőrözni”.

- Ez hánykor volt?

- Egy óra öt és egy óra tíz közt. Mathis önkéntelenül végighúzta a kezét a motorháztetőn, és érezte, hogy még meleg.

Vagyis a férfi meg a nő nemrég lépett be a kapun, és ahogy a doktor mondta, egy óra tízkor becsöngettek.

Honnan tudták Pardon címét? Mathis azt mondja, hogy ő ugyan se közel, se távol nem látott öregasszonyt.

Honnan jöhetett a pár? Miért pont a Voltaire körúton álltak meg, majdnem szemben a rendőrséggel?

Késő riasztani az URH-s kocsikat, mert a piros autó időközben már bárhová odaérhetett.

Maigret a szemöldökét összevonva, szaporán pőfékelve dörmögött magában, Lucas pedig próbálta megfejteti, hogy mit mond.

- ... külföldiek... spanyol vagy olyasmi... a nő ki se nyitotta a száját... mert nem tud franciául?... nordikus fajta... de mért pont a Voltaire körúton, és mért Pardonhoz?

Ez izgatta a legjobban. Ha Párizsban laknak, majdnem biztos, hogy valamelyik előkelő negyedben, márpedig ott majdnem minden utcában van orvos. Ha a lövést egy épületben adták le, miért nem hívtak orvost, ahelyett, hogy mínusz tizenkét fokban hurcolásszák a sebesültet? Ha átutazóban vannak, és egy elegáns hotelben szálltak meg... Nem, ez valószínűtlen... Ott meg szokták hallani, ha lövés dörren.

- Mért nézel így rám? - förmedt Lucas-ra; csak most vette észre, hogy ott áll előtte.

- Utasítást várok, hogy mit csináljak.

- Azt hiszed, én tudom? - Mosolygott a saját viselkedésén. - Sántít ez az egész história, és töröm a fejem, hogy lássak hozzá. Arról nem is beszélve, hogy az éjszaka kellős közepén riasztott fel a telefon, igaz, valami lidérces álomból.

- Nem inna egy kávét?

- Nemrég ittam... Egy spanyolos pasas meg egy északi jellegű nő éjjel egykor becsönget Pardon barátomhoz. - Ahogy nagy mogorván felidézte a történetet, meglátta benne a gyöngye pontokat. - Nem szállodában adták le a lövést. Nem is az utcán. Tehát egy lakásban vagy családi házban.

- Mit gondol, házasok?

- Az az érzésem, hogy nem, de meg nem tudnám mondani, hogy miért. Ha kihívják a saját orvosukat, már ha ugyan van saját orvosuk, annak kötelessége lett volna jelentenie az esetet a rendőrségnek.

Változatlanul az izgatta a legjobban, hogy miért Pardont választották, miért egy közönséges kis körorvost. Véletlenül bökték ki a nevét a telefonkönyvben?

- A nő nincs kórházban vagy klinikán... Pardon kölcsön akarta adni neki a felesége fürdőköpenyét, mivel a kombiné meg a ruha csupa vér volt... És ő mégis visszavette őket. Miért? - Lucas már nyitotta a száját, de a főfelügyelő maga felelt magának. - Azért, mert eleve meg akartak lépni. Nem állítom, hogy ez briliáns egy okfejtés, de logikusnak logikus.

- Az utak nagy része jóformán járhatatlan. Pláne egy sebesülttel.

- Úgy van. Hívd fel nekem Breukert az Orlyn. Ha nincs ott, akkor kérd azt az agyalágyult helyettesét, akinek sose bírom megjegyezni a nevét.

Breuker volt a reptéri Különleges Csoport főnöke, elzászi ember, aki megőrizte jellegzetes akcentusát. Nem volt szolgálatban, a helyettese vette fel a kagylót.

- Itt Marathieu főfelügyelő-helyettes beszél.

- Maigret - morogta a foga közt a Gyilkossági Csoport főnöke. Ingerelte az öntelt hang.

- Miben állhatok szolgálatára, osztályvezető úr?

- Még nem tudom... Hány felszállásuk volt két óra... vagyis inkább fél három óta?

- Kettő mindösszesen. Az amszterdami járat és egy indiai gép... Negyven perce fel van függesztve a gépindítás a kifutópályák síkossága miatt.

- Messze van a parkolótól?

- Nem nagyon messze, de nehéz talpon maradni odakint, a síkosság miatt, ugyebár...

- Mégis megkérném, hogy ha nem esik neheze, nézze meg, nem parkol-e ott egy piros Alfa Romeo.

- Tudja a rendszámát?

- Nem. De gondolom, ilyenkor nem nagyon lehet sok piros Alfa Romeo a parkolójukban. Ha ott lenne, kérdezze meg az útlevékezeltet, hogy nem láttak-e egy fiatal párt, amelyik megfelel a következő személyleírásnak. - Megismételte, amit Lucas-nak meg a két kerületi rendőrnek mondott.

- Hívjon, mihelyt tud, bent, a cégnél. - Maigret vállat vont, és a derék Lucas felé fordulva azt mondta: - Ki hídja? Hátha...

Furcsa egy nyomozás volt ez, és mintha a főfelügyelő egy kicsit félvállról vette volna, valahogy úgy, ahogy keresztretjvényt fejt az ember.

- Marathieu-nek biztos meggyulladt a szősz a fejében - jegyezte meg Lucas. - őt, aki mindig olyan, mintha skatulyából húzták volna ki, és aki játssza a nagyfőnököt, őt kiküldeni havat taposni és jégen csúszkálni... nahát!

Bő negyedóra múlva csöngött a telefon.

- Itt Marathieu főfelügyelő-helyettes beszél - mondta komédiázva Maigret, és csakugyan pontosan ezeket a szavakat hallotta a telefonban.

- Na? Van piros autó?

- Egy piros Alfa Romeo áll a parkolóban, a rendszáma Párizs körzeti.

- Be van zárva?

- Be. Az ön személyleírásának megfelelő pár három óra tíz perckor elrepült az amszterdami járattal.

- Megvan a nevük?

- Az útlevékezelt nem emlékszik a nevükre. Az útlevelekre viszont emlékszik. A férfinak kolumbiai útlevele van, a nőnek holland. Mindkét útlevelelben számos vízum és pecsét van.

- Hánykor szállnak le Amszterdamban?

- Ha nem szednek össze késést útközben, és ha fogad a repülőtér, négy óra tizenhét perckor landolnak.

Négy-huszonkettő volt. Körülbelül most mennek át az útlevévizsgálaton és a vámon. Mindegy, a nyomozás mostani állásánál úgyse volna semmi értelme közvetlenül a holland repülőtéri rendőrséghez fordulni.

- Nos, főnök? Mit csináljak?

- Semmit. Várd meg a váltást. Én pedig hazamegyek, és lefekszem. Jó éjszakát, fiúk! Hanem... mondjátok csak, nem vinne haza valamelyikötök?

Fél óra múlva mélyen aludt a felesége mellett.

MÁSODIK FEJEZET

Vannak bűnügyek, amelyek már a kezdet kezdetén szenzációsnak tetszenek, és azonnal szalagcímet kapnak az újságok címlapján. Más ügyek viszont érdektelennek látszanak, három-négy sorra érdemesítik őket a hatodik oldalra, és csak később derül ki, hogy a kishír mögött rejtély övezte nagy dráma rejtezik.

Maigret az ablak előtt reggelizett a felesége társaságában. Fél kilenc volt, de olyan sötét, hogy minden lámpát égve hagytak. Hogy keveset aludt, lomhának érezte magát, tompa volt az agya, és zavaros gondolatok kavargtak benne.

Az ablakok üvegét jégvirág keretezte, és Maigret-nek eszébe jutott, hogy gyerekkorában rajzolt bele, vagy beleírta a monogramját; emlékszik, milyen különös érzés volt, egy kicsit fájdalmas is, de kellemes is, ha a vékony jégvárta bement a körme alá.

A háromnapos hideg után újra havazott, és alig lehetett látni a szemközti házakat és raktár-épületeket.

- Nagyon fáradt vagy?

- Még egy csésze kávé, és minden rendben lesz.

Önkéntelenül próbálta felidézni magában az elegáns párt, amely - isten tudja, honnan - egyszer csak ott termett az egyszerű körorvos rendelőjében. Pardon rögtön megérezte, hogy nem az ő és Maigret világából valók, idegenek a Picpus negyedben.

Sokszor volt hivatalból dolga ilyenekkel: egyaránt otthonosak Londonban, New Yorkban és Rómában, úgy szállnak repülőre, ahogy közönséges halandó metróra, luxushotelokban szállnak

meg, amelyekben, a világ bármely országában legyenek is, élük a szokásos életüket, ott találják a barátaikat; egyszóval afféle nemzetközi szabadkőművességet alkotnak.

Nemcsak a pénz köti össze őket, az életmód, a viselkedés, a modor, sőt a közönséges halandókéktól elütő erkölcs is.

Maigret-t mindig is feszélyezték az ilyen emberek, nehezen tudott uralkodni ingerültségén, amelyet könnyen irigységnek vélhettek volna.

- Min gondolkozol?

- Semmin.

Nem is gondolt rá, hogy gondolkozna valamin. Elkészáltak a gondolatai, és összerezsent, amikor megszólalt a telefon. Már háromnegyed kilenc volt, és éppen állt volna fel az asztaltól, vette volna a kabátját.

- Tessék!

- Itt Lucas. - Lucas kilenckor lép ki a szolgálatból. - Főnök! Az imént telefonált Manicle felügyelő a XIV. kerületből. Az éjjel gyilkosság történt egy villában a Parc-Montsouris úton. Az áldozat libanoni férfi, a neve Nahour. A bejárónő fedezte fél nyolc órakor, amikor kezdte a munkát.

- Bent van már Lapointe?

- Úgy hallom, most jön a folyosón... Várjon!... Igen, ő az.

- Jöjjön értem egy kocsival. Mondd meg Manicle-nak, hogy ott leszek, amint tudok. Te pedig menj, feküdj le!

- Köszönöm, főnök.

Maigret félhangon ismételte a nevet:

- Nahour, Nahour...

Ez is külföldi. Az éjszakai pár férfi tagja kolumbiai, a nő holland. Ez a Nahour meg közel-keleti.

- Valami újabb ügy? - kérdezte a felesége.

- Gyilkosság, ha igaz... a Parc-Montsouris úton.

Nyakába kanyarította a vastag gyapjúsálat, vette a kabátot, kalapot.

- Nem várod meg, hogy Lapointe ideérjen?

- Jót fog tenni egy kis levegőzés.

Így hát Lapointe ott találta a járdaszélen.

Maigret begyömöszölte magát a kis autóba.

- Megvan a cím?

- Meg, főnök. Az utolsó ház a park előtt, kertés ház... Hallom, nem sokat aludt az éjjel.

Lassú volt a forgalom. Itt is, ott is keresztbe állt egy-egy megcsúszott autó, a járdán óvatosan lépkedtek a járókelők. Sötétzöld volt a Szajna, jégtáblák úsztak rajta.

A villa földszintje egy részének üvegfala volt. A ház alkalmasint a húszas évek második felében épült, amikor Párizs bizonyos részein - főleg Auteuilben és a Montparnasse negyedben - sok ilyen, akkoriban ultramodernnek számító épület bújta ki a földből.

A ház előtt strázsáló egyenruhás rendőr tisztelgett a főfelügyelőnek, és kitérte előtte a vaskaput; aprócska kertre nyílt, amelyben egyetlen csupasz fa meredezett.

A két férfi végigment a kerti úton, aztán négy lépcső föl, és a folyosón szembetalálkoztak egy másik rendőrrel, aki bevezette őket a dolgozószobába.

Manicle és egy nyomozó fogadta őket. Manicle felügyelő bajszos, szikár kis ember volt, Maigret több mint húsz éve ismerte. A két férfi kezét szorította, aztán a felügyelő egy mahagóni íróasztal mögött a földön heverő testre mutatott.

- A bejárónő, név szerint Louise Bodin telefonált nyolc nulla ötök. Mindennap nyolc órakor kezd a munkát. Itt lakik a körzetben, a Saint-Gothard utcában.

- Az áldozat?

- Félix Nahour, negyvenkét éves, libanoni állampolgár, magánzó. Fél éve költözött a házba, és bútorozva bérlt egy festőművésztől, aki az Egyesült Államokba távozott.

Nagyon meleg volt a helyiségben, a hatalmas ablakok ellenére (ezek is zúzmarások voltak, akárcsak az otthoniak).

- El volt húzva a függöny, amikor ideértek?

- Nem. Be volt húzva. Nézze, milyen vastag függöny, posztóbéléses, a hideg ellen.

- Orvos járt itt?

- Nemrég ment el a körorvos, megállapította a halált... nem mintha nélküle ne tudtuk volna...

Már értesítettem a törvényszéki orvost, hamarosan itt lesz, ő is meg az ügyészség embere is.

Maigret odafordult Lapointe-hoz:

- Telefonálj Moers-nek, jöjjön ide azonnal a technikusokkal... Ne, ne innen! Hátha van ujjnyom a kagylón. Biztos találsz valami kocsmát vagy telefonfülkét a közelben.

Levette a kabátot meg a sálát, mert a majdnem álmatlan éjszaka után a fejébe szállt a meleg, szédült tőle.

Tágas helyiség volt. Világoskék padlószőnyeg, elütő stílusú, de jó ízlésre valló, értékes bútorok. Maigret, ahogy megkerülte az empire íróasztalt, hogy közelebről is megszemlélje a halottat, ezüstkeretes fényképet pillantott meg az írómappa mellett. A képen világosszőke hajú, mélabús mosolyú fiatalasszony volt látható egy hároméves kislánnyal és ölében egy egyévesforma babával.

Homlokát ráncolva elvette az asztalról a képet, és közelről szemügyre véve látta, hogy aprócska forradás van a bal szemnél a fül iránt.

- A felesége?

- Gondolom, igen. Megnéztem a nyilvántartásban. Evelina Nahour néven van bejelentve, lánykori neve Wiemers, születési helye Amszterdam.

- Itthon van?

- Nincs. Bekopogtunk a szobájába. Nem kaptunk választ, úgyhogy bementünk. Elég nagy rendtelenséget találtunk, de az ágy érintetlen volt.

Maigret a felhúzott térdel heverő holttest fölé hajolt. Az arcnak csak a fele látszott, és amennyire így, a test érintése nélkül meg tudta állapítani, a golyó a gégébe hatolt, összeroncsolta a fejverőeret, ennek következtében nagy vértócsa keletkezett a szőnyegen.

Nahour alacsony termetű, kövérkés ember volt. Barna bajuszkát viselt, feje búbján már kopaszodott. Nagyon ápolt volt a keze; a balon karikagyűrűt hordott, a jobbal hiába próbálta megakadályozni, hogy elfolyjon a vére.

- Megtudta, kik laknak a házban?

- Nem hallgattam ki alaposan a takarítónőt, gondoltam, jobb, ha azt magára hagyom. A titkárt és a szobalányt megkértem, hogy maradjanak fönt, az emeleten; egy emberem vigyáz, nehogy összebeszélhessenek.

- Hol van Madame Bodin?

- A konyhában. Behívjam?

- Legyen szíves!

Lapointe jött, jelentette: - Sikerült, főnök. Moers már elindult.

Bejött Louise Bodin; kihívó konokság tükröződött az arcán. Maigret ismerte a fajtáját, a párizsi bejárónók többsége ilyen; rossz életük volt, a sors mostohán bánt belük, és reménytelenül várják az öregkort, amikor még rosszabb lesz minden. Megkeményítik a lelküket, gyanakvóak, és az egész világra haragszanak a balsorsuk miatt.

- Maga Louise Bodin?

- Madame Bodin.

Nagy nyomatékkal mondta azt a Madame-ot, asszonyi méltósága maradékát. Ösztövére testén lógott a ruha, és lázasan csillogó, átható, sötét szeme villámokat lövellt.

- Tehát férjnél van?

- Csak voltam.

- Meghalt a férje?

- Hát ha mindenáron tudni akarja, Fresnes-ben van, és nagyon is jó helyen van ott.

Maigret nem tartotta szükségesnek, hogy megtudakolja, miért került börtönbe a férj.

- Régóta dolgozik a háznál?

- Holnap lesz öt hónapja.

- Hogy kapta meg a munkát?

- Apróhirdetés volt. Előtte különböző helyeim voltak, egy-két óra itt, egy délután ott, egy dél-előtt amott. - Gúnyosan felnevetett, és a hulla felé nézett. - Még jó, hogy azt írták a hirdetésbe: „hosszú időre”.

- Nem itt aludt?

- Soha. Este nyolckor hazamentem, és másnap reggel nyolcra már jöttem is vissza.

- Félix Nahournak volt valami foglalkozása?

- Valamit biztos csinált, hiszen volt neki titkára, és ő maga órákig bogarászott valami papírokat.

- Ki a titkár?

- Az is odavalósi, ahová ő, úgy hívják, hogy Fouad.

- Hol van most?

A nő Manicle felügyelőre nézett.

- A szobájában. - Ádáz volt a hangja.

- Nem kedveli?

- Mért kedvelném?

- Reggel nyolckor ért ide. Rögtön bejött ebbe a helyiségbe?

- Előbb a konyhába mentem, meggyújtottam a gázt, hogy vizet melegítsek, és beakasztottam a kabátomat a szekrénybe.

- És utána ide jött be?

- Mindig itt kezdem a takarítást.

- Mit csinált, amikor meglátta a holttestet?

- Telefonáltam a rendőrségre.

- És nem szólt Monsieur Fouadnak?

- Nem szóltam én senkinek.

- Miért?

- Mert nem bízom az emberekben, azokban meg pláne nem, akik ebben a házban laknak.

- Miért nem bízik bennük?

- Mert nem rendes emberek. - Megrántotta a vállát, és odavetette: - Tudom, mit beszélek. Senki sem tilthatja meg, hogy meglegyen a magam véleményeznem?

- Amíg várta, hogy ideérjen a rendőrség, fölment szólni a titkárnak?

- Nem. Kimentem a konyhába, hogy megcsináljam magamnak a kávé, reggel nincs időm otthon megkávézni.

- Monsieur Fouad nem jött le?

- Ritkán jön le tíz óra előtt.

- Aludt?

- Mondom, hogy nem jártam odafönt.

- És a szobalány?

- Ő az asszonyom szobalánya. Nem kellett neki az úrral foglalkoznia. És mivel az asszonyom délig ágyban maradt vagy annál is tovább, ő is nyugodtan pihengethetett.

- Hogy hívják?

- Nelly izé. Egyszer-kétszer hallottam a vezetéknevét, de nem bírtam megjegyezni. Valami holland név. Ő is holland, akárcsak asszonyom.

- Őt se szereti, igaz?

- Az is bűn?

- Látom a fényképről, hogy a ház asszonyának két gyereke van. Itt vannak a házban?

- Egyetlenegyszer se tették be ide a lábukat.

- Hol élnek?

- Valahol a Riviérán a dadájukkal.

- A szüleik gyakran meglátogatták őket?

- Tudom is én! Sokat utaztak, majdnem mindig külön, de én sose kérdeztem, hogy hová mennek.

A technikusok furgonja állt meg a kapuban, és Moers jött befelé az embereivel.

- Monsieur Nahour nagy házat vitt?

- Ezt hogy kell érteni?

- Meghívta ebédre vagy vacsorára a barátait?
- Amióta én a háznál vagyok, nem volt rá példa. Különben általában nem is itthon vacsorázott.
- És a felesége?
- Ő se.
- Együtt jártak el?
- Sose követtem őket.
- Látogatók?
- Az úrhoz néha jött valaki, a dolgozószobájában fogadta.
- Barát?
- Nem szokásom hallgatózni. Általában azok is idegenek voltak, odavalósiak, ahová ő, és olyan nyelven beszéltek, amit nem értek.
- Monsieur Fouad részt vett a megbeszéléseken?
- Némelyiken igen, némelyiken nem.
- Egy perc türelmet, Moers! Meg kell várniuk, hogy a törvényszéki orvos ideérjen... Köszönöm, asszonyom! Kérem, maradjon a konyhában, és sehol ne takarítson, amíg át nem vizsgálják az egész helyszínt. Hol van Madame Nahour szobája?
- Az emeleten.
- Monsieur Nahournak és a feleségének közös a hálószobája?
- Nem. Az úr lakosztálya a földszinten van, szemben nyílik a folyosóról.
- Ebédlő nincs?
- A dolgozószoba szolgált ebédlőnek.
- Köszönöm az együttműködést.
- Nincs mit.

És Madame Bodin méltóságteljesen kivonult.

Maigret egy percet se vesztegetve fölment a lépcsőn, amelyen ugyanolyan levendulakék szőnyeg volt, mint a dolgozószoba padlóján. Manicle és Lapointe követte. Odafönt egy kerületi rendőr posztolt, civilben volt, és rezignáltan cigarettázott.

- Melyik az asszony szobája?
- Az ott, ni, pont szemben.

Tágas szoba volt, késő rokokó bútorral berendezve. Az ágy csakugyan érintetlen volt, és rendtelenség is uralkodott. Egy zöld ruha és fehérneműk heverték a földön. A szekrények ajtaja tárva-nyitva, ami arra vallott, hogy a hölgy nagy sietve távozott. A széthagyott vállfák (egy az ágyon, egy a selyemkárpitos karosszéken) pedig arra, hogy sebtében kapta elő a ruhákat és gyömöszölte őket a bőröndbe.

Maigret kihúzogatótt néhány fiókot.

- Idehívnád a szobalányt, Lapointe? Múltak a percek. Végre Lapointe kíséretében megjelent az ajtóban egy világítóan kék szemű, fiatal nő, majdnem olyan hirtelenszöke, mint Madame Nahour.

Nem háziruhát viselt, és nem is hagyományos fekete ruhát fehér köténnyel, hanem szűk szabású tweed kiskosztümöt.

A kakaósdobozok megelevenedett holland nője volt, csak a kéthegyű sipka hiányzott a fejéről.

- Jöjjön, üljön le!

Az arca kifejezéstelen maradt, mintha nem is értené, mi történik, és kik ezek az emberek itt körülötte.

- Hogy hívják?

Félrebillentette a fejét, egy kicsit kinyitotta a száját, és azt mondta:

- Nem érteni.
- Nem tud franciául?

Rázta a fejét.

- Csak hollandusul?

Maigret már azon gondolkozott, hogy honnan a csudából fog leakasztani egy holland tolmácsot.

- English too.
- Beszél angolul?
- Yes.

Maigret-nek gyengécske volt az angoltudása, azzal nem vághatott bele egy ilyen, esetleg fontos kihallgatásba.

- Fordítsak, főnök? - kérdezte félénken Lapointe.

A főfelügyelő nagyot nézett, nem is tudta, hogy a fiatal nyomozó tud angolul.

- Hol tanultad?

- Egy éve gyúrom mindennap.

A lány hol az egyikükre nézett, hol a másikkra. Amikor föltek neki egy kérdést, nem válaszolt azonnal, egy ideig emésztette a hallottakat.

Nem olyasféle ádáz gyanakvás volt ez, mint a takarítónőé, inkább a természetéből fakadó vagy fölvetett érzéketlenség. Vajon szántszándékkal mutatja az átlagosnál is sokkal butábbnak magát?

Láthatóan már az is gondot okozott neki, hogy felfogja az egyszerű angol szavak értelmét, a válaszai pedig rövidek és primitívek voltak.

A neve Velthuis, huszonnégy éves, Friesland-ban született, Észak-Hollandiában, tizenöt éves korában Amszterdamba ment.

- Azonnal Madame Nahour szolgálatába állt?

Lapointe gondosan formálta a szavakat, a válasz viszont csak ennyi volt:

- Nem.

- Na és mikor lett a szobalánya?

- Hat éve.

- Hogyan?

- Hirdetés egy amszterdami újságban.

- Már férjnél volt az asszonya?

- Igen.

- Mióta?

- Nem tudja.

Maigret nehezen türtöztette magát, mert a sok „igen” és „nem”, helyesebben „no” és „yes” miatt igencsak vontatottan haladt a kihallgatás.

- Mondd meg neki, hogy nem szeretem, ha hülyének néznek.

Lapointe zavarba jött, de lefordította, a lány pedig csodálkozva nézett a főfelügyelőre, aztán gyorsan újra közönyös képet vágott.

Két fekete autó állt meg a járda mellett, és Maigret azt morogta az orra alatt:

- Na, megjött az ügyészség... Maradj a nővel, jó? Szedd ki belőle, amit lehet.

Noiret ügyészhelyettes (divatjamúlt, ősz kecskeszakáll) már benne volt a korban, jó néhány vidéki törvényszéket megjárta, mire végre Párizsba helyezték, és most, a nyugdíjaztatásra várva, nagy óvatosan kerülte a bonyodalmakat.

A holttest fölé hajló törvényszéki orvos, Colinet nevezetű, már egy ideje helyettesítette azt a Paul doktort, akivel Maigret sok-sok éven át dolgozott együtt. Mások is eltűntek időközben, például Comélieau bíró, akit a főfelügyelő méltán nevezhetett volna meghitt ellenségének, és néha fájlalta is a hiányát.

A viszonylag fiatal Cayotte bírónak egyébként az volt a módszere, hogy két-három napig nem avatkozott a rendőrség dolgába, csak utána vette föl a fonalat.

Az orvos kétszer változtatott a holttest helyzetén, és kezére vastagon ráragadt az alvadttal. Felnevezett Maigret-re.

- A boncolás előtt természetesen semmi véglegeset nem állíthatok. De a lövedék bemeneti nyílásából arra következtetek, hogy közepes vagy nagy kaliberű fegyverből adták le a lövést, és több mint két méter távolságból. Kimeneti nyílás nincs, tehát a lövedék bent maradt a testben. Valószínűtlen, hogy a gégében állt volna meg, mivel ott nem ütközik kellő ellenállásba, azt feltételezem, hogy a lövés bizonyos mértékben alulról fölfelé irányult, és a golyó a koponyaűrbe jutott.

- Ezek szerint az áldozat állt, a gyilkos pedig ült, mondjuk, az íróasztal túloldalán?

- Nem ült szükségképpen, úgy is lehetett, hogy nem emeli fel a kezét, csípőből...

A hullaszállítók felemelték a holttestet, hordágyra tették, hogy vigyék a furgonhoz, és csak ekkor vált láthatóvá a szőnyegen egy gyöngyház nyelvű, automata 6.35-ös.

Az ügyészhelyettes és a bíró Maigret-re néztek, várták, mit szól.

- Gondolom, nem ebből a fegyverből adták le a gyilkos lövést - mondta a főfelügyelő az orvosnak.

- Én is így gondolom, de bizonyosat egyelőre nem mondhatok.

- Kérem, Moers, vizsgálja meg a pisztolyt. Moers zsebkendőt vett elő, azzal vette kézbe a fegyvert, megszagolta, aztán kivette a tárat.

- Hiányzik egy golyó, főnök.

Hogy elvitték a hullát, a nyombiztosítók végre munkához láthattak, a fényképész (ő már a holttestről is készített felvételeket) folytatta a munkát. Mindenki serénykedett. Kis csoportok alakultak. Noiret ügyészhelyettes félrevonta Maigret-t.

- Maga szerint milyen nemzetiségű?

- Libanoni.

- Elképzelhetőnek tartja, hogy politikai gyilkosság? - Rémisztette ez a lehetőség, mivel volt már egy pár hasonló ügye, és azok is mindenféle kellemetlenséget okoztak a résztvevők többségének.

- Úgy vélem, hamarosan válaszolni tudok a kérdésére.

- Kihallgatta a személyzetet?

- A bejárónőt, aki nem nagyon beszédes, és föl tettem néhány kérdést a szobalánynak, aki még kevésbé. Igaz, ő állítólag egy szót se tud franciául, és most Lapointe nyomozó angolul kérdegetti odafönt.

- Mihamarabb tájékoztasson a fejleményekről!

Megkereste a bírót, és távoztak, hiszen ez a törvényszéki kiszállás pusztán formalitás volt.

- Szüksége van még rám meg az embereimre? - kérdezte a kerületi felügyelő.

- Magára nincs, barátom, de megköszöném, ha egy kis időre itt hagyná a nyomozóit és a rendőrt a kapuban.

- Szolgáltatára!

Lassan kiürült a dolgozószoba, és Maigret megállt egy könyvszekrény előtt, amelyben volt vagy háromszáz kötet, ha nem több. Elcsodálkozott, hogy majdnem csupa tudományos mű, a legtöbb matematikai tárgyú, és egy egész sor, franciául és angolul vegyesen, a valószínűségszámításról.

Maigret kinyitotta a polcok alatti szekrényrészt. Tele volt papírlappal, köztük stencilezettekkel, és semmi más nem volt rajtuk, csak számoszlopok.

- Beszéljünk, mielőtt elmész - szólt Maigret Moers-nek. -A fegyvert pedig küldd át Gastinne-Renette-éknek szakértésre... Tudod mit? Csatold ezt a golyót hozzá!

- Hol találta?

- Majd elmondom. Mielőbb tudni szeretném, hogy ebből az automatából lőtték-e ki.

Pipára gyújtott, és felment a lépcsőn, benézett a szobába, ahol Lapointe és a fiatal holland nő ott ültek egymással szemben, a nyomozó egy írófüzettel, a fésülködőasztalt használva asztal gyanánt.

- A titkár? - kérdezte a folyosón tébláboló kerületi nyomozótól.

- A leghátsó ajtó.

- Nem balhézott?

- Időnként kinyitja az ajtót egy kicsikét, és hallgatózik. Volt egy telefonhívása.

- Mennyit mondott neki a felügyelő úr?

- Hogy a főnökét megölték, és hogy amíg engedélyt nem kap rá, ne hagyja el a szobát.

- Ott volt?

- Ott voltam.

- Csodálkozott?

- Az a fajta, aki nem mutatja ki az érzelmeit. Majd meglátja.

Maigret kopogtatott, de már el is fordította az ajtógombot, és lépett is befelé. Rend volt a szobában, és az ágyat - ha ugyan feküdtek benne az éjjel - gondosan bevetették. Semmi nem volt szét-

hagyva. Egy kis íróasztal volt az ablaknál, mellette rőtbarna karosszék, a karosszékben pedig egy férfi ült, és nézte a rendőrtisztet, ahogy közeledik.

Nem lehetett megállapítani a korát. Erősen látszott rajta, hogy arab, sötét bőrű volt, és bár az arca barázdált, éppúgy lehetett negyven-, mint hatvanéves. - Tüsfekete, sűrű dróthajában egyetlen ősz szál se volt.

Nem állt fel, és más módon sem fogadta a vendégét, csak izzó szemmel nézett rá, és semmit nem lehetett leolvasni az arcáról.

- Beszél franciául, ugye?

Bólintott, szólni nem szólt.

- Maigret főfelügyelő vagyok, a Gyilkossági Csoport főnöke. Ha jól tudom, maga Monsieur Nahour titkára.

Újabb biccentés.

- Megkérdezhetem a pontos nevét?

- Fouad Ouéni.

Rekedt hang, mint akinek krónikus gégehurutja van.

- Tudja, mi történt az elmúlt éjjel a dolgozószobában?

- Nem.

- De közölték magával, hogy Monsieur Nahourt megölték.

- Csak ennyit tudok.

- Hol volt?

Arcizma se rándult. Maigret ritkán tapasztalt ilyen csekély együttműködési készséget, mint itt, ebben a házban. A takarítónő kitérő válaszokat adott, és ellenséges volt. A holland szobalány meg csak kurtán felelgetett... Ez itt meg, ez a Fouad Ouéni nevezetű férfi, aki elegáns, sötét öltönyt, fehér inget, sötétszürke nyakkendőt visel, ez a legteljesebb közönnyel, sőt megvetéssel nézi és hallgatja az embert.

- Ebben a szobában töltötte az éjszakát?

- Fél kettőtől igen.

- Úgy értsem, hogy éjjel fél kettőkor ért haza?

- Lehet máshogy érteni?

- Addig hol volt?

- A Saint-Michel Klubban.

- Játékklub?

Erre már nem is bólintott, csak megrántotta a vállát.

- Hol van?

- A Tilleuls kávézó fölött.

- Játszott?

- Nem.

- Mit csinált?

- Írtam, hogy milyen számok jönnek ki.

Gúnyt űz belőle, ettől olyan önelégült a képe. Maigret leült, és úgy tette föl a kérdéseket, mintha nem venné észre, hogy milyen ellenséges iránta a titkár.

- Égett a villany a dolgozószobában, amikor hazaért?

- Nem tudom.

- Be volt húzva a függöny?

- Gondolom, igen. Minden este behúzzák.

- Nem szűrődött ki fény az ajtó alatt?

- Az ajtó alatt nem szűrődik ki fény.

- Olyankor Monsieur Nahour általában már ágyban volt?

- Attól függ.

- Mitől?

- Tőle.

- Gyakran eljárt esténként?

- Ha kedve tartotta.

- Hová ment?
- Ahová kedve tartotta.
- Egyedül?
- Itthonról egyedül ment el.
- Autón?
- Taxit hívott.
- Ő maga nem vezetett?
- Nem szeretett vezetni. Napközben én voltam a sofőrje.
- Milyen márkájú az autója?
- Bentley.
- Bent áll a garázsban?
- Nem ellenőriztem. Megtiltották, hogy elhagyjam a szobát.
- És Madame Nahour?
- Mit óhajt tudni?
- Van külön autója?
- Zöld Triumph.
- Elment hazulról tegnap este?
- Nem tartozik a hatáskörömbe, hogy tudjam.
- Maga mikor hagyta el a házat?
- Féltizenegykor.
- Az asszony itthon volt?
- Nem tudom.
- És Monsieur Nahour?
- Nem tudom, hogy már hazajött-e. Úgy volt, hogy étteremben vacsorázik.
- Hol?
- Valószínűleg a Petit Beyrouthban, az volt a törzshelye.
- Itthon ki főzött?
- Hol ez, hol az.
- A reggelit ki csinálta?
- Monsieur Félixnek én.
- Ki az a Monsieur Félix?
- Félix Nahour.
- Miért nevezi Monsieur Félixnek?
- Mert van egy Monsieur Maurice is.
- Ki Monsieur Maurice?
- Monsieur Félix apja.
- Itt lakik?
- Nem. Bejrútban.
- Ki van még?
- Monsieur Pierre, Monsieur Félix fivére.
- Ő hol él?
- Genfben.
- Ki telefonált magának ma délelőtt?
- Senki nem telefonált nekem.
- Kihallatszott a szobájából a telefoncsöngés.
- Én hívtam Genfet, és visszahívtak, amikor bejött a genfi szám.
- Monsieur Pierre-t hívta?
- Őt.
- Tájékoztatta?
- Megmondtam neki, hogy Monsieur Félix meghalt. Monsieur Pierre néhány perc múlva megérkezik az Orlyra, az első géppel jön.
- Tudja, mit csinál Genfben?
- Bankár.

- És Maurice Nahour Bejrútban?

- Bankár.

- És Monsieur Félix?

- Magánzó.

- Régóta állt a szolgálatában?

- Nem álltam a szolgálatában.

- Nem látta el a titkári teendőket? Az imént mondta, hogy maga csinálta neki a reggelit, és so-
főrként is szolgált.

- Segítettem neki.

- Régóta?

- Tizennyolc éve.

- Még Bejrútból ismerte?

- A jogi karon ismerkedtünk meg.

- Párizsban?

Bólintott. Mereven és rendíthetetlenül ült a karosszékben, Maigret viszont kezdte türelmét vesz-
teni, fészkelődött.

- Voltak ellenségei?

- Tudtommal nem.

- Politikával foglalkozott?

- A legkevésbé sem.

- Összegezve: maga fél tizenegykor ment el hazulról, és nem tudta, ki van itthon, ki nincs. Egy
Saint-Michel úti játéklklubba ment, játszani nem játszott, hanem feljegyezte a nyerőszámokat. Fél
kettőkor ért haza, följött a szobájába, és nem tudta, ki hol tartózkodik, így volt? Nem látott semmit,
nem hallott semmit, és fogalma se volt róla, hogy azzal fogják felébreszteni, hogy Félix Nahourral
végzett egy pisztolygolyó.

- Magától hallom először, hogy lőfegyverrel ölték meg.

- Mit tud Félix Nahour családi életéről?

- Semmit. Nem rám tartozott.

- Boldog házasságban éltek?

- Nem tudom.

- A szavaiból azt vettem ki, hogy férj és feleség ritkán volt együtt.

- Azt hiszem, ez meglehetősen gyakori helyzet.

- A gyerekek miért nem élnek Párizsban?

- Talán mert jobban érzik magukat a Riviérán.

- Hol lakott Monsieur Nahour, mielőtt kivette ezt a házat?

- Sokfelé. Olaszországban. Egy évig Kubában, a forradalom előtt. Deauville-ban is béreltünk
villát.

- Gyakran jár a Saint-Michel Klubba?

- Hetente kétszer-háromszor.

- És soha nem játszik?

- Ritkán.

- Jöjjön velem, legyen szíves!

Elindultak a lépcső felé, és felegyenesedve Fouad Ouéni még soványabbnak és inasabbnak
látszott, mint a karosszékben.

- Hány éves?

- Nem tudom. Amikor születtem, a hegyekben még nem volt születési anyakönyv. Az
útlevelembe az van beírva, hogy ötvenegy éves vagyok.

- Idősebb vagy fiatalabb?

- Nem tudom.

Moers emberei már csomagoltak. Amikor a furgon elment, és kettesben maradtak a dolgozószo-
bában, Maigret azt mondta:

- Nézzen jól körül, hiányzik-e valami a helyiségből, vagy nincs-e valami nem idevaló.

Ouéni elkapta a tekintetét a vértócsafoltról, ment, és kinyitotta az íróasztal jobb fiókját.

- Nincs itt a revolver.
- Milyen típus?
- Browning 6.35-ös.
- Gyöngyház nyelvű?
- Igen.
- Miért olyan fegyvert választott magának Félix Nahour, amelyet általában nők tartanak?
- A revolver azelőtt a feleségéé volt.
- Meddig?
- Azt nem tudom.
- Elvette tőle?
- Nem mondta.
- Volt fegyverviselési engedélye?
- Sose viselte ezt a pisztolyt.

A kérdést ezzel elintézettnek tekintette, és sorra nyitogatta a többi fiókot, futó pillantást vetett a bennük lévő dossziékra, aztán odament a könyvszekrényhez, és kinyitotta az alsó részt.

- Meg tudná mondani, mik azok a számsorok?

A libanoni csodálkozva, egyszersmind gúnyosan nézett rá, az volt a tekintetében, hogy erre bizony Maigret-nek magától is rá kellett volna jönnie.

- Ezek a számok jöttek ki a fontosabb kaszinókban. A stencilezett listákat ügynökségek küldik ki az előfizetőknek. A többit Monsieur Félix úgy szerezte egy-egy alkalmazottól.

Maigret-nek már a nyelvén volt az újabb kérdés, de ekkor megjelent Lapointe a küszöbön.

- Följönne egy percre, főnök?

- Valami új?

- Nem nagy dolog, de jobb szeretném, ha tudna róla.

Maigret Ouénihoz fordult:

- Megkérem, hogy ameddig engedélyt nem adok rá, ne hagyja el a házat.

- Kávét főzhetek magamnak?

Maigret megvonta a vállát, és hátat fordított neki.

HARMADIK FEJEZET

Maigret ritkán érezte ilyen idegenül magát; olyan, mintha kívül került volna a normális életben, mintha - akár egy rossz álomban - mozogna a föld a lába alatt.

A havas utcán kevesen jártak, és ők is lassan, vigyázva, hogy el ne essenek; az autók, taxik, autóbuszok mintha lassított felvételen gördültek volna; távolabb lépésben haladó teherautóról sötét vagy homokot szórtak a járdára.

Majdnem minden ablak világított és palaszürke volt az ég, esett, esett a hó.

Maigret meg tudta volna mondani, hogy élnek a házak otthon meghúzódozó lakói - ki-ki a maga kuckójában. A bő három évtized alatt kitanulta Párizst, a város minden negyedét, minden utcáját, de itt most egy idegen világba merült alá, olyan világba, ahol kiszámíthatatlan az emberek viselkedése.

Miféle életet élt Félix Nahour néhány órával ezelőtt? Milyen volt a viszonya a titkárral, aki nem a titkára, a feleségével, a gyerekeivel? Miért élnek a gyerekek a Riviérán, és miért, miért...?

Rengeteg a miért, és csak egyenként veheti sorra őket. Semmi sem világos. Semmi sem átlátható. Semmi sem olyan, mint más családokban, más otthonokban.

Ugyanez a rossz érzés kerítette hatalmába Pardont, amikor az éjszaka betoppant a különös pár az ő szerény kis rendelőjébe.

Valószínűtlen egy história, hogy egy mozgó autóból adták volna le a lövést, mint ahogy az is mesebeszéd, hogy egy öregasszony mutatta meg, hol lakik az orvos.

Félix Nahour meg a matematikai szakkönyvei és a kaszinókból szerzett nyerő- vagy veszteszámokat tartalmazó listái; ilyet se látott még soha életében, és persze Fouad Ouéni is egy másik bolygóról való.

Maigret-nek az volt az érzése, hogy itt minden hamis, mindenki hazudik, és fölfelé menet a lépcsőn Lapointe megerősítette a benyomását.

- Nem tudom, főnök, hogy épeszű-e ez a lány. Ahogy válaszol, már amikor hajlandó válaszolni, ahogy rám néz, pont olyan, mint egy butuska tízéves gyerek, de könnyen lehet, hogy ravaszságból csinálja, vagy szórakozik velem.

Amikor beléptek az asszony szobájába (Nelly mozdulatlanul ült a selyemkárpitú széken), Lapointe megjegyezte:

- Hanem, főnök, a gyerekek már megnőttek, amióta az a fénykép készült. A kislány ötéves, a fiúcska pedig kettő.

- Megtudtad, hol laknak a dajkáival?

- Mougins-ban, Palmiers panzió.

- Régóta?

- Ha jól értettem, a fiú Cannes-ban született, és még nem is volt Párizsban.

A szobalány nézte őket azzal az áttetsző, világoskék szemével, és úgy látszott, egy kukkot se ért abból, amit mondanak.

- Más fotókat is találtam, ő mutatta, hogy melyik fiókban keressek. Vagy egy tucat pillanatfelvétel a gyerekekről, kisbabaként... itt már jár... ez pedig itt, nézze: Nahour meg a felesége, valószínűleg még a megismerkedésük idején. És végül az asszony egy barátnőjével Amszterdamban, a csatornaparton.

A barátnő csúnya volt, tömpe orrú és malacszemű, mégis rokonszenvesen nyílt volt az arca.

Nem találtam más levelet a szobában, csak amiket egy lány írt neki hollandul. Hét éve leveleztek, az utolsót tíz napja postázták.

- Nelly nem járt Hollandiában az asszonyával?

- Azt mondja, egyszer se.

- És az asszony gyakran járt haza?

- Járogatott. Állítólag egyedül. De nem vagyok biztos benne, hogy Nelly mindig megérti, mit kérdezek tőle... még ha angolul is.

- Majd keress valakit, aki lefordítja a leveleket. .. Mit mond a tegnap estéről és az éjszakáról?

- Semmit. Nem tud semmit. Nem olyan nagyon nagy ez a ház, mégis mindenki azt mondja, hogy fogalma sincs, mit csinálnak a többiek. Úgy gondolja, hogy Madame Nahour elment vacsorázni.

- Egyedül? Senki nem jött érte? Nem hívott taxit?

- Azt állítja, nem tudja.

- Nem segített asszonyának az öltözködésben?

- Erre a kérdésre azt feleli, hogy nem hívatta. Szokása szerint a konyhában vacsorázott, aztán fölment a szobájába, egy holland újságot olvasott, és lefeküdt. Mutatta az újságot: tegnapelőtti.

- Nem hallott lépéseket a folyosón?

- Nem figyelte. Ha egyszer elalszik, semmire nem ébred fel.

- Reggel hány órakor lép szolgálatba?

- Nincs pontosan kikötve.

A szobalány báván rámosolygott, és Maigret nem tudta megfejtetni, hogy vajon mit titkolhat ez a ráncatlan, sima arc.

- Mondd meg neki, hogy mehet, reggelizzen, de nem hagyhatja el a házat.

Amikor Lapointe végzett a tolmácsolással, Nelly felállt, pukedlizett, és kisétált a szobából.

- Hazudik, főnök.

- Honnan tudod?

- Azt mondja, ugye, hogy este meg éjszaka nem tette be a lábát ebbe a szobába. És reggel a kerületi kollégák megtiltották neki, hogy kijöjjön a saját szobájából. De amikor megkérdeztem, hogy milyen kabátot vett föl az asszonya, habozás nélkül megmondta, hogy szilzskinbundát. Márpedig a szekrények csukva voltak, és az egyikben találtam egy nerc- meg egy szürke asztrakánbundát.

- Vidd a kocsit, és menj el Pardon doktorhoz a Voltaire körútra. Mutasd meg neki azt a fényképet, ami lent van az íróasztalon.

Megcsörrent a telefon, Maigret fölvette, és két hangot hallott, a törvényszéki orvosét és Ouéniét.

- Köszönöm, Monsieur Ouéni - szólt a kagylóba Maigret -, leteheti.
Tehát ugyanarra a vonalra van kapcsolva a három készülék, köztük az Ouénié.

- Halló, itt Maigret.

- Colinet. Csak most kezdtem a boncolást, de gondolom, tudni szeretné a legelső eredményeket.

Öngyilkosság kizárva.

- Azzal nem is számoltam.

- Én se, de most már bizonyosan kizárhatjuk. Nem vagyok ballisztikai szakértő, de kijelenthetem, hogy a koponyaűrben talált golyó, ahogy várható volt, egy közepes vagy nagy kaliberű marokfegyverből származik, egy 7.32-esből vagy egy 45-ösből. A lövést három-négy méter távolságból adták le, és kettéhasította a koponyacsontot.

- A halál ideje?

- Ahhoz, hogy pontosabban meg tudjam állapítani, tudnom kell az utolsó étkezés időpontját, és meg kell vizsgálnom a zsigereket....

- És úgy ránézésre?

- Éjfél körül.

- Köszönöm, doktor úr.

Lapointe közben elment, hallatszott, ahogy felberreg az autó motorja.

A földszinten két férfi beszélgetett valami idegen nyelven, egy-két másodpercbe beletelt, mire a főfelügyelő rájött, hogy arabul. Lement a lépcsőn, és ott találta a folyosón Ouénit egy ismeretlennel; a kerületi nyomozó szemmel tartotta őket, de nem mert közbelépni.

- Pierre Nahourhoz van szerencsém?

- Ön pedig nyilván a rendőrségtől jött - mondta a férfi.

- Maigret főfelügyelő vagyok, a Gyilkossági Csoport vezetője.

- Mi történt? Hol van az öcsém holtteste?

- Az öccsét éjjel lelőtték, a nyakán érte a lövés, és meghalt, a holtteste a Törvényszéki Orvostani Intézetben van.

- Megnézhetem?

- Majd később.

- És miért nem most, azonnal?

- Mert még tart a boncolás. Jöjjön, uram! - Habozott, hogy Ouénit is behívja-e a dolgozószobába, aztán úgy döntött, hogy nem. - Fáradjon fel a szobájába, ott várjon.

Ouéni és Nahour egymásra nézett, és Maigret egy csepp rokonszenvet se látott sem a titkár, sem az új jövevény tekintetében.

- Itt történt? - kérdezte a genfi bankár, mihelyt becsukódott mögöttük az ajtó.

A főfelügyelő a terjedelmes vérfoltra mutatott a szőnyegen, és a fivér némán, mozdulatlanul állt pár másodpercig, mintha a holttest volna előtte.

- Hogy történt?

- Senki nem tud semmit. Állítólag étteremben vacsorázott, és utána senki sem találkozott vele.

- Lina?

- Úgy érti, a felesége?... A szobalány szerint ő sem vacsorázott itthon, de nem is jött haza.

- Nincs itt?

- Az ágya érintetlen, és csomagokkal távozott. Pierre Nahour nem látszott meglepettnek.

-Ouéni?

- Állítólag egy játéklubba ment a Saint-Michel útra, és egy óra utánig jegyezte, hogy melyik számok jöttek ki. Amikor hazajött, nem foglalkozott vele, hogy itthon van-e a gazdája, hanem fölment, lefeküdt. Nem hallott semmit.

Szemben ültek egymással, a bankár gépiesen szivart vett elő, de nem gyújtott rá, talán a halott iránti tiszteletből, bár a holttest nem volt a szobában.

- Kénytelen vagyok föltenni magának néhány kérdést, kérem, bocsásson meg a tapintatlanságomért. Jó viszonyban volt a fivérével?

- Kiváló viszonyban, annak ellenére, hogy ritkán találkoztunk.

- Miért?

- Mert Genfben lakom, és ha kimozdulok, többnyire Libanonba. Az öcsémnek pedig semmi oka nem volt rá, hogy Genfbe jöjjön. Nem tartozott a tevékenységi köre helyszínei közé.

- Ouéni azt mondta, hogy Félix Nahour magánzó volt.

- Magánzó, az sok mindent jelenthet. Azt hiszem, főfelügyelő úr, az lesz a legjobb, ha nem várom a kérdéseit, hanem elmondok egyet s mást, amiből érthetővé válik a helyzet... Az apám bankár volt, és most is az Bejrútban. Eleinte igen szerény vállalkozást vezetett, elsősorban export-import ügyleteket finanszírozott, mert hát, ugyebár, a Közel-Keletre irányuló áruforgalom túlnyomó része Bejrúton keresztül intéződik. A lakosság számához viszonyítva több a bank, mint bárhol a világon.

Végre rászánta magát, és meggyújtotta a szivart. A keze éppolyan ápoltság volt, mint az öccséé, és ő is jegygyűrűt viselt.

- Maronita keresztények vagyunk, ez magyarázza a keresztnevünket. Apám bankja évről évre fejlődött, olyannyira, hogy most az övé Libanon egyik legnagyobb magánpénzintézete... Én a párizsi jogi egyetemre jártam, továbbképzésre pedig az Összehasonlító Jogtudományi Intézetbe.

- Még mielőtt az öccse Párizsba jött volna.

- Öt év van köztünk. Ennyi előnyöm volt. Amikor ő jött, én már lassan befejeztem a tanulmányaimat.

- Rögtön Genfben telepedett le?

- Előbb az apám mellett dolgoztam, aztán úgy döntöttünk, hogy nyitunk egy fiókvállalatot Svájcban, a Libanoni Kereskedelmi Bankot, és azt én vezetem. Ne gondoljon valami nagy bankházra, csak öt alkalmazottunk van, és egy Rhone úti épület második emeletén van az irodánk.

Most, hogy végre egy olyan emberrel beszél, aki - legalábbis látszólag - nem kertelt, nem ködösített, Maigret megpróbálta a helyükre tenni az ügy szereplőit.

- Van másik testvére?

- Nővérem van, a férje az enyémhez hasonló intézményt irányít Isztambulban.

- Ezek szerint az apja, a sógora és maga a libanoni kereskedelem jelentékeny részét tartják a kezükben...

- Úgy a negyedét, vagy legyünk szerényebbek, az egyötödét.

- És az öccse, Félix nem vett részt ebben a családi tevékenységben?

- Ő a legfiatalabb hármunk közt. Ő is a jogra iratkozott be, de nem lobogott benne a lelkesedés, és inkább a Panthéon környéki sörözők hátsó termeit látogatta. Felfedezte a pókért, kiváló játékosnak bizonyult, és éjszakákon át nem kelt föl az asztaltól.

- Akkoriban ismerkedett meg Ouénival?

- Nem állítom, hogy Ouéni, aki egyébként nem maronita, hanem muzulmán, szóval, hogy ő lett volna az öcsém rossz szelleme, de legalábbis erős a gyanúm. Ouéni nagyon szegény volt, ahogy általában mind, akik a hegyekből jönnek. Dolgoznia kellett, hogy végezni tudja az egyetemet.

- Ha jól következtek abból, amit ebben a dolgozószobában találtam, az öccse hivatásos játékos lett.

- Már ha ezt hivatásnak lehet nevezni... Egy szép nap a tudomásunkra jutott, hogy abbahagyta a jogot, és átiratkozott a Sorbonne matematika szakára. Apám évekig nem volt hajlandó szóba állni vele.

- És maga?

- Én hébe-hóba találkoztam vele. Eleinte segítenem kellett némi kölcsönökkel...

- Megadta az adósságát?

- Hiánytalanul. Ne gondolja azok alapján, amiket mondtam, hogy az öcsém egy lecsúszott alak lett volna. Az első hónapokat, sőt talán két-három évet is át kellett vészelnie, de aztán hatalmas összegeket nyert, és biztos vagyok benne, hogy gazdagabb lett, mint én.

- Az apjuk megbékélt vele?

- Meg, és nem is nagyon sokára. Nálunk, maronitáknál, erős a családi összetartás.

- Gondolom, az öccse főleg a kaszinókban játszott.

- Deauville-ban, Cannes-ban, Evianban, télen Enghiens-les-Bains-ben. Egy vagy két évig, mielőtt Castro hatalomra került, szaktanácsadó és - gondolom - társtulajdonos volt az Habana Casinóban. Nem „lesz, ahogy lesz” alapon játszott, hanem latba vetve matematikai képzettségét.

- Maga nős, Monsieur Nahour?

- Nős vagyok és négy gyermek apja. Az elsőszülött fiam huszonkét éves, a Harvardra jár.
 - Az öccse mikor nősült meg?
 - Várjon csak... Abban az évben, amikor... Hét éve.
 - Ismeri a feleségét?
 - Természetesen bemutatnak minket egymásnak...
 - Találkozott vele az esküvő előtt?
 - Nem. Mindnyájan azt hittük, hogy az öcsém megrögzött agglegény.
 - Honnan tudta, hogy megvolt az esküvő?
 - Egy levélből.
 - Tudja, hol tartották?
 - Trouville-ban, Félix éppen ott bérelt villát.
- Pierre Nahour arca elfelhősödött.
- Milyen asszony?
 - Nem tudom, mit válaszoljak.
 - Miért?
 - Mert csak kétszer találkoztam vele.
 - Az öccse elvitte Genf-be, hogy bemutassa magának?
 - Nem. Üzleti ügyben Párizsba jöttem, és a Ritz-ben találkoztam velük, akkoriban ott laktak.
 - Az öccse sose járt vele Libanonban?
 - Nem. Az apám néhány hónappal később Evianba utazott kúrátatni magát, ott találkozott velük.
 - Az apja helyeselte a házasságot?
 - Nem beszélhetek az apám nevében.
 - És maga?
 - Nem tartozott rám.
- Újra ugyanott: homályos, kitérő, kétértelmű válaszok.
- Meg tudná mondani, hol találkozott az öccse a jövőbelijével?
 - Sose mondta, de nem volt nehéz rájönnöm. Az előző évben Deauville-ban volt a Miss Európa-választás. Félix ott volt, mert a kaszinóban nagy tétre ment a játék, és a bank nagy veszteséget szenvedett. Európa szépe egy tizenkilenc éves holland lány lett, Lina Wiemers...
 - ... akit a testvére feleségül vett.
 - Körülbelül egy évre rá... Előtte mindenfelé utazgattak kettesben, illetve hármasban, mert Félix egy lépést se tett Fouad Ouéni nélkül.
- Megszólalt a telefon. Maigret felvette. Lapointe hívta.
- Pardon doktortól telefonálok. Azonnal megismerte a nőt a képen. Az ő sebére látta el az éjjel.
 - Gyere vissza, jó? De előtte ugorj be a céghez, és szólj Janvier-nak, vagy ha nincs bent, akkor Torrence-nak vagy valaki másnak, hogy jöjjön ide értem a kocsival a Parc-Montsouris útra.
- Letette a kagylót.
- Bocsánat, uram! ... És most szeretnék feltenni magának egy kicsit indiszkrét kérdést, később meg fogja érteni, hogy miért kérdezem. Tudomása szerint az öccse és a sógornője közt jó volt a viszony?
- Nahournak megkeményedtek a vonásai.
- Sajnálom, de erre nem tudok mit mondani. Sose foglalkoztam az öcsém házasságával.
 - A hálószobája a földszinten van, a feleségéé az emeleten. Amennyire a rendelkezéseimre álló, igen szűkszavú tanúvallomások alapján megállapítható, nem közösen étkeztek, és ritkán jártak el együtt.
- Pierre Nahour nem szólt semmit, de halvány piros folt jelent meg a járomcsontján.
- A személyzet mindösszesen három főből áll, van a bejárónő, van Fouad Ouéni, akinek a szerepe nem egészen világos és a holland szobalány, aki csak az anyanyelvén beszél meg angolul.
- Az öcsém az arabon kívül tudott franciául, angolul, spanyolul és olaszul, és németül is elboldogult.
 - A ház urának Ouéni csinálta a reggelit, a ház asszonyának Nelly Velthuis. Az ebéddel ugyanez a helyzet, már ha itthon ebédelték, vacsorázni pedig jobbadán eljártak, de külön-külön.

- Erről én nem vagyok tájékozva.
- A maga gyerekei hol vannak?
- Na de... Genfben természetesen, pontosabban Genftől húsz kilométerre, ahol a villánk van.
- Az öccse gyerekei a Riviérán élnek egy nevelőnővel.
- Félix gyakran meglátogatta őket, és az év részét Cannes-ban töltötte.
- És a felesége?
- Gondolom, ő is látogatta őket.
- Sose hallott róla, hogy szeretője vagy szeretői volnának?
- Nem ugyanabba a társaságba jártunk.

- Megpróbálom rekonstruálni magának, hogy mi történt ma éjjel, illetve hogy mit tudunk. Egy óra előtt az öccsét halálos lövés érte a nyakán, a lövést egy nagy kaliberű revolverből adták le, a típusát tudni fogjuk, mihelyt a fegyverszakértő megküldi a jelentését. Az öccse hihetőleg az íróasztal mögött állt, és... és csakúgy, mint a gyilkosának, fegyver volt a kezében, egy gyöngyház markolatú 6.35-ös, amelynek az íróasztala jobb oldali fiókjában volt a helye, és azt a fiókot félig kihúzva találtuk. Nem tudom, hány személy tartózkodott a helyiségben, abban azonban biztos vagyok, hogy a sógornője jelen volt.

- Ezt honnan lehet tudni?

- Onnan, hogy megsebesítette egy 6.35-ösből származó golyó. Hallott valaha egy Pardon nevű orvosról, aki a Voltaire körúton lakik?

- Nem vagyok ismerős azon a környéken, és sose hallottam ezt a nevet.

- A sógornője viszont már hallott róla... vagy ő, vagy a férfi, aki a kíséretében volt.

- Úgy értsem, hogy volt egy másik férfi is ebben a dolgozószobában?

- Nem állítom. Lina Nahour a dráma előtt vagy után begyömöszölt valamennyi ruhát és fehérneműt egy vagy több bőröndbe. Később szilkskin-bundában és egy férfi társaságában kiszállt egy piros Alfa Rómeóból a Voltaire körút 76/B előtt, és a két személy becsöngetett a doktorhoz.

- Ki a férfi?

- Csak annyit tudunk, hogy huszonöt-huszonhat éves kolumbiai állampolgár.

Pierre Nahournak arcizma se rándult.

- Nincs elképzelése róla, hogy ki lehet? - kérdezte Maigret egyenesen a szemébe nézve.

- Fogalmam sincs - mondta, és kivette a szájából a szivart.

- A sógornője megsebesült a hátán, de a seb nem életveszélyes. Pardon doktor elsősegélyben részesítette. A kolumbiai előadott egy dajkamesét, amely szerint a számára ismeretlen hölgyet merénylet érte néhány lépésnyire tőle: egy vagy több személy egy kocsni ablakából lőtt rá.

- Hol van Lina?

- Több mint valószínű, hogy Amszterdamban. Miközben az orvos kezet mosott és levette összevérezett köpenyét, a pár angolosan távozott. Később az Orlyn bukkantunk a nyomukra, a piros sportkocsi változatlanul ott van, a személyleírásnak megfelelő férfi és nő pedig elrepült az amszterdami járattal. - Maigret felállt, kiütögette pipáját egy hamutartóba, aztán másik pipát vett elő a zsebéből, megtömte. - Tessék, én kiterítettem a kártyáimat, és elvárom, hogy maga is őszinte legyen velem. Most visszamegyek az Orfèvres rakpartra az irodámba. Egy nyomozóm itt marad, és gondoskodik róla, hogy se a takarítónő, se Ouéni, se Nelly ne hagyassa el a házat az engedélyem nélkül.

- És én?

- Szeretném, ha maga is itt maradna, mert arra kérem, hogy amint vége a boncolásnak, jöjjön oda, és azonosítsa a holttestet... ez pusztán formalitás, de sajnos nélkülözhetetlen.

Maigret megállt a nagy műteremablak előtt.

Változatlanul havazott, bár kevésbé sűrű pelyhekben, és ólomszürke volt az ég. Két kis fekete autó állt meg a járda mellett, az egyikből Lapointe szállt ki, a másikkól Janvier. Átvágtak a kerten, és már hallatszott is, hogy nyílik a bejárati ajtó.

- Hamarosan újra találkozunk, uram, és talán addigra eszébe jut valami az öccse és a sógornője kapcsolatáról vagy esetleg az asszony és más férfiak viszonyáról.

Pierre Nahour nem szólt semmit, némán nézett Maigret után.

- Maradj itt, Lapointe! Bemegyek a céghez Janvier-val.

Maigret a nyaka köré kanyarította a vastag gyapjúsálat, és vette a kabátját.

Maigret kényelmesen elfészkelte magát a karosszékben, és várt; végre dél előtt tíz perccel kapcsolták Amszterdamot.

- Halló! Keulemans? Itt Maigret Párizsból.

Jef Keulemans, az amszterdami Gyilkossági Csoport vezetője még fiatalember volt, alig negyvenéves, de lakli termete, rózsás arca és szőke haja miatt még tíz évvel fiatalabbnak látszott.

Annak idején, amikor gyakorlatra Párizsba küldték, Maigret avatta be a Bűnügyi Rendőrség műhelytitkaiba, és a két férfi összebarátkozott; nagy néha találkoznak is egy-egy nemzetközi kongresszuson.

- Köszönöm, Keulemans, kiválóan... Igen, a feleségem is... Ne mondja! Befagyott a kikötő?... Vigasztalja, hogy egész Párizs tiszta jégpálya, és már megint esik a hó... Halló! Szívességet szeretnék kérni magától. Bocsásson meg, hogy csak ezért hívom... Igen, persze: félhivatalosan. Nincs időm kitöltögetni azt a rengeteg papírt, ami a hivatalos úthoz kell. És nincs elegendő nyomozati anyag sem a kezemben... Nos, tehát az elmúlt éjjel háromkor az Orlyn két személy felszállt a KLM gépére. .. Lehet, hogy úgy csináltak, mintha nem tartoznának egymáshoz... A férfi kolumbiai útlevéllal utazik, körülbelül huszonöt éves. A nő holland származású, a neve Madame Nahour Evelina Wiemers, fiatal korában Amszterdamban lakott; és időnként most is ott tölt néhány napot. Mindketten kitöltötték, gondolom, a kiszállókártyát, biztos meg fogja találni a repülőtéren. Az asszonynak nincs lakása Hollandiában, de van egy barátnője Amszterdamban, egy bizonyos Anna Keegel, a levelein az a cím olvasható, hogy Lomanstraat... Szóval tudja, hol van. Nagyszerű... Nem, nem kell letartóztatni őket. Ha megtalálja Madame Nahourt, legjobb lenne annyit közölni vele, hogy a férje meghalt, és a végrendelet felbontására Párizsba várják. És még annyit, hogy a sógora már Párizsban van. A rendőrségről egy szót se!... Igen, Nahourt megölték. Golyót repítettek a gégéjébe... Tessék? ... Valószínűleg tudja, de az is lehet, hogy nem, mert ebben az ügyben bármi előfordulhat... Szeretném, ha nem rémítenék meg a nőt. Ha a társa még vele van, ne foglalkozzanak vele. Ha külváltak, biztos vagyok benne, hogy megtelefonálja neki a maga látogatását... Igazán kedves magától, Keulemans... Hazamegyek ebédelni, és délután várom a hívását... Köszönöm.

Élt a lehetőséggel, hogy városi vonala volt, és hazatelefonált.

- Mi van ebédre? - kérdezte, mihelyt a felesége felvette a telefont.

- Elzászi káposztát főztem, de nem is reméltem, hogy ebédre hazajössz.

- Fél óra múlva otthon vagyok.

Kiválasztott egyet az íróasztalon sorakozó pipák közül, megtömte, és végigballagott a folyosón. Majdnem egészen a folyosó végén kopogtatott be egy irodába, Lardois főfelügyelőhöz, a Szerencsejáték Csoport vezetőjéhez. Majdnem egy időben léptek a cég kötelékébe, és kezdettől fogva tegeződtek.

- Szervusz, Raoul.

- Nocsak, mi szél hozott? Itt van az irodánk húszméternyire egymástól, de jó, ha évente egyszer megtisztelsz a látogatásoddal.

- Ugyanezt én is elmondhatom.

A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy - igaz, hivatalos minőségben - minden reggel találkoztak a nagyfőnöki eligazításon.

- Butának fogod tartani a kérdéseimet, de mit csináljak, semmit se tudok a szerencsejátékokról. Először is: vannak-e egyáltalán hivatásos játékosok?

- Hát mindenekelőtt a kaszinósok felelnek meg ennek a meghatározásnak, elvégre ők játszanak az ügyfelek ellen. Ha a banknak erős játékkal kell felvennie a küzdelmet, megesik, hogy meg-egyeznek az egyikkel, aki erre van szakosodva, vagy esetleg egy szindikátust képvisel, meg-egyeznek, hogy együtt sírnak, nevetnek, vagyis megosztóznak a hasznon vagy a veszteségen. Ennyit a hivatásosokról, akik nyíltan üzük az ipart. Vannak aztán olyanok, nem sokan, akik rövidebb-hosszabb ideig a játékból élnek, vagy mert pizok szerencséjük van, vagy pedig mert anyagiakban is, szellemiekben is igen-igen jól vannak eleresztve.

- Lehet tudományosan játszani?

- Úgy néz ki. Van egy pár kártyás, aki, mielőtt lapot kér vagy nem kér, képes bonyolult valószínűség-számításokat elvégezni.

- Hallottál már egy bizonyos Félix Nahourról?

- Franciaország és a világ összes krupiéja ismeri... ő a második kategóriába tartozik, habár egy időben egy amerikai szindikátus partnereként ő irányított egy licitplafon nélküli kaszinót Havannában.

- Tisztességes?

- Ha nem az volna, már rég kitiltották volna, és be se tehetné a lábát a játéktérbe. Csak a kis kaszinókban bukkannak fel ócska csalók, de azoknak is hamar elkapják a frakkját.

- Mit tudsz mondani Nahourról?

- Először is azt, hogy gyönyörű felesége van, Miss nem tudom, micsoda, többször is láttam Cannes-ban meg Biarritzban... Továbbá egy időben együttműködött egy közel-keleti társasággal...

- Játékoszindikátussal?

- Ha neked így jobban tetszik!... De én inkább úgy mondanám, hogy olyan játékosokkal, akik nem akarnak vagy nem tudnak maguk játszani. Az olyan hivatásosnak például, aki bankot akar robbantani Cannes-ban vagy Deauville-ban, kell hogy legyen egypár milliója, mert különben nincs kintartása, amíg hozzá nem pártol a szerencse. Más szóval: egy súlycsoportban kell lennie a kaszinóval, pedig hát annak jószerevével kiapadhatatlanok a tartalékai. Ezért alakítanak szindikátusokat, amelyek úgy működnek, mint a pénzügyi társaságok, csak diszkrétebben... Egy dél-amerikai szindikátus hosszú időn át minden évben átküldte egy szakemberét Deauville-ba, és a bank jó néhányszor sarokba szorult.

- Nahour mögött mindig van szindikátus?

- Úgy tudni, hogy a maga lábán áll, de ezt lehetetlen ellenőrizni.

- Még valami... Ismered a Saint-Michel Klubot?

Lardois nem válaszolt azonnal.

- Igen... Kétszer-háromszor kiszálltam.

- Hogyhogy még mindig működik?

- Csak nem azt akarod mondani, hogy Nahour odajár?

- Nem, viszont a titkára - mindenese hetente kétszer-háromszor ott tölti a fél éjszakát.

- A Nemzetbiztonsági Hivatal kérésére hunyok szemet. Leginkább külföldi egyetemisták járnak a klubba, főleg a környéken lakó keletiek. Nagyon alkalmas hely szemmel tartani őket, és a kollégánk kihasználja a lehetőséget... Volt valami balhé?

- Nem.

- Valami más?

- Semmi.

- Nahour belekeveredett valamibe?

- Elmondod?

- Majd. Egyelőre én se sokat tudok.

Húsz perccel később Maigret ott ült az ebédlőasztalnál a feleségével szemben, és kóstolgatta a felséges elzászi káposztát, amelyhez fogható legfeljebb ha két párizsi vendéglőben kapható. Az oldalas egész különlegesen jól volt „fölfüstölve”, és pompásan csúszott rá a strasbourg-i sör.

Odakint változatlanul havazott, és jólesett elfalatozgatni a melegben, és arra gondolni: de jó, hogy nem kell bukdácsolni, csoszogni a járdán, ami úgy csúszik, akár a befagyott amszterdami kikötő.

- Fáradt vagy?

- Nem vészes. - Egy darabig hallgatott, aztán egy kicsit incselkedve azt mondta: - Aki rendőrnék áll, jobban teszi, ha nem nősül meg.

- Hogy ne kelljen hazamennie bekáposztázni? - ripsztozott a felesége.

- Nem, hanem mert mindenféle közeget ki kellene próbálnia, ismerni a kaszinókat, a nemzetközi pénzvilágot, a libanoni marorutákat és muzulmánokat, a külföldiek kocsmáit a Quartier Latinben meg a Saint-Germain negyedben, sőt még a fiatal kolumbiaiakat is. Arról nem is beszélve, hogy tudnia kellene hollandusul és forgolódnia a szépségkirálynők társaságában.

- De azért elboldogulsz, ugye? - Madame Maigret mosolygott, látva, hogy a férje arca már nem olyan gondterhelt.

- Meglátjuk, hogy halad a nyomozás.

Alig bírt felállni, de csak mert olyan bőséges volt a sörrel is jól meglocsoltság ebéd. Micsoda boldogság lett volna az úgyszólván ébren töltött éjszaka után most leheveredni az ágyra, és félálomban a felesége jövés-menésétől elzsongítva sziesztázni egyet!

- Máris méisz?

- Keulemans hívását várom Amszterdamból.

Az asszony is ismerte, mert jó párszor náluk vacsorázott. Maigret ezúttal taxit hívott, és szokása szerint a járdaszélen várta.

- Janvier már bent volt.

- Telefon?

- Csak Lapointe. A frizsider jószereével üres volt, és a Nahour fivér engedélyt kért rá, hogy ebédet hozasson egy közeli vendéglőből. Lapointe nem látott rá okot, hogy ne engedje, és jutalmul őt is meghívták. A két kerületi nyomozó visszament a parancsnokságra. A posztos rendőrt leváltották... Majd elfelejtettem! A szobalány nem nyúlt az ételhez, hanem egy nagy bögre kakaót csinált magának, és vajjas kenyeret mártogatott bele.

- Nahour és Ouéni egy asztalnál ebédeltek?

- Erre nem tért ki Lapointe.

- Menj el a Saint-Michel útra. Keresd meg a Tilleuls kávézót. Az emeleten van egy magánklubnak álcázott játéktérük. Ilyenkor nyilván zárva van, de a söntésből van a feljárt. Mondd azt a tulajnak, hogy Lardois küldött, és nem akarunk neki kellemetlenséget... Csak annyit próbálj megtudni, hogy tegnap este Fouad Ouéni ott volt-e a klubban, és ha igen, akkor mikor érkezett, és meddig maradt. Visszafelé jövet ugorj be egy Petit Beyrouth nevű étterembe a Bernardins utcába. A tulajt úgy hívják, hogy Boutros. Félix Nahour az egyik leghűségesebb törzsvendége volt. Ott vacsorázott-e tegnap este? Egyedül volt? Mióta nem járt ott a felesége? Volt-e olyan időszak, amikor elválaszthatatlanok voltak? Satöbbi. Próbálkozz, ki lehet-e szedni belőle valamit.

A reggeli posta ott tornyosult az írómappán a pipák mellett, érintetlenül. Maigret most kinyújtotta a karját, felcsippentett egy borítékot, aztán ásított, úgy döntött, hogy későbbre halasztja a feladatot, egy kicsit előbbre csúszott a karosszékből, előrebillentette a fejét, és becsukta a szemét.

Amikor felriadt a telefoncsengésre, senki nem rázogatta a vállát, viaskodnia se kellett senkivel, és a falióra fél négyet mutatott.

- Maigret főfelügyelő... Halló!... Maigret főfelügyelő úr személyesen? - A telefonközpontosnő izesen ejtette a szavakat. - Itt Amszterdam. Kapcsolom Keulemans főfelügyelő urat.

- Maigret? Itt Keulemans. Adjon mindig ilyen könnyű feladatot. Természetesen megvannak a kiszállókártyák. Ki se kellett mennem a repülőtérre, telefonon bediktálták az adatokat. Az asszony valóban Madame Nahour, született Evelina Wiemers, bejelentett lakcíme Párizs, Parc-Montsouris út... Fiatalabb, mint gondolná. Huszonhét éves, Amszterdamban született, igen, de még gyerekként elköltözött a szüleivel, mert az apját kinevezték egy leeuwardeni sajtógyár igazgatóhelyettesének Frieslandba.

- Találkozott a nővel?

- A barátnőjénél van, Anna Keegelnél. Több évig közösen béreltek lakást, amikor Lina, tizenhét éves korában, a szülei engedélyével, Amszterdamba jött dolgozni. Először telefonkezelő volt egy utazási irodában, aztán recepciósné egy jól ismert orvosnál, végül manökené egy divatcégnél. Anna Keegel viszont megmaradt ott, ahol volt: gépkönyvelő egy nagy sörfőzdében... tudja, melyiknél... annál, amelyiknek megmutattam a raktárépületét, amikor az Amstelen hajókáztunk.

- Hogy reagált Lina Nahour, amikor közölte vele, hogy meghalt a férje?

- Várjon! Előbb még azt akarom elmondani, hogy ágyban fekszik, előttem volt nála az orvos.

- Megmondta magának, hogy lőtt sebe van?

- Nem. Azt mondta, hogy gyengélkedik, kimerült.

- A társának semmi nyoma?

- Tekintve, hogy a lakás egyetlen nagyszobából meg konyhából, fürdőszobából áll, látnom kellett volna, ha ott van. Egyébként a nő egy kis csend után azt kérdezte: „Miben halt meg?” Mire én azt mondtam, hogy nem tudom, de szükség lenne a jelenlétére, amikor felbontják a férje végrendeletét.

- Mire ő?

- Hogy reméli, holnapra elég jól lesz, hogy repülőre szálljon, habár az orvos azt mondta, hogy több napig pihennie kell. Mindenesetre otthagytam egy emberemet a közelben. Ne féljen, csak félhivatalosan.

- És a kolumbiai?

- Vicente Alvaredo, huszonhat éves, született Bogotában, egyetemista, lakcíme Párizs, Notre-Dame-des-Champs utca...

- Megtalálta?

- Nagyon könnyen. És nagyon félhivatalosan természetesen, merthogy lehallgattam a lomanstraati lakás telefonját. Alighogy kihúztam a lábam, Lina Nahour már nyúlt is a kagylóért. A Rembrandt Hotelt kérte, kapcsolták neki Alvaredót. Itt van előttem a beszélgetésük gépirata. Felolvassam?

Maigret csak azt sajnálta, hogy nem tudja úgy tartani a telefont, hogy közben megtömjön egy pipát, és vágyakozva nézte az íróasztalán szép rendben sorakozó csábító pipákat.

- Akkor kezdem:

- Vicente?

- Én vagyok. Volt az orvos?

- Most fél órája. Elhitte, amit mondtam, kitisztította a sebet, és összevarrta. Úgy volt, hogy holnap reggel újra jön. De közben volt még egy látogatóm, egy kedves langaléta rendőr, aki közölte velem, hogy meghalt a férjem. - Keulemans elhallgatott. - Fölhívom a figyelmét, Maigret, hogy a fiatalember nem szólt semmit. - Ott kell lennem, amikor felbontják a végrendeletet. Megígértem, hogy holnap Párizsba repülök.

- Képes leszel rá?

- Csak 38 fok a lázam. A doktor adott valami orvosságot, és amióta bevettem, épp csak egy kicsit fáj.

- Meglátogathatlak délután?

- Meg, de ne most rögtön, mert szeretnék aludni egy kicsit. A barátnőm betelefonált a munkahelyére, hogy influenzás. Kiderült, hogy minden harmadik ember beteg. Nagyon jó ápolónő.

- Öt körül ott vagyok. - Újabb szünet. - Ennyi volt. Angolul kezdték, aztán átváltottak franciára. Segíthetek még valamit?

- Szeretném tudni, hogy csakugyan repülőre száll-e, és ha igen, mikor érkezik az Orlyra. És persze Alvaredóról is jó lenne híreket kapni.

- Félhivatalosan, igaz? - És Keulemans nagy vidáman úgy köszönt el Maigret-től, ahogy a munkatársai szoktak: - Viszlát, főnök.

NEGYEDIK FEJEZET

Lustán telt a délután a túlfűtött irodában, és az íróasztalra kitett hat-hét pipa mind sorra került. A legtöbb nyomozásban van egy szakasz - Maigret szavával a tilitoli -, amikor már összegyűlt bizonyos mennyiségű adat, de ellenőrizni kell őket, és még lehetetlen minden elemet a helyére tenni.

Nyugodalmos, egyszersmind idegesítő szakasz ez, mert az ember hajlamos mindenféle hipotézist felállítani és következtetéseket levonni, amelyek aztán esetleg hamisnak bizonyulnak.

Ha Maigret megy az ösztöne után, ha nem ismételteti magában, hogy neki mint vezető főfelügyelőnek nem az a dolga, hogy összevissza rohangáljon, akár egy vadászkutya, bizony mindennek maga járt volna utána, ahogy régen csinálta, egyszerű nyomozóként.

Irgyelte például Keulemanst, hogy találkozott Lina Nahourral meg a csúnyácska barátnőjével az amszterdami lakásban, amelyet annak idején együtt béreltek.

De szeretett volna ugyanakkor a Parc-Mont-souris úti házban is lenni, Lapointe helyében, jó lett volna az egész napot ott tölteni, szaglászni, jönni-menni, találomra kinyitogatni a fiókokat, figyelni Fouad Ouénit, Pierre Nahourt, a zavarba ejtő Nellyt, aki talán nem is olyan gyermekded, mint amilyennek mutatja magát.

Maigret nem valami kimódolt terv szerint dolgozott. Csak ment az orra után, és nagyon vigyázott, nehogy véleményét alkosson a tényekből.

Kopogtattak, és Maigret elmosolyodott, amikor látta, hogy Pardonék cselédlánya lép be az ajtón.

- Jó napot, Monsieur Maigret. - Hát persze: az asszony szemében ő nem a Bűnügyi Rendőrség főfelügyelője, hanem a mindenkori vendég.

- A jelentést hozom. A doktor úr lelkemre kötötte, hogy személyesen magának adjam oda.

A jelentés két ujjal volt gépelve az orvos öreg gépén, voltak benne áthúzások, betűkihagyások, egymáshoz tapadó szavak.

Vajon mikor írta Pardon a jelentést? Még éjjel, rögtön az után, hogy ő, Maigret eljött tőle? Vagy mindig csak egy-két sort írt le, két beteg közt? Csak sebtében futotta át a sorokat, de így is látta, és mosolygott rajta, hogy a barátja milyen aprólékosan számol be az eseményekről, szemlátomást azon fáradozva, hogy egyetlen apró részletet se hagyjon ki, mintha egy orvosi diagnózisról volna szó.

A mosoly aztán egykettőre lehervadt az arcáról, mert jelentették, hogy egy csomó újságíró várakozik a folyosón. Némi habozás után azt morogta:

- Jöjjenek!

Öten voltak, meg két fotós, és a riporterek közt ott volt a kis Maquille, aki húszéves létére és angyalarcúra rácáfolva a párizsi sajtó egyik legádázabb kopója volt.

- Mit mond nekünk a Nahour-ügyről?

Nocsak! Máris „Nahour-ügy” lett belőle, és nyilván ez lesz a főcím az összes napilapban.

- Keveset, barátaim, keveset, még csak a nyomozás elején vagyunk.

- Kizártnak tartja, hogy Nahour öngyilkos lett?

- Ki van zárva. Megállapított tény, hogy a lövedék, amely a gégen át a koponyába hatolt, nem ugyanolyan kaliberű, mint az a pisztoly, amelyet a holttest alatt találtunk.

- Tehát fegyver volt a kezében, amikor megölték?

- Valószínűleg igen. Sejttem, hogy mi lesz a következő kérdésük, úgyszólván már most kijelentem: nem tudom, ki tartózkodott a helyiségben.

- És a házban? - vakkantotta a kis Maquille.

- Egy fiatal holland szobalány, Nelly Velthuis. A szobája az emeleten van, elég messze a dolgozószobától. Aludt, márpedig mélyen szokott aludni, nem hallott semmit.

- Nem volt egy titkár is a házban? Úgy látszik, kifaggatták a szomszédokat, sőt a környékbeli boltosokat is.

- Egyelőre azt kell elfogadnunk, hogy a titkár, Fouad Ouéni házon kívül volt, és csak fél kettő után tért vissza. Nem ment be a dolgozószobába, azonnal fölment és lefeküdt.

- És Monsieur Nahour felesége?

- Távol volt.

- A tragikus esemény előtt vagy után? - kérdezett ismét a konok Maquille.

- Még nem tudjuk a kérdésre a választ.

- Attól még a kérdés nyitva marad.

- Mindig vannak nyitott kérdések.

- Például hogy politikai gyilkosság történt-e?

- Tudomásunk szerint Félix Nahour nem politizált.

- És a bátyja, Genfben? - Maigret nem gondolta volna, hogy ilyen messzire jutottak. - A bankja nem csak egyéb tevékenységek elfedésére szolgál?

- Nem tudom, mire alapozza ezt a kijelentést. - Hanem azért elhatározta, hogy ellenőrzi, csakugyan a reggeli géppel érkezett-e Párizsba Pierre Nahour. Egyelőre nem lehet biztosra venni, hogy már előző nap nem volt-e itt.

- Használták a holttest alatt talált pisztolyt? Maigret-nek nem kellett hazudnia, hogy megválaszolja a kérdést.

- Szakértők vizsgálják a fegyvert, és még nem kaptam meg a jelentést. Most körülbelül ugyanannyit tudnak, mint én, kérem tehát, hogy hagyjanak dolgozni, ígérem, hogy ha lesz valami mondanivalóm, hívatni fogom magukat.

Biztos volt benne, hogy Maquille odaállítja egy kollégáját a folyosóra, hogy szemmel tartsa az irodáját, és följegyezze, ki megy be hozzá.

- Igen, de...

- Ennyi volt, gyerekek. Sok a dolgom, nincs több időm magukra.

Na, ezt egész jól megúsza. Nagyot sóhajtva gondolt egy pohár frissen csapolt sörre, de nem mert fölhozni a Dauphine sörözőből.

- Halló! Lapointe? Mi újság arrafelé?

- Változatlanul rémes a hangulat. A takarítónő dühöng, hogy nem hagyják dolgozni. Nelly a szobájában heverészik, és egy angol detektívregényt olvas. Pierre Nahour bevette magát az öccse dolgozószobájába, és a levelezést bogarássza meg a fiókokban lévő iratokat.

- Nem telefonált?

- Csak az apjának Bejrútba, tudatta vele, hogy mi történt. Az apa megpróbál feljutni a következő gépre.

- Add Pierre Nahourt, légy szíves.

- Itt áll mellettem.

- Parancsoljon! - szólt a telefonba a genfi bankár.

- Nem tudja véletlenül, hogy volt-e közjegyzője az öccsének Párizsban?

- Az utolsó találkozásunkkor, három éve, Félix megemlítette nekem, hogy halála esetén Leroy-Beaudieu közjegyző úrnál találjuk a végrendeletét, az iroda a Saint-Germain úton van. Véletlenül jól ismerem Leroy-Beaudieu-t, mivel egy ideig együtt jártunk egyetemre, de aztán szem elől tévesztettük egymást.

- Az öccse fölfedte maga előtt, hogy mi van a végrendeletében?

- Nem. Csak azt mondta egy kicsit keserűen, hogy akármit is tart felőle az apánk, az ő ereiben is Nahour-vér folyik.

- Mit talált a papírok közt, amiket átvizsgált?

- Főleg számlákat, amelyek arra vallanak, hogy a sógornóm nem foglalkozott a háztartással, még a fűszerestől meg a mézáróstól is az öcsém hozatta az árut. Aztán a nevelőnő majdnem mindennapos beszámolóit a gyerekekről, bizonyítva, hogy Félix mennyire kötődött hozzájuk. És meghívók, levelek kaszinóalkalmazottaktól, krupiéktól.

- Köszönöm, uram. Most már nem szükséges a házban maradnia. Szabadon közlekedhet Párizsban, de a várost ne hagyja el. Ha hotelban akar megszállni...

- Nincs szándékomban. Az öcsém hálószobájában fogok aludni. Lehet viszont, hogy elmegyek vacsorázni valahová.

- Visszaadná a kollégámat?... Halló! Lapointe?... Engedélyeztem Pierre Nahournak, hogy oda menjen a városban, ahová csak akar. Ez Ouénira nem vonatkozik, és jobb szeretném, ha a szobalány se hagyná el a házat. A bejárónő elmehet vásárolni, utána pedig hazamehet, ha akar. Késő délután küldöm a váltást, addig bírd ki. Viszlát.

Átment a nyomozók szobájába, ahol vagy tizenöten dolgoztak; ki jelentést gépelt, ki telefonált.

- Melyikötök beszél angolul? A nyomozók némán egymásra néztek, és Báron félénken fölemelte a kezét.

- De meg kell mondanom, hogy nagyon rossz a kiejtésem.

- Őt és hat óra közt váltsd le Lapointe-ot a Parc-Montsouris úton, az éjszakát is ott kell töltened.

Ő majd eligazít.

A szobájába visszamenve ott találta Janviér-t; kabátban állt, és hozott magával odakintről egy kis fagyos levegőt.

- Beszéltem a Tilleuls kávézó tulajával, álmatag, kövér pasas, szerintem több gógyija van, mint amennyit mutatni akar. Azt állítja, hogy az emeleten lévő klub egy bizonyos Pozzié, őneki csak annyi a köze hozzá, hogy a söntésen keresztül van a feljára. Este nyolctól tizenegyig, éjfélig tele a kocsmá, mert sokan járnak tévét nézni. Tegnap pláne sokan voltak, merthogy pankráció ment. Nem látta, mikor jött Ouéni, de azt igen, hogy negyed kettő körül ment el.

- Tehát Ouéni bármikor odaérhetett, és lehet, hogy csak pár percet töltött a klubban, mielőtt távozott?

- Lehet. Engedelmeivel este visszamegyek, kikérdezem Pozzit, a krupiékat meg a törzsvendégeket is, ha kell.

Maigret szívesen vele ment volna. De végül is belátta, hogy jobb lesz, ha kipihen magát a jószerevével álmatlanul töltött éjszaka után, tartalékolja az erejét a nehéznek ígérkező holnapi munkára.

- És mi volt az étteremben?

- Az egy egészen kicsike vendéglő, és olyan ételszag van... tudja, az a keleti... hogy szédültem tőle. Boutros nagyon kövér ember, olyan vastag a combja, hogy csak terpeszben bír menni. Úgy láttam, hogy nem tudta, mi történt az éjjel, mert amikor megmondtam neki, hogy Nahour meghalt, sírva fakadt: A legjobb vendégem - azt mondja. - Jaj, én úgy szerettem azt az embert, felügyelő úr, mint a testvéretem. Gondolja csak el! Már akkor hozzám járt, amikor egyetemista volt, és sokszor hetekig hiteleztem neki. És aztán meggazdagodott, de nem felejtette el szegény Boutrost, és ha Párizsban volt, majdnem minden este itt vacsorázott... Nézze, az ott a törzsasztala, ott, a pult mellett...

- Mondott valamit a feleségéről?

- Dörzsölt egy pasas ám ez is: előadja a nagyjelenetet, de közben nézi az embert a szeme sarkából. Hosszan ömlengett az asszony szépségéről, meg hogy milyen végtelenül kedves teremtés. És nincs benne semmi fennhéjázás, felügyelő úr. Jövet is, menet is mindig kezét fog velem.

- Mikor látta utoljára?

- Nem tudja. Általánosságban beszél. Hogy a házasságuk elején sűrűbben jött a férjével, és az utóbbi időben... hát igen... Milyen szép pár volt! Igazi szerelmespár! Mindig látszott rajtuk, hogy mennyire szeretik egymást... Á, nem, nem hidegültek el, csak hát, ugye, a háztartás meg a gyerekek...

- Nem tudja, hogy a gyerekek nem élnek velük?

- Vagy nem tudja, vagy úgy csinál, mintha nem tudná.

Maigret önkéntelenül elmosolyodott. Hát igen, ebben az ügyben mindenki hazudik. Már Pardonnál kezdődött, azzal a dajkamesével, hogy egy autóból lőttek a nőre, és hogy egy öregasszony mutatta meg, hol lakik orvos a közelben.

- Várj egy percet, Janvier! Muszáj telefonálnom egyet... Maradj csak! - Lapointe-ot hívta. - Ott van még a bejárónő?

- Úgy hallom, most indul.

- Add, légy szíves!

Elég sokat kellett várnia, míg végre egy női hang belemordult a telefonba:

- Mit akar tőlem már megint?

- Egy kérdést szeretnék föltenni magának. Mióta lakik a XIV. kerületben?

- Ennek mi köze van a...

- Megtudhatom a nyilvántartóból is, gondolom, be van jelentve, nem?

- Három éve.

- És azelőtt hol lakott?

- A Servan utcában, a XI. kerületben.

- Volt beteg?

- Ez senkire nem tartozik.

- Akkor úgy kérdezem: kezelte magát Pardon doktor?

- Na látja, az derék ember, nem faggatja, hanem meggyógyítja az embereket.

Ezzel megvilágosodott az a kis rejtély, amely Pardon beszámolója óta oly igen gyötörte Maigret-t.

- Na?! Mehetek végre vásárolni?

- Még valami... Szerette és tisztelte Pardon doktort. Valószínű tehát, hogy küldött hozzá ismerősöket.

- Biztos előfordult.

- Próbáljon visszaemlékezni! Kinek beszélt róla a mostani helyén?

Hosszú csend; Maigret hallotta az öregasszony lélegzését.

- Fogalmam sincs.

- Lina Nahournak?

- Ő sose volt beteg.

- Ouéninak? A szobalánynak?

- Mondom, hogy arra se emlékszem, hogy egyáltalán beszéltem volna a doktor úrról. És most, ha nem engedi, hogy elmenjek bevásárolni, hát tessék, tartóztasson le!

Maigret letette a telefont. Elaludt a pipája, megbízta hát Janvier-t, hogy tárcsázza az Orlyt, amíg ő megtöm egy másik pipát.

- Kérdezd meg a kollégát, hogy az a gép, amelyik pár perccel tizenegy után landolt, Air-France vagy Swissair-járat-e.

Janvier megismételte a kérdést.

- Swissair - mondta Maigret-nek, aztán újra a telefonba. - Egy pillanat!

- Kapcsolják azt a személyt, aki az érkezők utaslistáját iktatja!

- Halló! Legyen szíves, kapcsolja a ...

Egy-két perc múlva Maigret egy újabb tény birtokában volt: Pierre Nahour csakugyan ma délelőtt érkezett a Genf-Párizs járatral, és az utolsó percben foglalt jegyet a gépre.

- És most, főnök?

- Amint látod, ellenőrzöm az adatokat. Meg tudod mondani, hogy Nahour hánykor vacsorázott tegnap?

- Fél kilenc körül. Fél tíz után valamivel ment el a vendéglőből. Báránysültet evett és mandulás-mazsolás süteményt.

- Menj át Colinet doktorhoz, és mondd ezt meg neki, így már meg tudja állapítani a halál pontos idejét.

Ő pedig kikereste Leroy-Beaudieu telefonszámát; derengett neki a név, és méltán, a közjegyző régi ismerősként üdvözölte:

- Mi újság, kedves főfelügyelő úr? De rég nem volt szerencsém találkozhatni önnel, vagy legalább a hangját hallani! - És mivel Maigret még mindig keresgélt az emlékezetében, hozzáfűzte: - Montrond-ügy, emlékszik? Régi ügyfelem...

- Igen, igen...

- Miben lehetek szolgálatára?

- Úgy tudom, maga a kezelője Félix Nahour végrendeletének

- Úgy van. Mintegy két éve megsemmisítette a régit, és új végrendeletet írt.

- Tudja, hogy miért változtatta meg az akaratát?

- Zavart csend támadt.

- Kényes kérdés, az én helyzetemben nehéz megtalálni a helyes viselkedést. Monsieur Nahour személyesen nem avatott bizalmába. Magával a végrendelettel kapcsolatosan pedig, mint ön is tudja, köt a szakmai titoktartás. Nem tudom, hogy ez az információ segít-e önnek, de csak annyit mondhatok, hogy kizárólag személyes okok játszottak közre.

- A mára virradó éjszaka Félix Nahourt meggyilkolták a dolgozószobájában.

- Nahát! Az újságok nem írtak róla.

- A délutáni kiadások már írni fognak.

- Letartóztatták a gyilkost?

- Egyelőre legfeljebb ellentmondásos feltételezésekbe bocsátkozhatnánk... Azt hiszem, gyakran megesik... de cáfoljon meg, ha nincs igazam... hogy a házastársak egy időben, egymással párhuzamosan írnak végrendeletet.

- Volt ilyen a praxisomban.

- Esetleg a Nahour házaspár is?

- Soha nem találkoztam Félix Nahour feleségével, semmi néven nevezendő kapcsolatban nem voltam vele. Egykori szépségkirálynő, igaz?

- Igaz.

- Mikor lesz a temetés?

- Nem tudom, a holttestet még nem adta ki a törvényszéki orvos.

- Az a szokás, hogy megvárjuk a temetést, csak utána hívjuk össze az érintetteket. Ön szerint sokára lesz?

- Lehet.

- Értesítette a családot?

- A bátyja, Pierre Nahour már ma délelőtt Párizsba érkezett. Az apa délben még Bejrútban volt, az első géppel jön.

- És a feleség?

- Holnap délelőttre várjuk.

- Tudja, mit, kedves főfelügyelő úr, én már ma este szétküldöm az idézést. A holnapután délután megfelel önnek?

- Nagy segítség lenne.

- Tőlem telhetően segítek, de a szakmai kötelemeket nem hághatom át. De talán annyit megmondhatok, hogy az asszonynak, ha tudta, mi van az első végrendeletben, igencsak kellemetlen meglepetésben lesz része, amikor felolvasom az elhunyt érvényes végakarátát. Hasznos önnek ez az információ?

- Nagyon is. Köszönöm, közjegyző úr.

Janvier visszajött.

- Egy lépéssel előbbre jutottunk - mondta Maigret, de a hangján nem érződött, hogy különösebben odavolna. - Ha jól értem, Madame Nahour volt az első végrendelet fő kedvezményezettje. Úgy két évvel ezelőtt a férj új végrendeletet írt, és meg lennék lepve, ha a köteles résznél többet hagyott volna az asszonyra.

- Azt hiszi, hogy a nő...

- Tudhatod, hogy én soha semmit nem hiszek, amíg le nem zárul a nyomozás. - Keserű mosollyal hozzáfűzte. - És még akkor se.

Ez a délután, semmi kétség, a telefonálgatás jegyében telt.

- Hívd föl nekem a Palmiers panziót, Mougins-ban. - Kotorászott a zsebeiben, és nagy nehezen megtalálta a cetlit, amire a nevelőné nevét írta. - Kérd Jobé kisasszonyt, remélem, otthon van.

Megállt az ablak előtt, mert el volt merevedve a sok üléstől. Havazott, de ritkább pelyhekben. Már jó ideje égtek a lámpák, sőt egyes főútvonalakon egész nap nem kapcsolták le a világítást.

A Saint-Michel hídon dugó volt, állt a forgalom, és három egyenruhás rendőr nagy füttyüléssel igyekezett kibogozni az autók és autóbuszok szövevényét.

- Halló! Jobé kisasszony? Várjon, adom Maigret főfelügyelő urat... Nem, Párizsból a Bűnügyi Rendőrségről.

Maigret átvette a kagylót, de nem telepedett vissza a karosszékébe, fél fenékkal az íróasztal sarkán ülve telefonált.

- Üdvözlöm, kisasszony. Gondolom, ott van magával a két gyerek. Szóval nem tud sétálni menni, olyan hideg van, és esik az eső. Vigasztalja, hogy Párizsban meg jóformán megbénult a forgalom a hó miatt... Szeretném tudni, van-e valami híre Monsieur Nahourról... Tegnap telefonált... Hánykor?... Délelőtt tízkor... Aha... Mindig a séta előtt hívta vagy este... Volt valami különleges oka, hogy telefonáljon?... Semmi különös.

Hatente kétszer-háromszor... És Lina Nahour? Kevésbé gyakran. Jó, de hányszor? Egyszer? Néha két hét is eltelt, hogy nem érdeklődött... Nem, nem, kisasszony. Azért teszem föl a kérdéseket, mert Monsieur Nahourt meggyilkolták az éjszaka... Megmondaná, mióta van alkalmazásban a családnál?... Öt éve. Vagyis a kislány születése óta... Sajnos nem fér bele az időmbe, hogy Mougins-ba menjek. Alighanem kénytelen leszek hivatalos megkeresést küldeni a cannes-i bűnügyeseknek, hogy vegyék jegyzőkönyvbe a tanúvallomását... Nem, nem! Ne féljen! Megértem a helyzetét... Ha jól tudom, amikor munkába állt, Nahourék sokat utaztak... Igen.. Cannes, Deauville, Evian... Többnyire villát béreltek a szezonra vagy a szezon egy részére. Maga is velük utazott? Szóval gyakran... Igen, tökéletesen hallom, amit mond... A Ritzben is velük meg a kislánnyal lakott... Aztán három év múlva megszületett a fiú. De ugye nem beteges a kicsi, nem orvosi előírás, hogy melegebb vidéken éljen, mint amilyen Párizs? Ha jól tudom, kétéves... És valóságos ördögfióka... Persze, menjen csak! Tartom a vonalat. - Janvier-nak: - A gyerekek egymásnak ugrottak a szomszéd szobában. Az az érzésem, hogy rendes lány. Minden kérdésre rögtön és egyértelműen válaszol. Csak tartsa is meg ezt a jó szokását!... Halló! Igen. Szóval Monsieur Nahour többet foglalkozott a gyerekekkel, mint a felesége... Észlelt feszültséget a házastársak közt?... Tudom, hogy nehéz ezt megállapítani... Mindketten éltek a maguk életét... Nem találta meglepőnek?... Csak kezdetben. És aztán megszokta... Együtt látogatták a gyerekeket? Ritkán... Köszönöm a segítségét... Nem kétlem, hogy mindent elmondott, amit tud. Még egyszer köszönöm.

Maigret sóhajtott egy nagyot, és meggyújtotta a beszélgetés közben elaludt pipáját.

- És most jöjjön a neheze! Habár őszintén szólva ezt csak megszokásból mondom, mert Cayotte bíróval igazán semmi baj.

Fogta Pardon barátja jelentését, és átballagott az Igazságügyi Palotának abba a fertályába, ahol a vizsgálóbírók voltak. Cayotte nem kapott felújított irodát, és a szobája tökéletesen megfelelt a tizenkilencedik századi regényírók leírásának.

Még az írnok is olyan volt, mintha Porain vagy Steinlen valamelyik rajza elevenedett volna meg, épp csak a lüszter könyökvédő hiányzott róla.

A feketére mázolt polcok mind tele voltak, így hát a padlón is iratkötegek tornyosultak, és ernyője vesztett lámpa lógott a bíró íróasztala fölött.

- Foglaljon helyet, főfelügyelő úr! Nos?

Maigret nem ravaszkodott. Több mint egy óra hosszat ült a kényelmetlen széken, és mindent kipakolt. Mire végzett, pipájának meg a láncdohányos bíró cigarettáinak a füstje sűrű ködként gomolygott a csupasz villanykörte körül.

Maigret már fél tízkor kint volt a repülőtéren, bár az amszterdami gépnek menetrend szerint csak 9.57-kor kellett földet érnie. Vasárnap volt. Borotválkozás közben hallotta, hogy a rádióban arra kéri az embereket, hogy csak akkor üljenek autóba, ha elkerülhetetlen, mert a hó ráfagyott az útestre, és még jobban csúszik, mint az előző napokban.

Lucas volt a sofőr, és most kint várt a kocsiban. A repülőtér termeiben élénkebb volt az élet, mint Párizs utcáin, és meleg volt, majdhogynem emberi melegség, az embernek a fejébe tolult tőle a vér. Maigret érezte (igaz, előtte ivott egy pohár sört az egyik kávézóban), hogy kezd bíborvörösre változni az arca, és bánta, hogy engedve a felesége unszolásának, bebugyolálta magát az általa kötött fullasztó gyapjúsálba.

Bemondták a hangszórókba, hogy a Koppenhága-Amszterdam-Párizs járat tíz percet késik, és Maigret várakozás közben fel s alá járkált, nézte, ahogy az útlelvizsgálók dolgoznak: gyors pillantás az érkező utas arcára, aztán vagy pecsét az útlevébe, vagy se, esete válogatja.

Előző este nyolc óra tájban Keulemans hívta, pont amikor bekapcsolta a televíziót, és asztalhoz ült.

- Lina Nahour két helyet foglalt a holnap reggel 8.45-kor induló gépre, az Orlyn fog leszállni.

- Alvaredóval jön?

- Nem. A másik jegy a barátnőjéé, Anna Keegelé. A fiatalember arra a gépre foglalt helyet, amelyik 11.22-kor indul, és 12.45-kor érkezik Párizsba.

- Beszéltek telefonon?

- Öt óra körül. Lina Nahour csak annyit mondott, hogy mikor indul a gépe, és hogy a barátnője elkíséri. Mire az volt a válasz, hogy jó, ő pedig megy a következő géppel. Kérdezte, hogy van, és a nő azt válaszolta, hogy jól, már csak hőemelkedése van, harminchét-öt.

Végre kiírták, hogy leszállt a gép, és Maigret odanyomta a homlokát a hideg üvegfalhoz, úgy nézte, ahogy nagy serényen mindenki teszi a dolgát a gép körül.

Megkezdődött a kiszállás; négy gyerek nyitotta a sort, mögöttük jöttek a többiek, férfiak és nők vegyesen, de akit Maigret várt, nem volt köztük, és már attól félt, hátha meggondolta magát, amikor végre meglátta a szilzskinbundás nőt, ahogy barátnőjébe karolva kilép a lépcsőre.

Anna Keegel alacsony volt és barna hajú, vastag, penészzöld gyapjúkabátot viselt.

A stewardess segítette Linának felszállni a kis buszba; a többi utas már bent zsúfolódott, és azonnal csukódott az ajtó.

A két barátnő nemcsak a repülőgépből szállt ki utolsónak, az útlevél-ellenőrzésnél is leghátul voltak, és Maigret, a korlátra támaszkodva, kedvére megszemlélte őket.

Csakugyan igazi szépség-e Lina Nahour? Ízlés dolga. A bőre világítóan fehér, nordikus típus, ahogy Pardon mondta, hegyes kis orra van, a szeme porcelánkék.

Nyúzott volt az arca, és láthatóan az is nehezebbre esett, hogy megálljon a lábán.

Anna Keegel megnyerően csúnya nő volt, és bár a helyzet nem adott okot vidámságra, látszott rajta, hogy minden semmisségen képes nevetni.

Maigret messziről követte őket a vámhoz. Beletelt néhány percbe, mire megjöttek a bőröndjeik, egy zöld meg egy olcsóbb fajta, az utóbbi nyilván Annáé.

Egy hordár a gondjaiba vette a csomagokat, és a járdaszegélyről odaintett egy taxit. Maigret beült Lucas mellé.

- Ők azok?

- Ők. Ne hagyd lerázni magad.

Könnyű volt követni őket, mivel a taxisofőr óvatosan vezetett, és háromnegyed órába telt, mire a Parc-Montsouris útra értek.

- Arra számított, hogy máshová mennek?

- Nem számítottam én semmire. Biztosra akartam menni. Állj meg a taxi mögött, ott várjál!

A két nő kiszállt a taxiból, Lina Nahour megtorpant, végigjártatta tekintetét a házon, és csak akkor indult el nagy nehezen a kertkapu felé, amikor a barátnője belekarolt.

Maigret eléjük került, szembefordult velük a lépcsőfeljáró előtt.

- Ki maga? - kérdezte Lina a homlokát ráncolva. Volt egy kis akcentusa.

- Maigret főfelügyelő vagyok. Én nyomozok a férje halála ügyében. Engedélyét kell kérnem, hogy követhessem a házba.

Nem volt ellenvetése, de még jobban lerítt róla, mennyire ideges. Összehúzta magán a bundát. A taxis hozta a csomagokat, letette őket a feljáróra. Anna elővette a pénztárcát a táskájából, ő fizette ki a fuvart.

A kövér Torrence - ő vette át nappalra a szolgálatot - szó nélkül nyitott ajtót, és Lina órá is úgy nézett, mint Maigret-re, inkább csodálkozva, mintsem aggodalommal. Látszott rajta, hogy nem tudja, mit csináljon, hová menjen: föl a szobájába vagy be a dolgozószobába?

- Hol a holttest? - kérdezte Maigret-től.

- A Törvényszéki Orvostani Intézetben.

Vajon megkönnyebbült, hogy a hulla már nincs a házban? Megborzongott, de annyira feszült volt, hogy mindenre reflexszerűen reagált.

Végre elhatározta magát, és már éppen elfordította volna a dolgozószoba-ajtó gombját, amikor belülről hirtelen nyílt az ajtó, és ott állt Pierre Nahour, hökkenten, amiért négy embert lát maga előtt a folyosón.

- Jó napot, Pierre - mondta az asszony, és kezet nyújtott. A genfi bankár mintha habozott volna egy szemrebbenésnyi ideig, de aztán csak elfogadta a felé nyújtott kezet.

- Hol történt?

Pierre Nahour hátralépett, utat adott Linának, a barátnőjének és Maigret-nek; Torrence kintmaradt a folyosón.

- Itt. Az íróasztal mögött. Lina tett néhány bizonytalan lépést, meglátta a vérfoltot, és elfordította a fejét.

- Hogy történt?

- Lelőtték.

- Azonnal meghalt?

Pierre Nahour megőrizte nyugalmát és hűvös modorát. Fürkészve nézte a sógornőjét, de nem lehetett érzelmet leolvasni az arcáról.

- Nem tudni. A bejárónő találta meg tegnap reggel, amikor elkezdte volna a takarítást.

Anna, látva, hogy a barátnője alig áll a lábán, odavezette egy fotelhoz, és Lina nagyon óvatosan leült; bizonyára nagyon fáj a háta. Mutatta, hogy szeretne egy cigarettát, és Anna Keegel meggyújtotta, úgy adta oda neki.

Kínos csend telepedett a szobára. Maga Maigret is feszengett, amiért ilyen rossz fizikai és alkalmasint lelki állapotban van az asszony, és mert az idegei láthatóan pattanásig feszülnek.

- Lehet tudni, hogy szenvedett-e?

- Nem tudjuk - mondta Pierre Nahour.

- Hány órakor történt... történt a dolog?

- Valószínűleg éjfél és egy óra közt.

- Senki sem volt a házban?

- Fouad a klubban volt, Nelly pedig aludt. Azt mondja, nem hallott semmit.

- Tényleg összehívott bennünket a közjegyző, és nekem is oda kell mennem?

- Igen, nekem is telefonált. Holnap délután lesz. Apám is megjött ma éjszaka, a Raspail Hotelben szállt meg.

- Mit csináljak?

Lina kérdése nem irányult senkihez, és a korábbinál is kínosabb csend után a barátnője válaszolt rá valamit hollandul.

- Gondolod? - kérdezett vissza Lina franciául. - Igen. Lehet, hogy igazad van. Nincs lelkiérem, hogy ebben a házban töltssem az éjszakát. - Maigret-t kereste a tekintetével. - Szállodába megyek a barátnőmmel és a szobalánnyal.

Nem kért rá engedélyt, mint egy gyanúsított, hanem egyszerűen bejelentette, hogy így határozott.

Aztán ismét a sógorához fordult:

- Nelly odafönt van? És hol van Madame Bodin?

- Ma nem jött. Nelly a szobájában.

- Fölmegyek néhány ruháért és fehérneműért. Jössz segíteni, Anna?

A két férfi magára maradt, összenéztek.

- Az apjuk hogy viselte a csapást? - törte meg a csendet Maigret.

- Nehezen. A húgom vele jött, most a hotelban pihennek. Én ragaszkodtam hozzá, hogy ne maradjanak itt.

- És maga? Itt marad?

- Itt. Van már valami elképzelése, főfelügyelő úr, hogy miféle a gyilkos?

- És magának?

- Nekem nincs. Miért nem hallgatta ki a sógornőmet?

- Majd a szállodában. Egyelőre meghaladná az erejét.

Mindketten álltak, és Pierre Nahour nagyon szigorúan nézett.

- Szeretnék megkérdezni magától valamit - mondta nyájasan a főfelügyelő. - Elolvasta az öccse levelezését, és volt alkalma Ouénival is beszélgetni. A titkár úr nem nagyon hajlandó együttműködni velünk. Talán magának több sikere lesz.

- Tegnap este megpróbáltam megtudni tőle egyet s mást, de hiába.

- A lehetséges tettesek köre igen szűk, de csak egy feltétellel.

- Mégpedig?

- Tegyük fel, hogy ellentétben azzal, ahogy eleinte vélte, vagyis hogy az öccse az utolsó időben kizárólag a saját szakállára játszott, tegyük fel tehát, hogy egy szindikátus állt mögötte, volt már ilyen az életében.

- Látom, hová akar kilyukadni, főfelügyelő úr, és nagyon kérem, ne ragadjon le ennél a hipotézisnél. A fivérem tisztességes ember volt, mint ahogy minden Nahour az... Többet mondok: átfutva Félix levelezését, arra a megállapításra jutottam, hogy túlzottan is aggályoskodó volt, már-már szórszálhasogatóan az... Egy szindikátus, ha megöli az ügynökét, nyilván bosszúból teszi, azért, mert az illető megkárosította, márpedig az öcsémnek biztos egyetlen cent se ragadt volna a kezéhez.

- Örülök, hogy ezt mondja. És ne haragudjon, szakmai kötelesség, hogy egyetlen lehetséges magyarázatot se hagyjak figyelmen kívül. Lehet, hogy Ouéni házbéli jelenléte miatt támadt ez a gondolatom.

- Ezt nem értem.

- Maga nem találja furcsának Ouéni helyzetét? Nem egészen titkár vagy inas vagy sofőr, de nem is egyenrangú társ. Ezért gondoltam, hogy hátha a szindikátus embere, akinek az a dolga, hogy ellenőrizze a fivérét.

Nahour mosolyra húzta a száját.

- Ha ezt nem maga mondaná, hanem valaki más, azt felelném neki, hogy megártott neki a sok detektívregény. Említettem, hogy nálunk, libanoniaknál milyen fontos a családi összetartás. Nos, a család nemcsak a rokonságot öleli fel. Megegyik, hogy öreg szolgák is családtagnak számítanak, vagy hogy egy-egy barát a ház teljes jogú lakója.

- Maga is befogadta volna Ouénit?

- Én nem. Részint mert nekem nem rokonszenves, részint pedig mert fiatalon nősültem, és nekem a feleségem elég. Ne felejtse el, hogy Félix csak harmincöt éves korában házasodott meg. A családban mindenki biztosra vette, hogy örök életében agglegény marad.

- Bocsánat! - Maigret lépéseket hallott a lépcsőn, és kinyitotta az ajtót. Lina átöltözött, bundát is cserélt, most a nerc volt rajta. Nelly Velthuis bőrönddel a kezében, távolba vesző tekintettel lépkedett mögötte, és a szintén csomagokat cipelő Anna Keegel zárta a sort.

- Hívna nekem egy taxit, Pierre? Kár volt elengednem, amelyik idehozott.

Kérdően nézett Maigret-re, Maigret pedig fel is tett neki egy kérdést.

- Melyik hotelban szándékozik megszállni? A Ritzben?

- Jaj, dehogy! Ahhoz túlságosan is sok emlékem kötődik. Várjon csak! Hogy hívják azt a hotelt a Rivoli utca sarkán, már egész közel a Vendome térhez.

- A Louvre Hotelra gondol?

- Az az. A Louvre-ba megyünk.

- Engedelmeivel hamarosan tiszteletemet teszem, mert kénytelen vagyok néhány kérdést feltenni magának.

- Mindjárt itt a taxi...

Már majdnem dél volt. Janvier már az Orly felé tart, várja Alvaredót, és aztán nem téveszti szem elől.

- Viszontlátásra, Pierre... Mikor van a holnapi találkozónk, és mi a neve a közjegyzőnek?

- Háromkor találkozunk Leroy-Beaudieu irodájában a Saint-Germain úton.

- Ne fáradjon, nem kell fölírnia - mondta Maigret. - A szállodában majd megadom a címet.

Beletelt egy kis időbe, mire a csomagok és a három utas is a helyére került a taxiban. Kint, a ház előtt Lina láthatóan remegett, és úgy nézegetett körbe, mintha idegen volna számára a (nagyon is ismerős) környezet.

Pierre Nahour becsukta utánuk az ajtót, és Maigret úgy látta, mintha függöny libbenne az emeleten, ha jól nézi, Ouéni szobájában.

Beült Lucas mellé, és kiadta a parancsot:

- Kövesd! A Louvre Hotelba mennek, de biztosat akarok tudni. Nem tudom, hogy ebben az ügyben mindmostanáig hallottam-e egyetlen igaz mondatot.

Az utcák pont olyan néptelenek voltak, mint augusztusban, csak most turistabuszok se voltak. A taxi a Louvre Hotel előtt állt meg. Csak Lina és a barátnője ment be; bizonyára megérdeklődik, hogy van-e szabad szoba. Kisvártatva egy szállodai hordár ment a kocsihoz, és vitte a csomagokat, a szobalány pedig megnézte a taxamétert, és fizetett.

- Tedd le a kocsit valahol, és gyere utánam a bárba. Muszáj legalább annyi időt hagynom neki, hogy elfoglalja a szobát, és elhelyezkedjen.

Meg aztán szomjas is volt.

ÖTÖDIK FEJEZET

A bárban csend volt és félhomály. Két angol ült a magas bárpultnál, mozogni mozgott az ajkuk, de nem lehetett hallani a hangjukat. Tölgyfa borítás volt a falakon, és négy-öt méterenként bronz falikarok vetettek lágy fényköröket. Az egyik sarokban fiatal nő üldögélt valami pirosas koktél előtt. Az ellenkező sarokban négyfős férfitársaság; néha egymás felé fordultak, összehajoltak.

Itt is vasárnap volt, a valóságos időn kívül eső, holt nap. A tejeskávébarna függönyök résein át épp csak ki lehetett látni az utcára, a piszkos óra, a sötét fákra, az elhaladó emberek fejére.

- Ruhatár... uram?

- Bocsánat!

A nyomozások során gyakrabban volt dolga sarki kocsmákban meg zajos kávézóknak, mint luxusszállodákban. Levette a kabátot, és fellélegezve szabadult meg a fullasztó sáltól.

- Egy sört! - rendelt félhangon, és a bárpincér úgy nézett rá, mint aki azon töpreng, hogy vajon hol látta már ezt az arcot.

- Carlsberg? Heineken?

- Mindegy.

A derék Lucas-t is feltartóztatta a ruhatáros kisasszony.

- Mit iszol?
- Maga mit iszik, főnök?
- Sört rendeltem.
- Akkor én is.

Egy nyitott ajtó fölött derengő neonfelirat: Grill room; odaátrol halk tányércsörgés hallatszott.

- Éhes vagy?
- Nem vészes.
- Tudod a szobaszámot?
- 437., 438., 439. Két hálószoza meg egy kis szalon.
- És Nelly?
- Övé az egyik szoba. A 437-es az kétágyas, nagy szoba, azt foglalta el Madame Nahour meg a

barátnője.

- Mindjárt jövök.

A széles márványfolyosón egyenesen odament ahhoz az ajtóhoz, amelyen az volt kiírva: Telefon.

- Kapcsolja a 437-est, legyen szíves.
- Máris kapcsolom.
- Halló! Evelina Nahour?
- Ki keresi?
- Maigret főfelügyelő.
- Anna Keegel vagyok. Lina a fürdőszobában van.
- Kérdezze meg, hogy mi a jobb neki, ha tíz perc múlva felmegyek, vagy előbb inkább ebédelne.

Jó ideig várt. Csak hangfoszlányokat hallott.

- Halló. Nem éhes, mert evett a repülön, de jobb szeretné, ha adna neki még legalább fél órát.

Néhány perc múlva Maigret és Lucas átsétáltak a grillbe. Ott is ugyanolyan halk neszezés volt, ugyanaz a tölgyfa borítás, ugyanazok a falikarok; annyi a különbség, hogy apró lámpák is vannak az asztalokon. Csak három-négy asztalnál ültek, és mindenki úgy suttogott, mint a templomban. A teremfőnök, a főpincér és a felszolgálók olyan némán surrantak az asztalok közt, mint valami vallás papjai.

Hatalmas étlapot tartottak Maigret elé, de ő megrázta a fejét.

- Egy hidegtálat kérek.
- Én is.

A főpincér helyesbített:

- Két vegyes ízelítő..
- És hozzá sör.
- Küldöm az italost.

- Telefonálj be, légy szíves, és mondd meg nekik, hogy itt vagyunk. Próbálják meg utolérni Janvier-t, még biztos kint van az Orlyn. Add meg nekik a szobaszámot.

Maigret-re rátört a fáradtság, és Lucas jól ismerte a tünetet, nem tett fel fölösleges kérdéseket.

Ebéd közben csak néhány szót váltottak; mindvégig magukon érezhették a főpincér és a pincérek tekintetét.

- Parancsolnak kávé?

Török népviseletbe öltözött férfi hozta a kávé, finomkodó mozdulatokkal szolgálta fel.

- Gyere föl velem!

Fölmentek a negyedik emeletre, és bekopogtak a 437-es ajtaján, de nem az nyílt ki, hanem a 438-as.

- Erre tessék! - szólt ki Anna Keegel. Ő is megfürdött vagy zuhanyozott, az egyik hajtincse még nedves volt. - Jöjjenek be. Szólok Linának.

A szalon kicsi volt, és minden eleme lágy és bársonyos: a halványszürke falak, a kék fotelok, az elefántcsontfehér asztal. A bal oldali szobából jövés-menés hallatszott; a hangokból ítélve Nelly Velthuis most fejezte be a kicsomagolást.

Elég sokáig vártak, egyik lábukról a másikra állva, mire végre bevonult a két nő. Maigret elcsodálkozott, mert arra számított, hogy Lina Nahour ágyban lesz.

Az asszony megfésülködött, de nem volt rajta smink. Fáradt rózsaszín bársony háziköntöst viselt.

Törékenynek, sebezhetőnek látszott. Lehet, hogy nehezebbre esett fogadnia őket, de jól leplezte, és nyoma se volt rajta a délelőtti feszültségnek.

Meglepődött, hogy két férfival találja szembe magát, megtorpant, szemöldökét felvonva nézte Lucas-t.

- A munkatársam - mondta Maigret.

- Foglaljanak helyet, uraim!

Ő maga a kanapéra ült, és a barátnője mellé telepedett.

- Bocsánatot kérek, hogy amint megjött, máris magára török, de hát mit csináljak, kénytelen vagyok néhány kérdést feltenni magának.

Az asszony cigarettára gyújtott, a gyufát tartó ujjai remegtek egy kicsit.

- Maguk is dohányozhatnak.

- Köszönöm. - Nem tömte meg azonnal a pipáját. - Megkérdezhetem, hol volt a péntekről szombatira virradó éjszaka?

- Attól függ, hánykor.

- Jobb volna, ha szépen sorban elmondaná, hogy mit csinált este és éjszaka.

- Nyolc óra körül mentem el otthonról.

- Tehát körülbelül akkor, amikor a férje is.

- Nem tudom, hogy akkor éppen hol volt a férjem.

- Máskor se szólt neki, hogy elmegy, és hogy hová?

- Kölcsönösen nem szóltunk bele egymás dolgába.

- Autóba ült?

- Nem. Csúszott az úttest, és nem volt kedvem vezetni.

- Taxit hívott?

- Igen.

- A szobájában lévő telefont használta?

- Igen, természetesen.

Vékony kislányhangocskán beszélt, mintha leckét mondana fel, és az az ártatlan szempár emlékeztette valamire Maigret-t. Néhány válasz után rá is jött, hogy mire: a szobalány áttetsző szemboгарára, gyermeki arckifejezésére. Olyannyira hasonlítottak a gesztusaik, a mimikájuk, még az is, ahogy szaporán verdes a szempillájuk, hogy nem kétséges, valamelyikük utánozza a másikat.

- Hova vitette magát?

- A Champs-Élysées-re, egy étterembe... Egy kicsit tévovázott, mielőtt odavetette volna az utolsó szót - a Marignanba.

- Gyakran vacsorázik a Marignanban?

- Megesik.

- Egyedül?

- Többnyire.

- Hol ült?

- A nagy teremben.

Ahol mindig vannak vagy százan, úgyhogy az alibijét lehetetlen ellenőrizni.

- Senki nem ment oda magához?

- Senki.

- Nem volt találkozója valakivel?

- Mindvégig magam voltam.

- Hány óráig?

- Nem tudom. Talán tízig.

- És előtte? Nem időzött a bárban?

Megint egy kis tévovázás, aztán megrázta a fejét, hogy nem.

Hanem a két barátnő közül most Anna Keegel volt az idegesebb, felváltva nézett Linára és a főfelügyelőre, ide-oda kapkodta a fejét.

- És utána?

- Utána sétáltam egyet a Champs-Élysées-n, kiszellőztetem a fejem.

- Pedig csúszós volt a járda, nem?

- A járdáról el volt takarítva a hó. Körülbelül a Lidónál taxiba ültem, és hazavittem magam.

- És akkor se találkozott a férjével? Tíz óra óta otthon volt?

- Nem találkoztunk. Fölmentem a szobámba, Nelly pont akkor csukta be a bőröndömet.

- Merthogy elutazni készült?

Lina nagy ártatlanul azt felelte:

- Már egy hete.

- Hova szándékozott utazni?

- De hát... természetesen Amszterdamba. - Hollandul mondott valamit; Anna Keegel felállt, átment a hálószobába, és egy levéllel a kezében jött vissza. A levél nem franciául volt, és nem is angolul, de a dátum január 6-a. - Tessék, fordíttassa le! Bejelentem Annának, hogy január 15-én érkezem.

- Foglalt repülőjegyet?

- Nem. Akkor még úgy terveztem, hogy vonaton megyek. Van egy vonat 11.22-kor.

- A szobalányát nem óhajtotta magával vinni?

- Hármunknak már nincs elég hely Anna lakásában.

Maigret jónak látta, ha hagyja, hadd essen bele a nő a maga ásta csapdába, de ámulattal figyelte, hogy milyen ártatlan képpel hazudozik.

- Elfelé menet nem állt meg a földszinten?

- Nem. Nelly taxit hívott, és már ott volt a kocsis.

- Nem is köszönt el a férjétől?

- Nem. Tudta, hogy elutazom.

- A Gare du Nordra ment?

- Igen, de lekéstem a vonatot a jeges utcák miatt, úgyhogy továbbvittem magam a repülőtérre.

- A Voltaire körút felé mentek? Linának szeme se rebkent, Annának viszont elsötétült az arca.

- Az hol van?

- Kénytelen vagyok azt felelni, hogy azt maga pont olyan jól tudja, mint én. Kitől kapta meg Pardon doktor címét?

Csend támadt. Az asszony cigarettára gyújtott, felállt, tett néhány lépést, visszaült. Nem látszott rajta, hogy feldúlta volna a fordulat. Talán inkább csak gondolkozott, mérlegelte, hogy mit csináljon.

- Mit tud? - kérdezte nagy sokára egyenesen Maigret szeme közé nézve.

- Tudom, hogy megsebesült a dolgozószobában, és hogy a férje lőtt magára azzal a gyöngyháznyelű 6.35-össel, amelyik korábban a magáé volt, és utóbb az ura az íróasztala egyik fiókjában tartotta.

Lina fél könyökkel a kanapé karfáján a tenyerébe támasztotta az állat, és változatlanul tágra nyílt szemmel nézett Maigret-re. Úgy viselkedett, mint egy példamutató, jó kislány, aki kíváncsian hallgatja a tanár úr magyarázatát.

- Nem taxiba ült - folytatta a felügyelő -, hanem a Vicente Alvaredo nevű barátja piros autójába, ő vitte magát a Voltaire körútra, és ő adta elő Pardon doktornak azt a hihetetlen történetet, amely szerint egy ismeretlen személy követett el merényletet maga ellen egy mozgó járműből. Maga egy árva szót se szólt, és miután az orvos elsősegélyben részesítette, és ment levenni a köpenyét és kezét mosni, maguk angolosan távoztak a rendelőből.

- Mit akar tőlem?

Nem roppant össze, sőt mintha rámosolygott volna: a huncut kislány, akit hazugságon kaptak, de aki nem tekinti valami nagy bűnnek, hogy hazudott.

- Az igazat.

- Tessék, kérdezzen!

Ügyes! A kérdésekből próbál következtetni, hogy mennyit tud a rendőrség. Nem baj, Maigret szívesen belement a játékba.

- Biztos, hogy január 6-án írta azt a levelet? Mielőtt válaszolna, tudnia kell, hogy a tinta vegyelemzésével ellenőrizni tudjuk az állítását.

- Január 6-án írtam.

- A férje tudta?

- Valószínűleg sejtette.

- Mit sejtett?

- Hogy hamarosan elmegyek.

- Miért?

- Mert már régóta elviselhetetlen volt így az élet.

- Mióta?

- Hónapok óta.

- Két éve?

- Lehet.

- Azóta, hogy találkozott Vicente Alvaredóval?

Anna Keegel egyre idegesebb volt, és a lábával, mintegy véletlenül, hozzáért Lina rózsaszín pucskához.

- Valahogy úgy

- A férje tudott a viszonyukról?

- Nem tudom. Elképzelhető, hogy valaki meglátott bennünket, Vicentét meg engem. Nem bujkáltunk.

- Maga szerint természetes dolog, hogy egy asszony, akinek férje van...

- Már amennyire!

- Ezt hogy kell érteni?

- Félix meg én évek óta úgy élünk egymás mellett, mint két idegen.

- Két éve született a második gyerekük.

- Igen, de csak mert a férjem mindenáron fiút akart. Szerencse, hogy nem lány lett az is.

- A férjétől van a gyerek?

- Csak tőle lehet. Alvaredóval csak a szülés után ismerkedtem meg, és korábban nem is jártam el szórakozni.

- Más szeretője nem volt?

- Nem érdekel, hogy elhiszi-e, de Alvaredo volt az első.

- Mit tervezett 14-e estére?

- Nem értem.

- 6-án azt írta a barátnőjének, hogy 15-én érkezik Amszterdamba.

Anna Keegel hadart valamit hollandul, de Lina magabiztosan megrázta a fejét, és nyugalmát megőrizve nézett a rendőrtisztre.

Maigret végre pipára gyújtott.

- Megmagyarázom. Alvaredo azt akarta, hogy váljak el, el akart venni feleségül. Kértem tőle egy hét türelmet, mert tudtam, hogy nem lesz könnyű. A Nahour család történetében még nem volt válásra példa, és Félix mindenáron meg akarta őrizni a látszatot. Elhatároztuk, hogy 14-én beszélek vele, és akármit mond, azonnal indulunk Amszterdamba.

- Miért pont Amszterdamba?

Csodálkozott, hogy Maigret nem érti.

- Hát mert ott töltöttem a gyerekkorom és a fiatalkorom egy részét. Vicente nem ismeri Hollandiát. Meg akartam neki mutatni a házamat. És úgy volt, hogy mihelyt kimondják a válást, még az esküvőnk előtt meglátogatjuk a szüleit Kolumbiában.

- Van magánvagyon?

- Nekem természetesen nincs. De nem kell nekünk a Nahourok pénze. - Gyermekded büszkeség volt a hangjában. - Az Alvaredo család gazdagabb, mint ők, övék a legtöbb kolumbiai aranybánya.

- Jó.. Tehát nyolc óra körül elment hazulról, és nem mondott semmit a férjének. Alvaredo várta az Alfa Rómeóval. Hol vacsoráztak?

- Egy kisvendéglőben a Montparnasse körúton. Vicente ott lakik a szomszédban, és legtöbbször ott ebédel és vacsorázik.

- Tartott tőle, hogy hogy fog reagálni a férje, amikor bejelenti neki a döntését?

- Nem.

- Az hogy lehet? Tudta, hogy nem hajlandó válni.

- Igen, de nem volt módja rá, hogy visszatartson.

- Még mindig szerette magát?

- Nem vagyok biztos benne, hogy valaha is szeretett.

- Akkor miért vette feleségül?

- Talán hogy egy szép, elegáns nővel mutatkozhasson. Deauville-ban történt, abban az évben, amikor Miss Európává választottak. Többször is összefutottunk a kaszinó termeiben meg a folyosókon. Egy este a rulettasztalnál odatolt elém egy kisebb halom téglalap alakú zsetont, és odasúgta.

- Tegye meg a 14-est!

- És az jött ki?

- Nem elsőre, hanem harmadikra, de rögtön utána még egyszer. Soha életemben nem láttam annyi pénzt, mint amikor azon az estén visszaváltottam a zsetonjaimat a kasszájánál. - Megváltozott a helyzet. Most valószínűnek tetszett, amit olyan gyermeki nyíltsággal mond, sőt magától értetődően igaznak. - Megtudta, hogy melyik a szobám, és virágot küldött. Többször meghívott vacsorázni. Nagyon félénk volt. Érződött, hogy nincs gyakorlata benne, hogy kell beszélni a nőekkel.

- Pedig már harmincöt éves volt.

- Nem hinném, hogy ismert nőt énelőttem. Aztán elvitt Biarritzba.

- És változatlanul nem kért semmit magától?

- Akárcsak Deauville-ban, Biarritzban is a kaszinóban töltött minden éjszakát, de egy hajnalban, öt óra körül bejött a szobámba. Soha nem ivott. De akkor éreztem a leheletén a konyakszagot.

- Részeg volt?

- Csak egy-két pohárral ivott, lélekerősítőnek.

- És akkor megtörtént?

- Igen. Egy fél órát ha velem maradt. És a rá következő öt hónapban legfeljebb egy tucatszor jött be hozzám. Mégis megkérte a kezem. És én igent mondtam.

- Mert gazdag volt?

- Mert tetszett az az élet, hotelból hotelba, kaszinóból kaszinóba. Cannes-ban házasodtunk össze. Továbbra is külön hálószobánk volt. Az ő kívánságára. Nagyon szemérmes volt. Azt hiszem, szégyellte egy kicsit, hogy olyan kövér... merthogy akkoriban sokkal kövérebb volt, mint most.

- Kedves volt magához?

- Úgy bánt velem, mintha kislány volnék. Semmit nem változtatott az életvitelén, és mindenhol velünk volt Ouéni, vele több időt töltött, mint velem.

- Magának milyen a kapcsolata Ouénival?

- Nem szeretem.

- Miért?

- Nem tudom. Talán mert túl nagy hatással volt a férjemre. És talán azért se, mert egy más fajta-hoz tartozik, tulajdonképpen máig nem sikerült kiismernem.

- Ouéni hogy viselkedett magával?

- Keresztülnézett rajtam. Azt hiszem, mélyen megvet, ahogy minden nőt. Egyszer nagyon unatkoztam, és megkértem Félixet, hadd fogadjak szobalányt magam mellé. Hirdetést tettem be az amszterdami újságokba, és Nellyt választottam, mert ő látszott a legvidámabbnak.

Mosolygott magában, a barátnőjének viszont szemlátomást nem volt ínyére, hogy így alakul a párbeszéd.

- Térjünk vissza a péntek estéhez! Hánykor ért haza?

- Fél tizenegy körül.

- Olyan későig maradt Alvaredóval a vendéglőben?

- Nem, elmentünk hozzá a bőröndjéért. Segítettem neki csomagolni. Beszélgettünk is, ittunk egy pohárral.

- Hazavitte magát, és ő kint maradt a kocsiában?
- Igen.
- Maga pedig bement a dolgozószobába?
- Nem. Fölmentem a szobámba, átöltöztem. Megkérdeztem Nellyt, hogy Félix odalent van-e, és ő azt válaszolta, hogy hallotta, amikor megjött.
- Azt is megmondta, hogy egyedül van-e vagy a titkárával?
- A titkárával volt.
- És ez nem zavarta magát? Hiszen tudta, milyen beszélgetésre készül.
- Megszoktam, hogy Ouéni mindig ott van. Nem tudom, hány óra volt, amikor lementem. Már rajtam volt a bunda. Nelly hozta utánam a bőröndöt, letette a folyosón, és megcsókoltuk egymást.
- Úgy volt, hogy maga után megy?
- Amint szólok, hogy jöhet.
- Visszament a szobájába? Nem várta meg, hogy mi lesz a vége a beszélgetésüknek?
- Tudta, hogy döntöttem, és nem hagyom magam eltántorítani.
Megszólalt a telefon a kerek asztalkán. Maigret intett Lucas-nak, hogy vegye fel.
- Halló!... Igen, itt van. Adom. Maigret tudta, hogy Janvier hangját fogja hallani.
- Megjött, főnök. Otthon van a...
- ... Montparnasse körúton.
- Ezt is tudja? Bútorozott garzont bérel a második emeleten. Egy kávézóban vagyok, pont szemben a házzal.
- Maradj ott. Viszlát.
És Lina a világ legtermészetesebb hangján azt kérdezte:
- Megjött Vicente?
- Igen. Otthon van.
- Miért tartja őt megfigyelés alatt a rendőrség?
- Mert az a dolga, hogy minden gyanúsítottat megfigyelés alatt tartson.
- De miért gyanúsított? Soha életében be nem tette a lábát a Parc-Montsouris úti házba.
- Ezt maga mondja.
- Nem hisz nekem?
- Nem tudom, mikor hazudik, és mikor mond igazat. Erről jut eszembe: kitől tudta Pardon doktor címét?
- Nellytől. Ő pedig a bejárónőnkől, aki arrafelé lakott. Gyorsan kellett valaki, aki ellátja a sebémet, és minél messzebbre a háztól.
- Jó - dörögte Maigret nem különösebb meggyőződéssel, mert a sok hazugság miatt semmit se fogadott el készpénznek. - Tehát ott tartunk, hogy csókkal búcsúzik Nellytől a folyosón, ő otthagyja a bőröndöt, és fölmegy a lépcsőn. Maga bemegy a dolgozószobába. Ott találja a férjét és Ouénit, dolgoznak.
Az asszony bólintott.
- Rögtön a tárgyra tért, és bejelentette, hogy elmegy?
- Igen. Közöltem vele, hogy Amszterdamba megyek, és onnan fog levelet kapni az ügyvédeimtől, mert beadom a válókeresetet.
- Hogy reagált?
- Sokáig bámult maga elé, és aztán nagyon halkán azt mondta: „Nem, azt nem.”
- Nem küldte ki Ouénit?
- Nem.
- Az íróasztalnál ült?
- Igen.
- És Ouéni vele szemben állt?
- Nem. Ouéni mellette állt, papírokkal a kezében. Nem emlékszem, hogy szó szerint mit mondtam. Nyugalmat erőltettem magamra, de ideges voltam.
- Alvaredo tanácsára volt fegyver magánál? Őtőle kapta?
- Nem volt fegyver nálam. Minek is lett volna? Kijelentettem, hogy elhatározásom végleges, nincs hatalom, amely a megmásítására bírna, és már sarkon is fordultam, mentem az ajtó felé. És

akkor hallottam egy dörrenést, és ugyanabban a pillanatban égető fájdalom hasított a vállamba... Alighanem visszaneéztem, mert emlékszem, ahogy Félix ott áll pisztollyal a kezében. Látom a tágra nyílt szemét, mintha akkor jött volna rá, hogy mit művelt.

- És Ouéni?

- Mozdulatlanul állt mellette.

- Akkor mit csinált?

- Félttem, hogy elájulok. Nem akartam elájulni bent a házban, kiszolgáltatta a két férfi kénye-kedvének. Iparkodtam kifelé. És egyszer csak ott találtam magam a kocsinál, és Vicente nyitotta az ajtót.

- Nem hallott második lövést?

- Nem. Azt mondtam Vicentének, hogy vigyen a Voltaire körútra egy ismerős orvoshoz...

- De hiszen nem ismerte Pardon doktort!

- Nem volt időm magyarázkodni. Rosszul voltam.

- Miért nem ment Alvaredóhoz, a közeibe, és miért nem hívta az ő orvosát?

- Mert nem akartam botrányt. Minél előbb Hollandiában akartam lenni, és biztosra vettem, hogy a rendőrség nem szerez tudomást a dologról. Ezért nem nyitottam ki a számat a doktornál, nem akartam, hogy a kiejtésem eláruljon. Nem készültem fel rá, hogy kérdéseket fognak fölteni. Azt se tudtam, hogy a golyó benne maradt a sebben, azt hittem, hogy csak horzsolás, és csak a vérzést kell elállítani.

- Milyen közlekedési eszközzel gondoltak Vicentével Amszterdamba utazni?

- Az ő kocsijával. Amikor kijöttünk az orvostól, gyöngének éreztem magam ahhoz, hogy órákat autóban üljek, és Vicentének eszébe jutott a repülő. Emlékeztem, hogy van egy éjszakai gép, egyszer már repültem vele. Az Orlyn sokáig kellett várunk, és sokáig az se volt biztos, hogy a hó meg a jég miatt felszáll a gép. Amszterdamban aztán Vicente taxival egyenesen Annához vitt, én pedig megmondtam neki, hogy melyik szállodába menjen, ott várja meg, míg összeszedem magam. A válásig külön laktunk volna.

- Hogy ne lehessen magára sütni a házasságtörést?

- Tulajdonképpen már fölösleges is volt az elővigyázatosság. Az után, hogy rám lőtt, Félix nem mondhatott nemet a válásra.

- Vagyis ha jól értem, a maga szempontjából egész jól sült el ez az egész.

Lina ránézett, önkéntelenül elmosolyodott, és hamiskásan azt mondta:

- Hát igen.

Az volt a legfurcsább, hogy a történet megállt a lábán, és az ember szívesen hitelt is adott volna neki, hiszen Lina olyan ártatlanul és őszintén válaszolt a kérdésekre. Maigret elnézte a Nellyéhez hasonlatosan kislányos arcot, és érteni vélte, hogy Nahour miért bánt úgy a nővel, mint egy gyerekkel, és hogy Alvaredo olyan szerelmes lett belé, hogy a férj meg a két gyerek ellenére úgy döntött: elveszi feleségül.

Jó volt a kényelmes szalonban, jó volt belesüppedni a puhaságba. Még Lucas is úgy nézett lei, mint egy dörömbölő, kövér macska.

- Bátorkodom megjegyezni, asszonyom, hogy nincs, aki megerősíthetné az állításait. Maga szerint hárman voltak a helyiségben, amikor az első lövés történt.

- Na és Fouad tanúvallomása?

- Azt állítja, hogy éjjel egy után ért haza, és megállapítást nyert, hogy olyantájt hagyta el a Saint-Michel úti játéklklubot.

- Hazudik.

- Látták.

- És ha csak a lövés után ment oda?

- Ezt még ellenőrizni fogjuk.

- Nellyt is kihallgathatja.

- Ő nem ért franciául, igaz?

Lina nem felelt azonnal, és akkor is kitérően:

- Beszél angolul.

Maigret zömök teste egyszer csak mintha megnyúlt volna, nesztelenül a szomszéd szobába nyíló ajtóhoz lépett, felrántotta. A szobalány kis híján a karjába zuhant, alig tudta megőrizni az egyensúlyát.

- Régóta hallgatózik? .

A lány nagy zavarban, a könnyeivel küszködve nemet intett a fejével. Már nem a kosztüm volt rajta, hanem a fekete szaténruha csipkés köténykével, a fején főkötő.

- Értette, mit beszéltünk?

Bólintott, aztán segélykérően az asszonyára nézve rázta a fejét.

- Ért egy kicsit franciául - magyarázta Lina -, de valahányszor megszólalt, az emberek kicsűfolták, főleg a környékbeli boltokban.

- Jöjjön be, Nelly! Nem kell támasztania azt az ajtófélfát. Mióta tudja, hogy az asszonya péntek este Amszterdamba akart utazni?

- One week... Egy hét.

- Ne órá nézzen, hanem énrám!

Nagy nehezen a főfelügyelő felé fordult, de a tekintetét nem emelte föl.

- Mikor csomagolt be a bőröndbe?

Látszott rajta, hogy először fejben lefordítja a választ.

- Nyolc óra.

- Miért hazudott nekem tegnap, amikor először hallgattam ki?

- Nem tudom... Félttem.

- Mitől?

- Nem tudom.

- Valakitől a házban?

Olyan hevesen rázta a fejét, hogy félrefittyedt a bóbitája.

- Tíz órakor találkozott újra az asszonyával? Hol?

- Szobában.

- Ki vitte le a bőröndöt?

- Én.

- Hová ment az asszonya?

- Dolgozószobába.

- Hallotta a lövést?

- Igen.

- Egy vagy két lövést hallott?

- Egy.

- Nem ment le?

- Nem.

- Miért?

Megvonta a vállát, hogy nem tudja. Nem utánozták egymást, hanem kölcsönösen átvették egymás gesztusait, úgyannyira, hogy a szobalány valósággal Lina elrajzolt másolatának tetszett.

- Nem hallotta, hogy Ouéni fölmege a szobájába?

- Nem.

- Maga tüstént elaludt?

- Igen.

- Nem volt kíváncsi rá, hogy ki sebesült meg vagy halt meg?

- Néztem ablakon asszonyom. Hallottam ajtó, és láttam asszonyom és autó.

- Köszönöm. A maga érdekében szívből remélem, hogy holnap, amikor majd írásban rögzítik a vallomását, nem fog előállni egy harmadik változattal.

A mondat szemlátomást hosszú és nehéz volt Nellynek, Lina Nahour lefordította, a lány pedig paprikapiros lett, és sietett eltűnni Maigret szeme elől.

- Amit az imént mondtam, magára is vonatkozik, asszonyom. Nem akartam már ma kitenni egy hivatalos kihallgatás fáradalmának. Holnap telefonálok, hogy megbeszéljük az időpontot. Lehet, hogy én jövök el, de az is lehet, hogy valamelyik munkatársam fogja jegyzőkönyvbe venni a válaszait.

- Van egy harmadik tanú is - vetette oda az asszony.

- Tudom, Alvaredo. Innen őhozzá megyek. Nem szeretném, ha telefonálna neki, ezért Lucas nyomozó a lakosztályban marad, amíg fel nem mentem a szolgálatból.

Nem volt ellenvetése.

- Felhozathatok valami ennivalót? Anna barátnőm folyton éhes. Igazi holland. Én pedig lefekszem.

- Megengedi, hogy bemenjek egy percre a szobájába?

Volt egy kis rendetlenség, ruhadarabok heverték az ágyon, szétdobált cipők a szőnyegen. Maigret kivette a konnektorból a telefondugót (olyan fajta volt, hogy a zsinórt is ki lehetett húzni belőle), bevitte a szalonba, aztán hasonlóképpen működésképtelenné tette a Nelly szobájában lévő készüléket is.

A lány fehérműt pakolt a fiókokba, és szemrehányóan nézett Maigret-re, mint akit megszidtak, és most duzzog.

- Bocsánat az óvintézkedésekért - búcsúzott a főfelügyelő a két barátnőtől.

- És Lina mosolyogva így felelt:

- Az a dolga, nem igaz?

A hotelportás odafütyentett egy taxit. A felhők fölött sápadtan ott derengett nap, és a Luxembourg-kertben gyerekek csúszkáltak. Néhányan szánkót is vittek.

Rögtön megtalálta a kocsmát, ahol Janvier várta, és a nyomozó csakugyan ott ült az ablaknál, és éppen törülgette róla a páráját.

- Egy pohár sört kérek - rendelt fáradtan. - Próbára tette az előbbi kihallgatás, elbágyasztotta a kis szalon fülledt melege. - Nem dugta ki az orrát?

- Nem. Gondolom, kapott ebédet a repülón. Várja, hogy felhívják.

- Azt várhatja egy darabig.

Maigret is megtehetette volna, amit az amszterdami kollégája, vagyis hogy lehallgattatja a gyanúsítottak telefonját, csak hogy ő a régi iskolához tartozott, meg hát - főleg - máshogyan volt nevelve, ezért méltóságon alulinak tartotta, hogy ehhez az eszközhöz folyamodjon, kivéve ha hivatalos bűnözőkkel állt szemben.

- Lucas ott maradt a hotelban. Te gyere velem a fiatalemberhez, én még nem is láttam. Hogy néz ki?

A sör felfrissítette, visszanyerte tőle a lelki egyensúlyát. Jó volt látni egy igazi kocsmapultot, a fűrészpont a kövön, a kék kötényes pincért.

- Nagyon jóképű, hanyag eleganciával öltözködik, egy kicsit talán tartózkodó a modora.

- Figyelte, hogy követik-e?

- Nem úgy néztem.

- Gyere!

Átmentek az úttesten, be egy nagypolgári házba, fel a liften.

- Harmadik emelet - mondta Janvier. - Informálódtam. Három éve lakik ebben a legénylakásban.

Nem volt névtábla az ajtón, de még egy névjegy se. Maigret csöngetett, és egy kreolbőrű, nyúlánk fiatalember nyitott ajtót.

- Fáradjanak beljebb, uraim! - mondta rendkívül udvariasan. - Már vártam önöket. Ugyebár, Maigret főfelügyelőhöz van szerencsém?

Nem nyújtott kezét, csak bevezette őket a világos nappaliba, amelynek franciaablaka a körútra nézett. Modern bútorok, modern festmények a falakon.

- Nem vennék le a kabátjukat?

- Engedjen meg egy kérdést, Monsieur Alvaredo! Lina Nahour tegnap telefonálta meg magának, hogy meghalt a férje. Később még egyszer felhívta a délután folyamán, és megmondta, melyik géppel jön Párizsba a barátnőjével. Maga ma délután jött el Amszterdamból, és a tegnapi holland lapok még nem írhattak az esetről.

Alvaredo hanyagul a kanapé felé hajolt, és fölkapott egy előző napi párizsi újságot.

- Még az ön arcképe is ott virít a harmadik oldalon - mosolygott csúfondárosan. A két férfi levette a kabóját.

- Mivel kínálhatom meg az urakat?

Egy alacsony asztalon, nagy tálcán különféle röviditalok és aperitifek voltak, meg hozzájuk való poharak. Egy pohárban, az asztal szélén kevéske aranysárga ital csillogott.

- Mondok valamit, Monsieur Alvaredo. Mielőtt bármit is kérdeznék magától, felhívom a figyelmét, hogy ebben az ügyben sorra-rendre olyan emberekkel találtam szembe magam, akik igen szabadon értelmezték az igazság fogalmát.

- Lináról beszél?

- Róla és másokról, akiket nem akarok megnevezni... Először is azt mondja meg nekem, hogy mikor járt utoljára Nahourék házában.

- Már megbocsásson, főfelügyelő úr, de kénytelen vagyok azt mondani, hogy ez nagyon otromba csapda volt, nem találok rá más szót. Ön nyilván pontosan tudja, hogy soha be nem tettem a lábam abba a házba, se pénteken, se azelőtt.

- Maga szerint Nahour tudott róla, hogy viszonya van Linával?

- Nem tudom, annál is kevésbé, mivel összevissza kétszer-háromszor láttam őt életemben, akkor is messziről, és mindannyiszor a kaszinóban, játékasztal fölé hajolva.

- Ismeri Ouénit?

- Lina beszélt nekem róla, de találkozni nem találkoztam vele.

- Ennek ellenére péntek este nem rejtőzködött, ott parkolt pont a kertkapuval szemben, s még-hozzá egy rikító kocsival.

- Már nem volt miért rejtőzködnünk, hiszen döntésünk végleges volt, és Lina arra készült, hogy bejelentse a férjének.

- Nem aggódott, hogy a férj hogyan fogadja a bejelentést?

- Ugyan miért aggódtam volna? Ha egyszer Lina elszánta magát, hogy elhagyja, nem tarthatja vissza erőnek erejével. - Elkomorult. - Elvégre nem vagyunk a Közel-Keleten!

- Hallotta a lövést?

- Tompa zajt hallottam, akkor rögtön nem tudtam, hogy lövés volt. Pár másodperc múlva nyílt a kapu, és kijött Lina. Alig bírta cipelni a bőröndöt, de nagyon sietett, épp csak annyi időm volt, hogy kinyissam neki a kocsiját. Kimerültnék látszott. Csak útközben mondta el, mi történt.

- Ismerte Pardon doktort?

- Soha a nevét se hallottam. Lina mondta, hogy hová menjünk.

- Még akkor is úgy tervezték, hogy kocsival mennek Amszterdamba?

- Nem tudtam, mennyire súlyos a seb. Nagyon vérzett. Aggódtam.

- Ami nem gátolta meg abban, hogy hazudjon az orvosnak.

- Jobbnak láttam, ha nem mondom el neki az igazságot.

- És aztán azt is, hogy búcsú nélkül hagyják el a rendelőt.

- Csak hogy ne tudja feljegyezni a nevünket.

- Tudta, hogy Nahour pisztolyt tart az íróasztalfiókban?

- Lina említette.

- Félt a férjétől?

- Nem félt tőle, de nem is volt benne semmi félelmetes.

- És Ouéni?

- Őróla jóformán semmit sem mondott.

- Pedig elég fontos szerepe volt a házban.

- Lehet, hogy a gazdája mellett fontos volt a szerepe, de Linához semmi köze nem volt.

- Biztos benne?

Alvaredo a feje búbjáig elvörösödött a dühtől, a fogai közt szűrte a szót:

- Mire céloz?

- Nem célok én semmire, legfeljebb arra, hogy Ouéninak esetleg olyan nagy hatása volt Nahourra, hogy közvetve a felesége sorsát is befolyásolhatta.

A fiatalember lehiggadt, de zavarban volt, amiért elragadtatta magát.

- Maga nagyon indulatos ember - mondta Maigret.

- Szerelmes vagyok...
- Megmondaná, mióta él Párizsban?
- Három és fél éve.
- Egyetemre jár?

- Már Bogotában elvégeztem a jogot. Itt, Párizsban az Összehasonlító Jogtudományi Intézetben veszek részt posztgraduális képzésben. Ezzel párhuzamosan fizetés nélküli gyakornok vagyok Monsieur Puget irodájában, a Raspail körúton, ide nem messze... az ügyvéd úr egyszersmind a nemzetközi jog professzora is.

- A szülei gazdag emberek?
- Bogotában annak számítanak - mondta némiképp szabadkozva.
- Egyetlen gyerek?
- Van egy öcsém, a Berkeleyre jár az Egyesült Államokban.
- Ha jól sejtem, a szülei katolikusok, mint a lakosság nagy része Kolumbiában.
- Anyám buzgó templomjáró.
- Készül rá, hogy bemutassa Lina Nahourt a szüleinek Bogotában?
- Feltett szándékom.
- Nem gondolja, hogy összeütközésbe kerül a családjával, ha elvált nőt vesz feleségül?
- Nagykorú vagyok.
- Megengedi, hogy használjam a telefonját?

Maigret a Louvre Hotelt hívta.

- Lucas? Most már békén hagyhatod őket. De maradj a szállodában... Késő délután küldöm a váltást.

Alvaredo keserű mosolyra húzta a száját.

- Szóval otthagytá egy emberét Lina szobájában, hogy ne tudjon telefonálni nekem, igaz?
- Sajnos meg kellett tennem bizonyos óvintézkedéseket.
- Ha jól sejtem, engem is megfigyelés alatt tart,
- Nem rejtem véka alá.
- Elmehetek Linához?
- Nincs akadály.
- Nagyon elcsigázta az utazás?
- Nem látszik rajta: vág az esze, és nehéz zavarba hozni.
- Kislány
- Ügyes kislány.
- Most se fogadnak el egy pohár italt?
- Nem kérek.
- Ezek szerint változatlanul gyanúsítottként kezel.
- Mindenkit gyanúsítottként kezelek, ez a mesterségem.

Kint a járdán nagyot sóhajtott, teleszívta a tüdejét friss levegővel.

- Ezzel megvolnánk.
- Mit gondolsz, főnök, hazudott?

Maigret elengedte a füle mellett a kérdést.

- Ül be a kocsiba! Az a piros autó nemsokára elszáguld a Rivoli utca felé. Kellemes délutánt! Majd szólj be a céghez, hogy váltsanak le.

- És maga?

- Visszamegyek a Parc-Montsouris útra. Holnap nekiveselkedünk, és hivatalosabb formában is kihallgatjuk ugyanezeket az embereket.

Zsibre vágta a kezét, és odaballagott a Saint-Michel út sarkán lévő taxiállomáshoz, de közben szidta magában a kötött gyapjúsálat: kalodába szorítja a nyakát, és még csiklandozza is.

Kívülről lakatlannak látszott Nahourék háza. A főfelügyelő megkérte a taxist, hogy várja meg, a ropogó hóban lépkedve végigment a kis kerten, és becsöngetett.

Torrence álmittasan ásítózva nyitott ajtót.

- Mi újság?
- Megjött az apa. A dolgozószobában van a fiával.

- Milyen?
- Hetvenöt év körül jár, tiszta ősz és dróthajú, az arca barázdált, de süt belőle az energia. Résznyire nyílt a dolgozószoba ajtaja, Pierre Nahour meglátta Maigret-t, megkérdezte:
- Miben állhatok szolgálatára, főfelügyelő úr?
- Ouénival szeretnék beszélni.
- Odafönt van.
- Az apja találkozott Vele?
- Még nem. De gondolom, majd szeretne megkérdezni tőle egyet s mást.

Maigret fölakasztotta a kabátját, kalapját, sálját a fogasra, és fölment a lépcsőn. Sötét volt a folyosó. Hátrament a szobájához, bekopogott, mire a férfi kiszólt valamit arabul.

Belépett. Ouéni egy karosszékből ült. Nem olvasott. Nem csinált semmit. Maigret-re nézett, de kifejezéstelen volt a tekintete.

- Jöjjön be... Mit meséltek be magának?

HATODIK FEJEZET

Az volt a legegyszerűbb berendezésű szoba. A festőnek, aki Nahouréknak bútorozva adta bérbe a házat, alighanem volt egy siheder fia, mert az Ouéni elfoglalta helyiség leginkább diákszállásra emlékeztetett. A titkár szemlátomást semmit sem változtatott rajta, nem volt benne egyetlen személys tárgya se.

A férfi kinyújtott lábbal, fesztelenül ült a bőrfotelban, öltözéke azonban, akár az előző napon, szertartásosan elegáns volt: kiváló szabású sötét öltöny. Hófehér ing, borotvált arc, ápolt kéz.

Maigret, mintha nem tudná, milyen kihívó ez a viselkedés, lecövekelt előtte, vizslatóan rámeredt. Ouéni állta a tekintetét, és most olyan volt a két ember, mint a kisgyerekek, amikor farkasszemet néznek, és az veszít, aki előbb pislog.

- Nem mondhatnám, hogy különösebben együttműködő volna - szólalt meg a főfelügyelő.

A titkár arcán nyoma se volt aggodalomnak. Sőt inkább mintha örömet lelte volna benne, hogy magabiztos és gunyoros mosolya hergeli Maigret-t.

- Lina...?

- Tessék? - csapott le Ouéni a bizalmaskodó megnevezésre.

- Evelina Nahour, ha magának így jobban tetszik, nem igazolja a maga péntek esti időbeosztását. Azt állítja, hogy amikor éjfél körül belépett a dolgozószobába, ott találta magát Monsieur Nahour társaságában. A főnöke az íróasztalnál ült, maga pedig ott állt mellette.

Maigret várta a választ, de az sokáig nem jött, és Ouéni váltig mosolygott.

- Az ő szava az én szavam ellen, ugyebár - mondta végül. És mindvégig, az egész beszélgetés során ilyen kiszámítottan lassan beszélt, egyenként ejtve minden szótagot.

- Tagadja?

- Már tegnap megfeleltem a kérdéseire.

- Ami nem jelenti, hogy az igazat mondta.

Ouéni ujjai elfehéredtek a fotel karfáján, mintha megfelelő választ készülne adni a sértésre.

A főfelügyelő az ablakhoz sétált, sokáig ott állt, aztán kezét a háta mögött összefogva, a pipával a szájában fel-alá járkált a szobában.

- Maga azt állítja, hogy éjjel egy után jött ki a 111-leuls kávézóból, és ezt a tulaj is megerősíti. Azt viszont nem tudja, hogy hány órakor ment be. Semmi sem bizonyítja, hogy nem éjfél után, vagyis hogy maga épp csak azért időzött ott egy kicsit, hogy alibit csináljon magának.

- Minden olyan klubtagot végigkérdezett, aki éjszaka ott volt a két játékteremben?

- Maga pontosan tudja, hogy még nem volt alkalmunk megtenni, és hogy ma, vasárnap lévén, a klub is meg a kávézó is zárva van.

- Bóven van idejük. Nekem is.

Vajon azért választotta ezt a taktikát, hogy kiborítsa Maigret-t? Olyan hideg fejjel, idegek nélkül játszott, mint egy sakkozó, és bizonyára nehéz sarokba szorítani.

Maigret újból megállt előtte, és társalgási hangon azt kérdezte:

- Korábban volt felesége, uram?

A szentenciózus válasz talán egy libanoni közmondás volt:

- Aki nem éri be azokkal a gyönyörökkel, amelyekben egy nő egyetlen éjszaka folyamán részé-
síti, maga dugja hurokba a fejét.

- Merthogy Monsieur Nahour például hurokba dugta a fejét?

- A magánélete nem rám tartozik.

- Vannak szeretői?

- Nem vagyok homokos, ha erre kíváncsi. - Most csak úgy süttöt belőle a megvetés.

- Vagyis, gondolom, elő-előfordul, hogy dolga van egy-egy nővel.

- Ha a francia igazságszolgáltatás ily mértékben kíváncsi, kész vagyok nevekkel, lakcímekekkel
szolgálni.

- Nem lehetséges, hogy péntek este is egy nőnél járt?

- Nem. Már válaszoltam magának.

Maigret visszament az ablakhoz, és szórakozottan nézte a havas Parc-Montsouris utat: néhány
vasárnapi sétáló a hideg ellenére csak kimerészkedett.

- Van marokfegyvere, Monsieur Ouéni?

Ouéni lassan, kényszeredetten felállt, kihúzta a komód egyik fiókját, és elővett egy hosszú
csövű pisztolyt. Nem olyat, amelyet zsebre lehet tenni, hanem céllovésre valót; a cső volt vagy húsz
centi, és a kalibere sem felelt meg a Nahour koponyájából kiszedett golyónak.

- Meg van elégedve?

- Nem.

- Ezt Monsieur Alvaredótól is megkérdezte?

Most Maigret engedte el a füle mellett a kérdést. Olyan volt ez a kihallgatás, mint egy sakk-
parti, lassan, lépésenként halad előre, és az ellenfelek gondosan készítik elő a cseleket meg az elle-
nük való védelmet.

A főfelügyelő arca komor volt. Nagyokat szívott a pipából, sercegett a dohány. Csend vette
körüli őket, nem hatolt be zaj a kivattázott kinti világból.

- Tudta, hogy Madame Nahour majdnem két éve próbálta elérni, hogy elváljanak?

- Mondtam már, hogy ezek a dolgok nem rám tartoznak.

- Mindazonáltal a Monsieur Nahourral való személyes kapcsolata ismeretében feltételezhető,
hogyan beszélt magával róla, nem?

- Ezt maga állítja.

- Nem állítok semmit. Kérdezek, maga pedig nem válaszol.

- Ami kérdés rám tartozik, arra válaszolok.

- És azt is tudta, hogy Madame Nahour több mint egy hete eltervezte: Amszterdamba utazik, s
ezzel ténylegesen különválnak a férjétől.

- Nem rám tartozik.

- Kitart az állítása mellett, hogy nem volt a helyszínen, amikor a tragédia történt?

Ouéni vállat vont, jelezve, hogy fölösleges a kérdés.

- Hozzávetőleg húsz éve ismerte Nahourt. Azóta nem mozdult mellőle. Ő időközben hivatásos
játékos lett, de talán helyesebb úgy mondani, hogy tudományos játékos, és maga segítette a számítá-
sokban.

Ouéni látszólag oda se figyelt, már újra a fotelban ült. Maigret a támlájánál fogva odapenderí-
tett egy széket, és alig egyméternyire a libanonitól lovagló ülésben ráült.

- Maga szegényen jött Párizsba, igaz? Mennyit fizetett magának Nahour?

- Nem voltam a fizetett alkalmazottja.

- De pénzre csak szüksége volt.

- Ha szükségem volt pénzre, adott.

- Van bankszámlája?

- Nincs.

- Mennyit adott egy-egy alkalommal?

- Amennyit kértem.

- Nagy összegeket? Van megtakarított pénze?

- Sose volt más tulajdonom, csak amit hordok.

- Maga is van olyan jó játékos, amilyen Nahour volt?
- Nem az én dolgom megítélni.
- Sosem ajánlotta fel magának, hogy helyettesítse a rulettasztalnál vagy a bakkarában?
- De, volt rá példa.
- Nyert?
- Volt, hogy nyertem, volt, hogy vesztettem.
- Megtartotta a nyereményt?
- Nem.

- Sose került szóba, hogy társulhatnának? Hogy például a nyeremény egy bizonyos százalékát átengedi magának? - Válasz gyanánt csak megrázta a fejét. - Tehát nem volt a társa, és egyenrangú se volt vele, hiszen teljesen tőle függött. Egy szó, mint száz, végeredményben gazda-szolga viszonyban voltak. Nem félt, hogy a házasság meg fogja lazítani a kapcsolatukat?

- Nem.
- Nahour nem szerette a feleségét?
- Ezt tőle kellett volna megkérdezni.
- Erről lekéstem. Mióta tudja, hogy szeretője van?
- Tudnom kellett volna róla?

Ha azt hitte, hogy feldühíti Mairret-t, rosszul számított; a főfelügyelő ritkán volt ennyire ura saját magának.

- Lehetetlen, hogy ne tudta volna, hogy a házaspár amúgy is kevésbé meghitt kapcsolata mintegy két éve erősen megromlott. Azzal is tökéletesen tisztában volt, hogy Madame Nahour kitaróan szorgalmazza a válást. Maga követte az asszonyt, és maga tájékoztatta a gazdáját az Alvaredóval való viszonyáról?

A korábbiaknál is megvetőbb mosoly volt a válasz.

- Ő maga találkozott velük, amikor kijöttek a Palais-Royal egyik vendéglőjéből. Nem bujkáltak.
- Dühös volt Nahour?
- Sosem láttam dühösnek.

- Már nem éltek házaseletet, tudta, hogy a feleségének szeretője van, és mégis kényszerítette, hogy egy fedél alatt maradjanak. Miért? Bosszúból?

- Talán.

- És nem úgy történt, hogy azért szakította el az asszonyt a gyerekeitől, és küldte őket a Földközi-tengerhez, mert rájött, hogy megcsalja?

- Nekem nincs meg az a képességem, mint magának, én nem tudok olvasni elevenek és holtak gondolataiban.

- Meggyőződésem, hogy Lina Nahour az igazat mondja, amikor azt állítja, hogy péntek este maga is ott volt a dolgozószobában. Sőt hajlamos vagyok úgy gondolni, hogy tudott a tervezett elutazásról, és tudta az időpontot is.

- Nem tilthatom meg magának.

- A férje gyűlölte...

- Nem ő gyűlölte a férjét?

- Tegyük fel, hogy kölcsönösen gyűlölték egymást. Az asszony eltökéli, hogy visszaszerzi a szabadságát, mindenáron...

- Hát ez az: mindenáron!

- Madame Nahourt vádolja, hogy ő ölte meg a férjét?

- Nem.

- Önmagát vádolja?

- Nem.

Ouéni egyenként formálta a szavakat:

- Van még valaki, aki érdekelt az ügyben.

- Alvaredo?

- Ő hol volt?

- Kint, a ház előtt a kocsiban.

Szerepet cseréltek, most Ouéni folytatta a kihallgatást, ő tett fel kérdéseket.

- És maga ezt el is hiszi?
- Amíg be nem bizonyosodik, hogy nem igaz.
- Nagyon szerelmes a fiatalember, nem?

Maigret belement a játékba, kíváncsi volt, hová akar kilyukadni.

- Valószínű.

- Szenvedélyesen szerelmes. Maga mondta az imént, hogy már két éve a szeretője. A szülei rossz szemmel fognak nézni egy elvált nőre két gyerekkel. Ha vállalja a kockázatot, az nem azt tanúsítja-e, hogy íme, ez egy igazi, nagy szerelem? - A szeme összeszűkült, a szája gúnyos mosolyba torzult, de moccanatlanul ült a fotelban. - Tudván tudta, milyen sorsdöntő játszma lesz azon az estén. Egyetért?

- Igen.

- Akkor, mondja, főfelügyelő úr, maga az ő helyében és a péntek esti lelkiállapotában hagyta volna, hogy a kedvese egyedül szálljon szembe a megátalkodott férjjel? El tudja képzelni, hogy majdnem egy óra hosszát kint vár türelmesen, és nem izgatja, hogy mi történik a házban?

- Találkozott vele?

- Ne próbálkozzon ilyen primitív csapdával! Nem találkoztam se vele, se mással, mivelhogy nem voltam itt. Csak azt bizonyítom be magának, hogy annak az embernek a jelenléte a dolgozószobában sokkal valószínűbb, mint az enyéem.

Maigret-ből hirtelen elpárolgott minden feszültség, mintha végre oda jutottak volna, ahová eleve jutni akart.

- Két személynek minimum kellett lennie a helyiségben - mondta könnyedén, és felállt: - Nahournak és a feleségének. Ez esetben az asszonynál egy nagy kaliberű pisztolynak kellett volna lennie, amelyet pedig bajos egy női táskában elrejtteni. Továbbá úgy kellett volna történnie, hogy Nahour lőtt először, és a nő utána lőtte agyon.

- Nem szükségképpen. Lehet, hogy Madame Nahour lőtt elsőnek, de a férjének önvédelemből már ott volt a fegyver a kezében, és ahogy összeesett, ösztönösen meghúzta a ravaszt, ami egy-szersmind azt is megmagyarázza, hogy miért nem célzott pontosan.

- Egyelőre mellékes, hogy ki lőtt elsőnek. Tegyük fel, hogy maga jelen volt. A nő pisztolyt vesz elő a táskájából, és maga, védelmezve a gazdáját, lő... módja van rá, hiszen ott áll a fióknál, amelyben a 6.35-ös lapul.

- Ezek szerint tehát a hölgy nem rám lő, akinél fegyver van, következésképp újra eltalálhatom őt, hanem a férjére?

- Na mármint tegyük fel, hogy maga gyűlöli azt az embert, akit Monsieur Félixnek nevez...

- És ugyan miért gyűlölném?

- Húsz éve maga a szegény rokon, holott nincsenek is rokoni kapcsolatban. Nincsen tisztsége, nem alkalmazott, de csinál mindent, még a reggeli lágy tojást is maga szolgálja fel. Nincs fizetése. Zsebpénzt kap, kisebb összegeket, ha szüksége van valamire... Nem tudom, az is szerepet játszik-e, hogy nem ugyanabba az etnikumba tartoznak. De azt igen, hogy van valami megalázó a maga helyzetében, márpedig semmi sem szítja jobban a gyűlöletet, mint a megaláztatás... És lám, itt az alkalom a bosszúra. Nahour rálő a feleségére, amikor az indul az ajtó felé, örökre távozni akar. Maga is lő, csak hogy Nahourra, mert tudja, hogy úgylis az asszonyt vagy a szeretőjét fogják gyanúsítani, aztán megy, és szépen alibit csinál magának a Saint-Michel Klubban... Van rá lehetőség, hogy egy órán belül megállapítsuk, úgy van-e. Telefonálok Moers-nek, a cég egyik legjobb technikusának. Ha nincs bent, otthon megtalálom. Hozza, ami kell, megcsinálja a paraffinpróbát... Nahouron már elvégezte... és megtudjuk, hogy használt-e lőfegyvert, Monsieur Ouéni.

Ouéninak a szeme se rebbent. Csak még gúnyosabb lett a mosolya. Nézte, ahogy Maigret a telefonhoz megy.

- Fölösleges - állította meg.

- Vallomást tesz?

- Maga is pontosan tudja, hogy a paraffinteszt a lövéstől számítva teljes öt napig kimutatja a löpornyomot a bőrön.

- Igen széles körű és alapos ismeretei vannak.

- Csütörtökön, ahogy azt gyakran megteszem, elmentem célba löni a Rennes utcai Boutelleau és fia fegyverüzlet alagsorába.

- A saját pisztolyával?

- Van egy másik, pontosan ugyanilyen pisztolyom, amit ott tartok, ahogy más törzsvendégek is. Szóval nagyon valószínű, hogy találnak löpornyomot a jobb kezemen.

- Miért gyakorolja a célba lövést? - kérdezte bosszúsán Maigret.

- Azért, mert én egy olyan törzsbe tartozom, amely felfegyverkezve él, és büszke rá, hogy a világ legjobb mesterlövészei kerülnek ki a fiai közül. A fiúk már tízéves korukban megtanulnak puskával bánni.

Maigret ráemelte a tekintetét.

- És mi van, hogyha se Alvaredo, se Madame Nahour kezén nem találunk löpornyomot?

- Alvaredo kintről jött, mínusz tizenkét fokból. Tehát valószínű, hogy kesztyűt viselt, még hozzá vastag kesztyűt. Nem ellenőrizte? - Minden szavát sértésnek szánta. - Bocsánat, hogy belekontárkodom a mesterségébe. Madame Nahour távozni készült. Gondolom, kabátban volt, és az is joggal feltételezhető, hogy már felhúzta a kesztyűjét.

- Erre alapozza a védelmét?

- Azt hittem, nincs szükségem védelemre, míg a vizsgálóbíró vád alá nem helyez.

- Kérem, hogy holnap délelőtt tíz órakor jelenjen meg az Orfèvres rakparton, hivatalos kihallgatáson. Meglehet, hogy annak végeztével az imént emlegetett bíró is kérdéseket kíván feltenni magának.

- És addig?

- Kérem, hogy ne hagyja el a házat. Egy nyomozóm itt marad, és továbbra is felügyelet alatt fogja tartani.

- Van türelmem, főfelügyelő úr.

- Nekem is, Monsieur Ouéni.

Hanem Maigret-nek mégiscsak piros volt az arca a szobából kijövet, persze az is lehet, hogy csak a melegtől. A folyosón barátságosan odaintett Torrence-nak, aki egy meredek támlájú széken ülve képes újságot olvasott, aztán bekopogott a dolgozószobába.

- Fáradjon be!

A két férfi felállt. Az idősebbik szivarozott; odalépett Maigret-hez, és kezét nyújtott. Erős és száraz volt a keze.

- Jobb szerettem volna más körülmények közt találkozni magával, Monsieur Maigret.

- Fogadja részvételemet! Nem akartam úgy elmenni, hogy ne biztosítsam felőle: a Bűnügyi Rendőrség, a bíróság és az ügyészség mindent megtesz, hogy kézre kerítse a fia gyilkosát.

- Van már elképzelésük?

- Ezt a szót nem merném használni, de kezd kirajzolódni az ügyben érintett személyek szerepe.

- Gondolja, hogy Félix rálőtt arra a nőre?

- Ez kétségtelennek látszik, de azt még nem tudjuk, hogy szántszándékkal húzta-e meg a ravaszt, vagy ösztönösen, amikor őt magát golyó találta.

Apa és fia csodálkozva néztek össze.

- Úgy gondolja, hogy az a nő, aki oly sok szenvedést okozott neki, végül...

- Még nem vagyok abban a helyzetben, hogy bárkit gyanúsíthatnék. Viszontlátásra, uraim.

- Maradjak? - kérdezte egy kicsivel később Torrence kint, a folyosón.

- Ouéni nem hagyhatja el a házat. Menj fel az emeletre, és figyeld, hogy telefonál-e. Még nem tudom, ki fog leváltani.

A taxis dohogott:

- Azt hittem, csak néhány percet marad!

- A Louvre Hotelba!

- Na, ott már nem fogom megvárni. Tizenegykor jöttem ki a forgalomba, és még annyi időm se volt, hogy harapjak valamit.

Sötétedett. A taxis várakozás közben nyilván bekapcsolta a motort, mert meleg volt a kocsiban.

Maigret behúzódott a sarokba, és szórakozottan nézte a fázós, sötét árnyakat, ahogy sietősen lépkednek a járdán, és mindent összevetve nem volt büszke magára.

Lucas kezét a hasán összefonva bóbiskolt a hall egyik hatalmas karosszékében, de a szemét azért résnyire nyitva hagyta, és meglátta a felé közeledő főfelügyelőt. Talpon termett, és szemét dörgölve azt kérdezte.

- Minden rendben, főnök?

- Igen... nem. Alvaredo?

- Még nem jött. A hölgyek nem hagyták el a szállodát. A barátnő lejött, és újságokat meg képeslapokat vett ott, hátul,

Maigret némi tétovázás után ráfordult Lucas-ra:

- Nem vagy szomjas?

- Negyedórája ittam egy pohár sört.

Maigret egyedül ment a bárba, kabátját, sálját, kalapját a ruhatárban hagyta, és fél fenékkal felült egy bárszékre. Senki nem volt körülötte, csak a bárpincér, illetve annak is csak egy helyettesítője, aki egy futballmeccs összefoglalóját hallgatta a rádióban.

- Whiskyt kérek.

Erőt kellett merítenie, mielőtt belevág a következő feladatba. Hol is olvasta? „Támadj a leggyengébb ponton!”

Már a taxiban eszébe jutott, idejövet. Négyen tudják, hogy mi az igazság (vagy annak egy része) a Nahour-ügyben. Mind a négyet kihallgatta, volt, akit kétszer is. Mind hazudtak legalább egy, de inkább több ponton.

Melyiküknél ütközik a legkisebb ellenállásba?

Egy ideig Nelly Velthuis felé hajlott, hiszen a lány együgyűsége nyilvánvalóan csak részben, tettetett, de éppen ez a baj is vele: nem tudja felmérni a szavai súlyát, ezért könnyen megeshet, hogy összevissza hazudozik neki.

Alvaredo mindent összevetve rokonszenves fiatalember. Van benne tűz. A Lina iránti szerelme őszintének látszik, sőt egy kicsit túlfűtöttnek is, úgyhogy lehet, hogy mindvégig hallgatna, ami pedig ártana az asszonynak.

Ouéniéről az imént derült ki, hogy nehéz ellen-1 fél, előre látja és kijátssza a csapdákat.

Marad tehát Lina, de őróla se szabad elhamarkodottan ítélni. Ránézésre gyerek, aki vergődik a felnőttek közt, és nem tudja, kivel kell konokul szembeszállnia.

Az amszterdami kis gépirónót megkísérti a nagyobb presztízű manökenszerep, és aztán gondol egyet, és jelentkezik egy szépségversenyre.

És lám, megtörténik a csoda, a lány, hipp-hopp!, egy egészen új világban találja magát.

Egy nagy tétekben játészó, gazdag ember, aki előtt földig hajol a kaszinó személyzete, virágokat küld neki, vacsorázni invitálja a legelegánsabb éttermekbe, és nem kér semmi viszonzást.

Elviszi Biarritzba, de tartózkodását megőrzi, és amikor végre egy éjszaka mégiscsak bemerészkedik a hálószobájába, tüstént megkéri a kezét.

Hogyan is érthette volna meg egy Nahour lélektanát?

Hát még azét a Fouad Ouéniét, aki - látható ok nélkül - mindenhová követte a házaspárt?

Amikor holland szobalányt óhajtott maga mellé, az olyan volt, mint egy segélykiáltás, és a jelentkezők közül (fénykép alapján) kiválasztotta a legmegbízhatóbb, legártatlanabb tekintetű, legvidámabb leányzót.

Kapott ruhákat, ékszereket, prémeket, de Deauville-ban, Cannes-ban, Evianban, ahová megkérdezése nélkül magukkal cipelték, mindenhol magányos volt, és időről időre elutazott Amszterdamba, hogy jól kibeszélgesse magát Anna Keegellel, mint a régi szép időkben, amikor együtt laktak a lomanstraati lakásban.

Gyermeke született. Vajon érett volt-e az anyaságra? Vajon Nahour azért fogadott fel dajkát, mert félt, hogy nehéz lesz neki a teher?

Már azoktól az időktől fogva voltak-e szeretői, kalandjai?

Múltak az évek, de Lina arcvonásai nem változtak, a bőre is hófehér és sima maradt. És az esze? Megjött-e az esze időközben?

Megszületett a második gyerek, és hogy fiú lett, teljesült a férj kívánsága, azé a férjé, aki csak meglehetősen rövid ideig közeledett hozzá.

Találkozik Alvaredóval. És egy csapásra megváltozik az élete...

Maigret megszánta az asszonyt, de mégse hagyta ellágyulni magát:

Végtére az az ártatlan tekintetű kislány okozta a tragédiát!

És micsoda hidegvérrel viselkedik péntek este óta!

Majdnem rendelt még egy whiskyt, de aztán jobb belátásra tért. Fölliftezett a negyedik emeletre, bekopogott a szalonba. Nelly nyitott ajtót.

- Alszik?

- Nem. Teázik.

- Mondja meg neki, hogy beszélni szeretnék vele.

Lina fehér selyem ágykabáttal a vállán ült az ágyban, és egy angol vagy amerikai magazint olvasgatott. Az éjjeliszekrényen tálca, rajta tea és néhány szelet püspökkenyér. Anna Keegel láthatóan a főfelügyelő jöttére kelt fel a másik ágyról, és lesimította a haját, a ruháját igazgatta.

- Szeretnék négy szemközt beszélni magával, asszonyom.

- Anna nem maradhatna? Soha semmit nem titkoltam előtte és...

- Lehet, hogy engem feszélyezne a jelenléte.

És volt is ebben igazság. Amikor az ajtó becsukódott, Maigret fogott egy széket, letette a két ágy közé, majd lehuppant rá.

- Volt Vicenténél? Nem aggódik túlságosan miattam?

- Megnyugtattam az állapotát felől, de egyébként ezt maga is megtette telefonon. Gondolom, idejön.

- Fél óra múlva. Fél hatra hívtam, mert azt hittem, tovább fogok aludni. Milyennek találja?

- Úgy láttam, nagyon szerelmes. És éppen ezzel kapcsolatos az első kérdésem, asszonyom.

Megértem, hogy a lehetetlent is megpróbálta, hogy Vicente ne keveredjen bele az ügybe, és hogy a neve ne hangozzék el, mert akkor megromlana a szüleivel való kapcsolata, és magát még jobban elutasítanák... Én, amennyire tőlem telik, megkímélem a nyilvánosságtól. De van egy részlet, ami nem hagy nyugodni. Állítása szerint péntek este Vicente kint maradt az autóban, maga egyedül ment be a házba, körülbelül egy órát töltött bent. Ő tudta, hogy maga mire szánta el magát. Azzal is tisztában volt, hogy a férje hallani se akar válásról. Számíthatott rá, hogy drámai és viharos lesz a jelenet. Hogyan lehetséges, hogy magára hagyta, nem vállalta a közösséget?

Miközben Maigret beszélt, az asszony az alsó ajkát harapdálta.

- Ez az igazság - felelte végül.

- Ouéni mást mond.

- Mit?

- Hogy Alvaredo bement magával a dolgozószobába. És hogy vastag téli kesztyű volt rajta. Továbbá azt is mondta, hogy amikor a férje lőtt, Alvaredo rántott pisztolyt.

- Hazudik.

- Én úgy képelem, hogy maga meg a férje keményen összeszólalkoztak, Alvaredo pedig tapintatosan meghúzódott az ajtó mellett. Amikor Nahour számára világossá vált, hogy a döntése végleges, elővette a fiókból a 6.35-öst, és megfenyegette magát. A barátja azt hitte, lőni fog, ezért megelőzte, hogy megvédje magát, Nahour pedig, ahogy összeesett, meghúzta a ravaszt.

- Nem így történt.

- Hát hogyan?

- Már elmondtam. És Vicente csak azért maradt a kocsiban, mert én úgy akartam. Még meg is fenyegettem, hogy nem megyek vele, ha beteszi a lábát a házba.

- A férje az íróasztalnál ült?

- Igen.

- És Ouéni?

- A jobbján állt.

- Tehát a revolveres fióknál.

- Azt hiszem.

- Hiszi vagy biztos benne?

- Biztos vagyok benne.
- Ouéni nem csinált úgy, mintha ki akarna menni a szobából?
- Eljött onnan, ahol volt, de nem ment ki.
- Hova állt?
- A szoba közepére.
- Mikor? Mielőtt maga beszélt volna, vagy az első mondatai után?
- Utána.
- Mint tudjuk, nem szívelte Ouénit. Miért nem kérte meg a férjét, hogy küldje ki?
- Félix úgyse lett volna hajlandó. De különben is, én már ott tartottam, hogy nem is érdekelt.
- Mi volt az első mondata?
- Azt mondtam: Döntöttem, és elhatározásom végleges. Elmegyek.
- Franciául beszélt?
- Angolul. Azt kisgyerekkoromban tanultam, a franciát sokkal később kezdtem.
- Mit válaszolt a férje?
- A szeretőddel? Ő vár kint a kocsiban?
- Milyen volt Nahour?
- Nagyon sápadt. Kemény volt az arca. Nagyon lassan állt fel, azt hiszem, akkor húzta ki a fiókot, de nem tudtam, hogy mi a szándéka. Én. még azt is mondtam, hogy nem haragszom rá, köszönöm, amit értem tett, az ő döntésére bízom, hogy ki viselje gondját a gyerekeknek, és az ügyvédem majd felveszi vele a kapcsolatot.
- Hol állt Ouéni?
- Nem néztem. Gondolom, nem messze tőlem. Nem szokott zajt csapni.
- Akkor lőtt a férje?
- Nem. Még nem. Megismételte, amit már sokszor mondott, azt, hogy semmi áron nem hajlandó belemenni a válásba. Azt mondtam: kénytelen lesz. Csak akkor vettem észre, hogy fegyver van a kezében.
- Aztán? - Maigret közelebb hajolt hozzá, mintha meg akarná akadályozni, hogy megint kicsússzon a keze közül.
- Két... - Elharapta a szót. - Lövés dörrent.
- Nem. Két lövés volt, ahogy majdnem kicsúszott a száján. Meg vagyok győződve róla, hogy Alvaredo ott volt a dolgozószobában, de nem ő lőtt.
- Azt hiszi, én?
- Maga se. Ouéni vette elő a pisztolyt, mielőtt vagy miután a férje lőtt.
- Amíg én a házban voltam, csak egy lövés volt. Ezt Nelly is tanúsíthatja.
- Nelly majdnem olyan jól hazudik, mint maga, fiam.
Maigret felállt, majdhogynem fenyegetően tornyosult a nő fölé. Vége a játszadozásnak! Visszatette a széket a sarokba, és ahogy öles léptekkel rótt a szalont, Lina nem ismert rá a férfira, aki az imént még majdhogynem atyáskodónak látszott.
- Jó lenné, ha végre-valahára abbahagyná a hazudozást. Mert ha nem, most azonnal telefonálok a vizsgálóbíróknak, és letartóztatási parancsot kérek.
- Miért lőtt volna Ouéni a férjemre?
- Mert szerette magát.
- Ugyan! Még hogy Fouad bárkit is szeretne!
- Ne játssza az ártatlant, Lina! A Nahourral való megismerkedésétől számítva mennyi idő telt el, mire Ouéni a szeretője lett?
- Ő mondta magának?
- Az nem számít. Feleljen!
- Hónapokkal az esküvő után... Nem is sejtettem... Sosem láttam nő társaságában. Úgy láttam, megveti őket.
- Fejébe vette, hogy megpuhítja?
- Ez a véleménye rólam?

- Sajnálom. Különbösen nincs jelentősége, hogy ki kezdte. Nahour bizonyos értelemben az övé volt. Aztán jött maga, és legalábbis részben elvette tőle. Azzal, hogy a szeretője lett, megbosszult minden múltbéli és jövőbeli megaláztatást.

Lina most majdhogynem csúnya volt. Elmállottak a vonásai, könnyek csorogtak végig az arcán.

- Mivel külön hálósobájuk volt minden szállodában és villában, ahol csak megfordultak vagy időztek, Ouéni könnyen szerét ejtette, hogy éjjelente meglátogassa magát. A Parc-Montsouris úton...

- Ott nem, ott már egyszer sem... - Most igazi kétségbeesés volt a szemében, ahogy rimánkodva nézett rá. - Esküszöm. Amikor Alvaredóval komoly lett a dolog...

- Mit jelent, hogy komoly?

- Rádöbentem, hogy igazán szeretet, és hogy én is szerelmes vagyok belé, és akkor megszüntettem minden kapcsolatot Fouaddal.

- És ő elfogadta, hogy szakított veled?

- Minden eszközzel, egyszer még erőszakkal is megpróbált rávenni, hogy kezdjük újra.

- Mennyi ideje történt?

- Úgy másfél éve.

- Maga tudta, hogy még mindig szerelmes?

- Igen.

- És azzal, hogy péntek este az ő jelenlétében beszélt a férjével, nem elevenebben forgatta a kést?

- Erre nem gondoltam.

- És nem azért ment oda a maga közelébe már a párbeszéd legelején, hogy megvédje?

- Nem jutott eszembe. Igazából azt se tudom, hogy hol állt.

- Majdnem egyszerre dördült el a két pisztolylövés?

Nem válaszolt. Láthatóan kimerült volt, már nem játszotta a színjátékot. A válla belesüppedt a párnákba, egész kicsire összehúzta magát a takaró alatt.

- Miért nem mondta el az igazságot már az első kihallgatáson?

- Milyen igazságot?

- Hogy Ouéni lőtt.

A válasz alig volt hallható.

- Mert nem akartam, hogy Vicente megtudja.

- Mit?

- Hogy Fouad meg én. Szégyelltem. Volt egy kalandom, már jó régen, Cannes-ban, azt bevallottam neki. De Fouadot nem. Ha rávallok, mindent elmond a tárgyaláson, és akkor nem lesz házasság, az biztos.

- Alvaredo nem döbönt meg, látva, hogy Ouéni megöli a férjét?

Farkasszemet néztek. Maigret-nek lassan meglágyult a tekintete, Lina kék szeme pedig már nem árult el semmi mást, csak fáradtságot és beletörődést.

- Kirohant velem, és én az autóban azt mondtam, hogy Fouad mindig is gyűlölte a férjemet. - Aztán sirástól duzzadt ajkát alig mozgatva csak ennyit mondott: - Miért volt velem ilyen kegyetlen, főfelügyelő úr?

HETEDIK FEJEZET

Hétfő délelőtt tizenegykor Maigret kifordult a Bűnügyi Rendőrség egyik szobájából, s immár a negyedik tanú hivatalos kihallgatásával is végzett.

Alvaredóval kezdte, de alig két tucat kérdést tett fel neki; Lapointe gyorsírással rögzítette a vallomást. Volt a kérdések közt egy életbe vágóan fontos, és a kolumbiai fiatalember nem siette el a választ.

- Jól gondolja meg! Valószínűleg most hallgatom ki utoljára, mert mostantól a vizsgálóbíró veszi át az ügyet. A kocsi volt vagy a házban?

- A házban. Lina engedett be, és együtt mentünk be a dolgozószobába.

- Nahour még élt?

- Igen.

- Volt még valaki a helyiségben?

- Fouad Ouéni.

- Maga hol állt?

- Az ajtónál.

- Nahour nem szólította fel, hogy távozzon?

- Átnézett rajtam, levegőnek nézett.

- Hol állt Ouéni, amikor eldőrdültek a lövések?

- Linától körülbelül egy méterre, a szoba közepén.

- Mennyire becsüli a Nahourtól való távolságát?

- Valamivel több mint három méter lehetett.

- Ki lőtt elsőként?

- Azt hiszem, Ouéni, de nem vagyok biztos benne, mivel nagyon közel volt egymáshoz a két lövés.

Aztán, miközben a kolumbiai az engedélyre várt, hogy távozhasson, a szomszéd szobában Maigret sort kerített Anna Keegel villámkihallgatására.

A harmadik irodában Nelly Velthuis következett; őt se nyaggatta sokáig, meg is lepődött a lány.

- Hány lövést hallott?

- Nem tudom.

- Lehetséges, hogy két lövés volt gyors egymásutánban?

- Lehetséges.

Linával aztán megismételtette az előző nap elhangzottak nagy részét, de gondosan kerülte, hogy akár csak említés is essék a Ouénival való intim kapcsolatáról.

Már nem havazott. Megenyhült az idő, és az utcán sárrá vált a hó. A Bűnügyi Rendőrség széles folyosója, mint mindig, most is huzatos volt, de az irodákban hőség uralkodott.

Pezsgés volt a házban, mert a nyomozók, azok is, akik nem tartoztak a gyilkosságiakhoz, tudták vagy érezték, hogy fontos ügy zajlik.

Újságírók ültek a padokon (köztük az elmaradhatatlan Maquille), és valahányszor feltűnt a főfelügyelő, rohamot intéztek ellene.

- Egy kis türelmet, fiúk! Még nem végeztem.

Az egyik reggeli lap - isten tudja, honnan, talán a repülőtéri személyzetet kifaggatva - megtudta és megírta, hogy Lina a szombatira virradó éjszaka Amszterdamba repült, mégpedig egy rejtélyes férfiú, „Mister X” társaságában. Ettől fogva az ügy szenzációvá vált, ami egy csöppet sem volt Maigret ínyére.

Hátravolt, hogy szembenézzen Ouénival.

Vasárnap este, amikor hét óra tájban hazaért (előtte még a céghez is beugrott), Madame Maigret egyetlen pillantással felmérte az állapotát.

- Fáradt vagy?

- Nem is annyira a fáradtság.

- Rosszkedvű?

- Rohadt egy mesterség! - mordult. Két-három évente biztos volt egy-egy ilyen ügye. - Nem csukhatom be a szemem meg a fülem, így viszont könnyen lehet, hogy tönkreteszem olyan emberek életét, akik pedig nem szolgáltak rá.

A felesége őrizkedett tőle, hogy kérdezgesse, és vacsora után némán üldögéltek a televízió előtt.

A folyosó végén mély lélegzetet vett, fújt egy nagyot.

- Gyerünk, Lapointe!

Még mindig reménykedett. Bement az irodába, amelyikbe Ouénit zárták, és ismerős kép fogadta: a férfi kényelmesen elterpeszkedve, kinyújtott lábbal ült a helyiség egyetlen karosszékében.

A titkár úr ezúttal sem állt fel, és egyéb jelét sem adta, hogy üdvözlőné a két férfit, csak gúnyosan nézett egyikükről a másikukra.

Maigret-nek iskoláskorából felrémlt a szókapcsolat: „Voltaire dermesztő mosolya”, és emlékezett rá, hogy a nagy ember mellszobrát szemlélve nem értett egyet vele. Azóta jó néhány arrogáns, erőszakos meg csalárd mosolyt látott, de most először gondolta találónak a jelzőt: dermesztő.

Leült egy csomagolópapírral leterített fenyőasztalhoz, és egy kicsit odább tolt a rajta lévő írógépet. Lapointe az asztal végébe ült, maga elé tette a gyorsírónoteszt.

- Neve?

- Fouad Ouéni, született Taklában, Libanon.

- Kora?

- Ötvenegy éves. - Tartózkodási engedélyt vett elő a zsebéből, de nem vette a fáradságot, hogy felálljon, csak előretartotta a kezében, így hát Lapointe-nak kellett odamennie. - Ezt a francia rendőrség állítja - gúnyolódott.

- Foglalkozása?

- Jogtanácsos. - Kihívóan vetette oda a szót, metsző gúnnyal. - Ezt is a maguk rendőrsége állítja... Tessék! Ott van.

- Tartózkodott-e január 14-én, péntek este tizenegy óra és 15-e éjszaka egy óra között bármilyen rövid ideig is a munkaadója, Félix Nahour Parc-Montsouris úti dolgozósobájában?

- Nem. Kérem, vegyék jegyzőkönyvbe, hogy Félix Nahour nem volt a munkaadóm, mivel nem kaptam tőle bért.

- Ez esetben milyen jogcímen tartott vele ideiglenes lakóhelyeire, különös tekintettel a Parc-Montsouris úti házba?

- A barát jogán.

- Nem volt a titkára?

- Segítettem neki, ha igényelte a tanácsaimat.

- Hol volt péntek este tizenegy óra után?

- A Saint-Michel Klubban, amelynek tagja vagyok.

- Fel tudna sorolni olyan személyeket, akik látták magát?

- Nem tudom, kik vettek észre.

- Becslése szerint hány klubtag tartózkodott a két meglehetősen szűk teremben?

- Harminc és negyven fő közt változott.

- Együkkel sem váltott szót?

- Nem. Nem azért mentem oda, hogy társalogjak, hanem hogy feljegyezzem, melyik számok jönnek ki a ruletten.

- Hol ült?

- A játékosok mögött. Az ajtóhoz legközelebbi sarokban.

- Hány órakor ért a Saint-Michel útra?

- Tíz óra-harminc körül.

- Hány órakor jött el a klubból?

- Éjfél után egy órával.

- Tehát azt állítja, hogy két és fél óra hosszat tartózkodott legalább harminc ember közt, és senki sem látta magát.

- Semmi hasonlót nem állítottam.

- De nevet nem tud mondani.

- Nem ápolitam kapcsolatot a többi játékosal, nagy részük diák.

- Kifelé jövet áthaladt a földszinten lévő söntésen? Beszél valakivel?

- A tulajjal.

- Mit mondott neki?

- Hogy a négyes szám nyolcszor jött ki kevesebb mint egy óra alatt.

- Hogyan ment vissza a Parc-Montsouris útra?

- Azzal az autóval, amelyikkel eljöttem.

- Félix Nahour Bentleyjével?

- Igen. Sokszor vezettem, bármikor használhattam.

- Három tanú állítja, hogy éjféltájban Félix Nahour dolgozósobájában volt, a nevezett személy jobbján.

- Mindhármuknak érdeke, hogy hazudjanak.

- Mit csinált, amikor hazaért?

- Fölmentem a szobámba, és lefeküdtem.

- Nem nézett be a dolgozószobába?

- Nem.

- Maga immár két évtizede élt Félix Nahour nyakán, aki úgy kezelte, mint szegény rokont. Maga nemcsak a titkári teendőket látta el, hanem inas is volt meg sofőr is. Nem volt ez megalázó?

- Hálás, voltam az irántam való bizalmáért, és jószántamból tettem neki apróbb szolgálatokat.

Továbbra is farkasszemet nézett Maigret-vel, és látszott, hogy valósággal ujjong a lelke. Tudta, hogy minden, amit mond, ellene fordítható, ezért különös gonddal válogatta meg a szavait. De a papíron rögzített szavak mit sem árulnak el a kihívó tekintetről, a kifejező arcjátékról.

- Nem volt csalódott, amikor Félix Nahour megnősült, azok után, hogy majdnem tizenöt éven át magával kettesben élt?

- A kapcsolatunk híján volt minden érzéki elemnek, ha ezt óhajtaná sugalmazni, következőképp nem volt okom rá, hogy féltékeny legyek.

- A főnöke boldog házasságban élt?

- Nem avatott be a házaselete részleteibe.

- Maga szerint Madame Nahour elégedett volt-e, és különösen az utolsó két évben, a férje mellett folytatott életvitelével?

- Sosem foglalkoztatott ez a kérdés.

Maigret-nek összeszűkül a szeme, és Ouéni rögtön felfogta, hogy következik a döntő menet. Elfogadta a néma kihívást, de nem változtatott a harcmodorán; a megvetően hányaveti póz sajátos ellentétben volt tárgyilagos válaszaival.

- Milyen kapcsolatban volt Madame Nahourral?

- Semmilyen kapcsolatban nem voltam vele.

A hivatalos kihallgatásnak ebben a szakaszában már nemcsak hogy súlya volt a szavaknak, hanem egyenesen dinamit volt minden kérdésben, minden feleletben.

- Nem próbálta elcsábítani?

- Eszembe sem jutott.

- Megesett, hogy kettesben tartózkodott vele egy szobában?

- Ha úgy érti, hálószobában, akkor az a válaszom, hogy nem.

- Gondolja meg a választ.

- Meggondoltam.

- Egy 7.65-ös kaliberű marokfegyver került elő a szobájában. Volt-e a tulajdonában másik pisztoly, és ha igen, hol van most?

- Egy fegyverkereskedőnél, a Rennes utcában, ahová eljártam célba löni.

- Mikor volt ott utoljára?

- Csütörtökön.

- Csütörtökön, 13-án, vagyis egy nappal a gyilkosság előtt. Akkor már tudta, hogy az asszonynak az a szándéka, hogy másnap elhagyja a férjét?

- Nem osztotta meg velem a titkait.

- A szobalánya tudta.

- Nelly meg én nem voltunk szívélyes viszonyban.

- Mert udvarolt neki, és ő nem fogadta a közeledését?

- Inkább fordítva történt.

- A csütörtöki lögyakorlás kapóra jön magának, magyarázatot ad rá, hogy hihetőleg miért van löpornyom az ujjain. Péntek este valamivel éjfél előtt vagy valamivel utána legalább két személy volt jelen a dolgozószobában. Mindketten eskü alatt vallják, hogy maga is ott volt.

- Ki az a két személy?

- Az egyik Madame Nahour.

- Mit csinált ott?

- Közölte a döntését a férjével: még az éjjel elutazik, és beadja a válópert.

- És a vallomása szerint a férje hajlandó volt elfogadni a válást? Akkor közölte először a válási szándékát? Nem tudta, hogy Félix Nahour minden eszközzel meg akarja akadályozni, hogy elmenjen?

- Akár úgy is, hogy lelövi?

- Van-e rá bizonyíték, hogy szántszándékkal lőtt? És maga mint tapasztalt szakember szokványosnak tartja-e, hogy három-négy méterről a torkát célozzák meg valakinek? Azt is megmondta magának Evelina Nahour, hogy miért lett egyszer csak olyan sürgős neki a válasz?

- Házasságot készült kötni Vicente Alvaredóval, aki a lövések idején maga is bent volt a helyiségben.

- Lövések? Nem csak egy lövés?

- Két lövés volt, majdnem egyszerre, és a jelek arra vallanak, hogy az első találta torkon Félix Nahourt.

- Amiből az következne, hogy a második lövést egy halott ember adta le.

- A halál nem szükségképpen állt be azonnal. Nahour ösztönösen húzta meg a ravaszt, amikor dőlt belőle a vér, és tántorgott, mielőtt összerogyott volna.

- Maga szerint ki adta le az első lövést?

- Maga.

- Miért?

- Talán hogy védelmezze Lina Nahourt, talán a gazdája iránti gyűlöletből.

- És miért nem Alvaredo?

- Soha életében nem lőtt, és nem is volt lőfegyvere. A nyomozás majd bizonyítja vagy cáfolja ezt az állítást.

- Szökésben voltak, ha jól tudom.

- Amszterdamba utaztak, ahogy már egy héttel korábban tervbe vették, és haladéktalanul visszatértek Párizsba, amikor a holland rendőrség azt tanácsolta nekik.

-A maga sugalmazására, nem? Az ígéretére, hogy nem fogják zaklatni őket. Alvaredo nem viselt kesztyűt véletlenül?

- De viselt.

- Nem vastag bőrkesztyű volt az, amelyet nem találtak meg?

- Tegnap este megtalálták az Orlyn, és a laboratórium szerint nincs rajta lőpornyom.

- És Evelina Nahour? Őrajta nem volt kesztyű, amikor távozni készült?

- De volt. A laboreredmény negatív.

- Biztos, hogy azt a kesztyűt viselte?

- A szobalány tanúsítja.

- Az elején három tanút említett. Gondolom, Nelly Velthuis a harmadik.

- Az emeleti korláton áthajolva várta, hogy vége legyen a tárgyalásnak, és hallotta a két lövést.

- Ezt ő maga vallotta már szombaton?

- Nem tartozik magára.

- De annyit elárulhat, hogy hol töltötte a vasárnapot.

- A Louvre Hotelban az asszonyával és annak egy barátnőjével.

- A három hölgy nem fogadott más látogatót, csak magát? Mert, gondolom, őket is kihallgatta, ahogy engem a Parc-Montsouris úton.

- Alvaredo késő délután meglátogatta őket.

- Nincs több kérdésem - vetette oda Ouéni, végképp felcserélve a szerepeket. - Mostantól fogva csak az ügyvédem jelenlétében vagyok hajlandó megszólalni.

- Pedig van egy kérdés, amelyet már feltettem magának, de most megismétlem: pontosan milyen kapcsolatban volt Madame Nahourral?

Ouéni szeme sötéten csillogott.

- Semmilyenben - szúrte foga közt a szót.

- Köszönöm... Lapointe! Hívjal két nyomozót!

Felállt, megkerülte az asztalt, és megállt a karosszékben elnyúló Ouéni előtt. Tetőtől talpig végigmérte, és keserűen csak annyit kérdezett:

- Bosszú?

És Ouéni, megbizonyosodván felőle, hogy maguk vannak a szobában, és csukva az ajtó, azt felelte:

- Talán.

- Álljon fel!

Felállt.

- Nyújtsa előre a kezét!

Mosolyogva engedelmeskedett.

- Cayotte vizsgálóbíró úr végzése alapján őrizetbe veszem. - A belépő nyomozókhoz fordult. - Vezessék a fogdába!

NYOLCADIK FEJEZET

A Nahour-ügy egy álló héten át kint volt a napilapok címlapján, és hasábként foglalt el a bulvárhetilapokban. Újságírók ólálkodtak a Parc-Montsouris úton, pletykákat szedgettek össze, és rövidke ideig Madame Bodin, a bejárónő is sütkérezhetett a dicsőségben.

Maquille elment Amszterdamba, aztán Mougins-ba, ott interjút csinált a nevelőnővel, és lefényképezte a gyerekekkel. Kifaggatta a szerencsejáték-klubosokat meg a kaszinók krupiéit.

Ezenközben a Bűnügyi Rendőrség technikusai aprólékosan átvizsgálták Nahourék házát, hátha találnak valami nyomot. A kertet is feltúrták, sőt még a csatornában is keresték a pisztolyt, melynek golyója kioltotta Félix Nahour életét.

Hétfő délután Pierre Nahour és az apja, valamint Lina a közjegyzői irodában találkoztak. Leroy-Beaudieu közjegyző telefonon tájékoztatta Maigret-t: Félix Nahour második végrendelete csak a törvény által előírt köteles részt hagyta az özvegyre. A vagyont egésze a gyermekekre szállt, és az örökösök kifejezték abbéli óhaját is, hogy a gyerekek gondviselője a bátyja legyen, ha pedig ez nem lehetséges, a bíróság nevezze ki gyámellenőrnek.

- Ouénira semmit sem hagyott?

- Ez engem is meglepett. Most már elárulhatom, hogy az érvénytelenített első végrendeletben Nahour ötszáz ezer frankot hagyott a titkárára „hálából odaadásáért és szolgálataiért”. A második végrendeletben Ouéni neve se szerepel.

Lehet, hogy Nahour időközben rájött, hogy Ouéninak viszonya volt Linával?

A Saint-Michel Klub harminchat törzstagját "hallgatta ki a vizsgálóbíró, továbbá a teremfőnököt és a krupiékat.

Az újságírók lesték őket a kapuban, amiből incidensek is származtak, mert némely tanúk dühösen rávetették magukat a fotósokra.

Aztán persze volt egypár tévedés is. Egy kambodzsai egyetemista váltig állította, hogy Ouéni tizenegy órától ott ült a sarokban. Kétnapi türelmes nyomozásba került, mire megállapított, hogy a diák pénteken be se tette a lábát a klubba, hanem szerdán volt ott, csak összetévesztette a két napot.

Egy szomszéd házaspár aznap fél tizenkettőkor ért haza a moziból, és megesküdtek, hogy nem parkolt autó a kávézó előtt.

Cayotte bíró aprólékos és türelmes ember volt. Három hónapon át majdnem mindennap berendelte magához Maigret-t, és újabb és újabb részletek kivizsgálásával bízta meg.

Az újságokban újra a politika kerekedett felül, a Nahour-ügy visszaszorult a harmadik oldalra, aztán az ötödikre, s végül teljesen eltűnt.

Lina, Alvaredo és Nelly nem hagyhatta el Párizst, míg engedélyt nem kapnak rá, és csak a vizsgálati szakasz lezárása után lehettek menedéket egy Dreux környéki házacskaiban.

A vádtanács jóváhagyta az Ouéni elleni vádindítványt, de a büntető törvényszék annyira túl volt terhelve, hogy a perre csak a rá következő januárban került sor, egy évvel az után, hogy Pardon doktor bebocsátotta Voltaire körüti rendelőjébe a szótlant, sebesült nőt és a kedvesét.

Furcsa, de a két férfi nem hozta szóba Nahourékat, pedig változatlanul havonta együtt vacsoráztak.

És eljött a nap, hogy Maigret-nek mint tanúnak meg kellett jelennie a bíróság előtt. Mindaddig nem esett említés Lina és a vádlott viszonyáról.

A főfelügyelő egy kicsit szederjes arccal állt a tanúk korlátjánál, és igyekezett minél tárgyilagosabban és tömörebben válaszolni az elnök kérdéseire. Amikor az ügyész felállt, rögtön tudta, hogy az özvegy bajba kerülhet.

- Megengedi, elnök úr, hogy feltegyek egy kérdést a tanúnak?

- A vád képviselőjéé a szó.

- Nyilatkozzon a tanú az esküdszék előtt: van-e tudomása arról, hogy bizonyos időszakban intim kapcsolat állt fenn a vádlott és Evelina Nahour között?

Maigret eskü alatt vallott, nem játszadozhatott a törvénnyel.

- Igen.

- Tagadta ezt a vádlott?

- Igen.

- De arra vallott-e a vádlott viselkedése, hogy mégis ez az igazság?

- Igen.

- A tanú szerint fennállt ilyen viszony?

- Igen.

Azzal kész. A hallgatóság néma csöndben figyelt, de most moraj támadt a teremben, és a bíró az elnöki fakalapácshoz folyamodott:

- Csendet, csendet! Vagy azonnal kiürítetem a termet.

Maigret leülhetett volna Cayotte vizsgálóbíró mellé, ott volt fenntartva a helye, de ő inkább ki-ment.

A kihalt, visszhangos folyosón komótosan megtömte a pipáját, de el se hatolt a tudatáig, hogy mit csinál.

Egy-két perc múlva már az Igazságügyi Palota büféjében ült, és egy pohár sört rendelt.

Nem volt lelkiereje hazamenni. Rendelt még egy pohárral, jóformán egy hajtásra kiitta, aztán átbaktatott az Orfèvres rakpartra.

Azon a télen nem esett hó. Langyos volt a levegő. Mintha már a tavasz közelgett volna, és olyan fényesen ragyogott a nap, hogy az ember már-már azt képzelte: mindjárt kipattannak a rügyek.

Az irodájába érve kitérte a nyomozók szobájának ajtaját.

- Lucas! Janvier! Lapointe! Már ott is termett mind a három.

- Vegyétek a kabátotokat, és gyertek!

Nem kérdezték, hova viszi őket. Néhány perc múlva már a Dauphine söröző kopott lépcsőin lépkedtek.

- Mi újság a Nahour-ügyben, főfelügyelő úr? - kérdezte a tulaj. - De rögtön meg is bánta a kérdést, mert Maigret válasz helyett csak megvonta a vállát. Gyorsan hozzátette: - Tudja, mi van nálunk? Pacalos hurka!

Már szóba se került, hogy Vicente Bogotába vigye Linát. És egyáltalán, vajon nem mérgezi-e meg kapcsolatukat a délelőtti tárgyalás?

A Nahour-ügy visszatért az újságok címdalára. Az esti lapok már úgy taglalták, mint egy szerelmi négyesöget.

Az ügyészség erre alapozta a vádiratot, és lehet, hogy ha nincs az új indítók, az esküdszék felmentésre szavaz. A gyilkos fegyver nem került elő. A vád csak a többé-kevésbé érintett tanúk vallomására támaszkodott.

Másnap délután megszületett az ítélet, Fouad Ouéni tíz évet kapott; Lina és Alvaredo egy hátsó ajtón távoztak, és elhajtottak az Alfa Rómeóval. Maigret soha többé nem hallott felőlük.

- Elszúrtam a dolgot - vallotta be Pardonnak a rá következő kedden, amikor náluk vacsoráztak.

- Talán ha nem telefonálok azon a bizonyos éjszakán...

- Az események akkor is haladtak volna a maguk útján, legfeljebb kicsit lassabban. - Maigret a burgunditörkölyös pohárka után nyúlt, és csak annyit fűzött hozzá: - Végül is Ouéni győzött.

Épalinges (Vaud) 1966. február 8.

